

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2061

Συνειρμικά αλλά και ιστορικά οι παραπάνω έννοιες αφεύκτως μάς υπενθυμίζουν τὸν βαρβαρισμό

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

‘Ο σύγχρονος οίκουμενισμός ύλοποιεί τὰς ἀποφάσεις τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου!

ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ὅτι ὁ σύγχρονος οἰκουμενιστικός οἵστρος δὲν κάνει τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ ὑλοποιεῖ τὶς ἀποφάσεις τῆς παπικῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου! Ἐνδιαφέρων παρουσιάζουν οἱ ἐπισημάνσεις τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς. Δεῖτε ἕνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα: «Τὸ συμπέρασμα ὡςὸν ἀναφέραμε παρὰ πάνω εἶναι, ὅτι οἱ παπικοὶ δὲν κάνουν τίποτε περισσότερο καὶ τίποτε λιγότερο, ἀπὸ τὸ νὰ ἐφαρμόζουν τὶς συνοδικὲς ἀποφάσεις τῆς Β΄ Βατικανῆς. Ἀλλὰ καὶ οἱ «Ὀρθόδοξοι» Οἰκουμενιστές, (Πατριάρχες, Ἀρχιεπίσκοποι καὶ οἱ παρατερχάμενοί τους), δὲν κάνουν τίποτε περισσότερο καὶ τίποτε λιγότερο, ἀπὸ τὸ εὐθυγραμμίζονται μὲ ἕνα δουλικὸ τρόπο πάνω στὶς ἴδιες ἀποφάσεις. Τὸ ἐρώτημα εἶναι τί κάνουν ἐμεῖς, οἱ Ὀρθόδοξοι καὶ συγκεκρι-

μένα, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς κληρικοὺς καὶ τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη διαποτιστεῖ ἀπὸ τὸ θανατηφόρο δηλητήριο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐκεῖνοι, (οἱ Παπκοί), εἶναι τουλάχιστον εὐλικρινεῖς καὶ συνεπεῖς μὲ τὴν κακὸ-δοξὴ Ἐκκλησιολογία τους καὶ τὴν ἐφαρμόζουν κατὰ γράμμα. Ἐμεῖς εἴμαστε τὸ ἴδιο εὐλικρινεῖς καὶ συνεπεῖς μὲ τὴν Ὀρθοδοξία μας; Εἴμαστε πρόθυμοι νὰ ἐφαρμόσουμε μὲ πιστότητα καὶ συνεπεία τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία μας; Νὰ βαδίσουμε πάνω στὰ χνάρια τῶν ἁγίων Πατέρων μας, θυσιάζοντες θρόνους καὶ ἀξιώματα καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ μας, ἂν χρειασθῇ, γιὰ νὰ διαφυλάξουμε ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ τὴν φιλάττη Ὀρθοδοξία μας;» Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μὲ τὶς εὐστοχες αὐτὲς ἐπισημάνσεις. Δυστυχῶς ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα!

Μητροπολίτης Μόρφου: «Ἡ συνύπαρξή τῶν θρησκειῶν ἐμπλουτίζει τὴ ζωὴ μας»!

ΔΙΚΑΙΑ ὁ σύγχρονος Πατέρες καὶ ὀρθόδοξοι θεολόγοι θεωροῦν τὸν Οἰκουμενισμό ὡς τὴ χειρότερη αἵρεση ὧν τὸν ἐποχῶν, διότι κάνει τὸ συνωνυθλεύμα ὧν τὸν πλανᾶν καὶ τὸν κακοδοξῶν ὧν τὸν ἐποχῶν. Σὲ αὐτὸν βρίσκεται «χῶρο» καὶ «στέγη» κάθε πλάνῃ καὶ κάθε θρησκεία, διότι ἡ ἀλήθεια κατ’ αὐτὸν δὲν ὑπάρχει σὲ καμιά πι-σση κατ’ ἀποκλειστικότητα, ἀλλὰ διάχυτη σὲ ὅλες τὶς πίστεις καὶ θρησκείες! Γι’ αὐτὸ καὶ βλέπουμε τὴ συμπάθεια καὶ τὸν «ὠκὼν» μας οἰκουμενιστῶν γιὰ τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς θρησκείες! Δεῖτε ἕνα πρόφασι παραδείγμα, ἀπὸ λόγου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μόρφου (Κύπρου), πῶς «βλέπει» τὴ «συνύπαρξη» τῶν θρησκειῶν, ὅπως ἀποκαλύπτει ὁ ἐγκριτος θεολόγος Β. Χαραλάμ-πους: «Ἡ συνύπαρξή προϋποθέτει ὑπάρχει. Καὶ ἡ ὑπάρξι θέλει ταυτότητα. Πρέπει νὰ μᾶσουμε τὸ ὑπάρ-χεν καὶ τὸ συνυπάρχον. Κάνουν μεγάλο λάθος δὲν νομίζουν αὐτοὶ καταργώντας τὴ θρησκευτικότητα τῶν Ἐκ (σ.σ. Ἑλληνοκυπρίων), καὶ τῶν Ἱκ (σ.σ. Τουρκοκυπρίων), θὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς μία συνύπαρξη». Οἱ θρησκείες ὅταν συνυπάρχουν ἐμπλουτίζουν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώ-πων σὲ ἐπίπεδο πολιτισμοῦ. Ἐγὼ βλέπω σὲν πρόκληση τὴ συνύπαρ-ξη τῶν δύο πολιτισμὸν στὴν Κύ-προ!» Δεῖτε «μοχολογικὸ» φρόνιμα ἐπισκόπου, νὰ ἀποζητᾷ «ἐμπλου-τισμὸς τοῦ κόσμου! Κα-μωῶστε ὀρθόδοξο ἐπίσκοποι, ὁ ὁποῖος προσβλέπει σὲ πνευματικὰ ὀφέλη ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ! Ὁ ὁμολο-γῶντες ἀρρόβρογαφες θεολόγους, σὲ ἀντίθεση μὲ ἐκεῖνον, τόνισε: «Οἱ ἀνθρώποι μποροῦν νὰ συνυπάρ-ξουν οἱ θρησκείες ὅμως ὄχι!» Συμ-φωνοῦμε ἀπόλυτα!

Ἱμάριος: «Τὸ σπαθὶ εἶναι τὸ μὸ ἀληθινὸ βιβλίο τοῦ Ἰσλάμ»!

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πῶς ὁ «ἅγιος» Μόρ-φου νομίζει ὅτι «ἥρθε ἀπὸ ἄλλο πλανήτη» καὶ γι’ αὐτὸ κάνει πῶς δὲν γνωρίζει τί γίνεται μὲ τὶς δι-αμονοθρησκείες τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσβλέπει «ἐμπλου-τισμὸ τῆς ζωῆς μας». Κάνει πῶς δὲν βλέπει καὶ δὲν ἀκούει τὶς ἰσλα-μικὲς χιτάρδες πρὸς κορδαλίωνον ἀπειλητικὸν τῶν λαοικῶν τῶν Χρι-στιανῶν. Τὴν ἴδια στιγμήν ποὺ ἔλεγε αὐτὰ, τὰ τουλάχιστον ατυχῇ, ὁ ἱμά-ριος Issa Assiῖ ἀπὸ τὸ τζαμί τῆς Τζέντας τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας ὀργισμεν προκλήτικα πῶς ὁ θάνατος εἶναι ἡ μόνη γλώσσα πρὸς καταλα-βαίνουσι οἱ «Ἀπὸστοι»! «Τὸ σπαθί, τόνισε σὲ κήρυγμα του, εἶναι πρὸ ἀληθινὸ ἀπὸ τὸ βιβλίο. Οἱ κο-φετερεῖς ἄκρες του χωρίζουν τὴν εὐλικρίνεια ἀπὸ τὰ ἀστεία. Εἶναι ἡ λευκότητα τῆς λεπίδος του, παρὰ τὸ μαῦρο τοῦ μελανιοῦ τοῦ βιβλίου πρὸ ἐξαφανίζει κάθε ἀμφιβολία. Ὅταν ἀντιμετωπίζουν τὸν θάνα-το... Αὐτὴ εἶναι ἡ γλώσσα πού οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀπιστοὶ καταλαβαίνουν. Αὐτὴ εἶναι ἡ μονα-δικὴ γλώσσα πρὸς καταλαβαίνουσι καὶ τώρα ἀλλοῦ τὴν πολιτικὴ τους» (Ἰσλάμ. Τὰ Νέα)! Τόσο κυνικά καὶ τόσο σαφῇ ἦταν τὰ λόγια τοῦ δαιμονικοῦ «κληρικοῦ» ἰσλαμιστῇ, ὥστε δὲν χρειαζόταν ἰδιαίτερες δι-ευκρινήσεις, γιὰ νὰ ἐρμηνευτοῦν ἀπὸ οἰκουμενιστῆς, σὰν καὶ τὸν εἰρημνὸν ὀρθόδοξο ἐπίσκοποι! Καὶ νὰ φανταστεῖτε ὅτι δὲν τὰ εἶπε κά-ποιος τζχαντιστής, ἀλλὰ ἐπίσημος εκπρόσωπος τοῦ «μετροπαιθούς» Ἰσλάμ! «Ἄγιο» Μόρφου ἐπιμένετε ἀκόμη εἶναι μπορεῖ τὸ Ἰσλάμ καὶ οἱ ἄλλες δαιμονοθρησκείες νὰ σὰς «ἐμπλουτίσουν» πνευματικά καὶ νὰ δημιουργήσουν «μία ὠραία ἀτμό-σφαιρα»;

Ἡ ἀγωνία τοῦ «Πλανητάρχου» διὰ τὸν «γάμον» τῶν ὁμοφυλοφίλων!

ΕΙΝΑΙ τουλάχιστον ἀκατανόητο, ὁλόκληρος «πλανητάρχης» νὰ ἀσχολεῖται καὶ νὰ αγωνιᾷ, ἂν τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τῆς χώρας τοῦ ἐμποδίσῃ τὸ «γάμο» τῶν ὁμο-φυλοφίλων! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ὁ πρόεδρος τῶν ΗΓΙΑ, Μπαράκ Ὀμπάμα δήλωσε σήμερα πῶς εὐελπιστεῖ ὅτι τὸ Ἀνώτατο Δικα-στήριο θὰ ἐκδώσιν ἀπόφαση πού θὰ ἐμποδίσῃ ὁποιαδήποτε πολιτεία

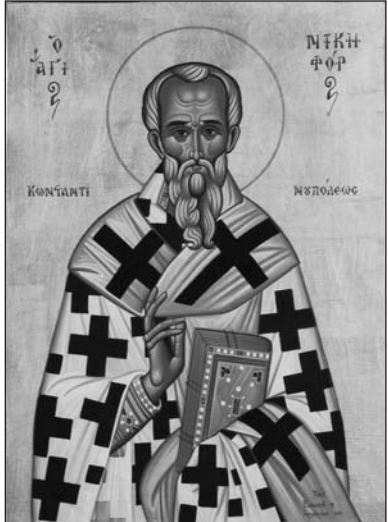
ὅτι τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο θὰ λά-βει τὴν ὠστή ἀπόφαση», δηλώσει ὁ Ὀμπάμα κατὰ τὴ διάρκεια συνέν-τευξής του μεταδιδόμενης ἀπὸ τὴν διαδικτυακὴ ὑπηρεσία ἀναπαρο-δείξης βίντεο, YouTube, ὅπως ἀνα-φέρει τὸ Ἀθηνᾶϊκὸ Πρακτορεῖο (Ἰσλ. Τροκτικὸ2)! θαινεῖται ἐπὶ τὴν τὸν «πλανητάρχη» προτεραιότητα ἔχει ὁ «γάμος» τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ ὄχι τὰ φλέγοντα προβλήματα ἐπιβίωσης ἐκατομμυρίων ἀνθρώ-πων, τὰ ὁποῖα «τουσουφιλίζουν» ὁλόκληρὴν τὴν ἀνθρωπότητα! Ἰδοὺ πὸς φτάσαμε!

Πληθαίνουον ἐπικίνδυνα οἱ ἀληθινοὶ δολοφόνοι!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ πού ὁ «πλανητάρ-χης» ἀγωνιᾷ μὲ τὴν τύχη τοῦ «γά-μου» τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἥρθε μία τρομακτικὴ εἰδηση ἀπὸ τὴν ὑπερ-πῶντα πατρίδα του, γιὰ νὰ σοκάρει καὶ νὰ προβληματίσει, ὅσους εἶναι ἀκόμα σὲ θέση νὰ προβληματίζον-ται μὲ τὰ ἄκρως ἀνθρώπινα κοι-νωνικά φαινόμενα. Ἀνθρώπος δολο-φόνος συμμοθητὴ του καὶ ἀνέβα-σε φωτογραφίες τοῦ πτώματος στὸ διαδίκτυο! Δεῖτε τὴ φρικια-στικὴ εἰδηση: «Ὁ 16χρονος Ἀμερι-κανὸς Ράιαν Μάγκαν δολοφονήθη-κε στὸ σπῆτι του ἀπὸ συνομηλικό του. Σὸκ προκαλεῖ στὶς ΗΓΙΑ ἡ εἰδη-ση ὅτι 16χρονος πυροβόλος θα-νάσιαι στὸ πρόσωπο συνομηλικό του καὶ στὴ συνέχεια ἀντήρησε στὸ Διαδίκτυο selfie μὲ φόντο τὸ πτώμα. Ὁ 16χρονος κατηγορεῖται ὅτι δολοφόνος τὸν συμμαθητὴ του Ράιαν Μάγκαν, στὸ σπῆτι του, στὴν Πενναβλία. Ἡ σὺλληψη τοῦ πραγματοποιήθηκε ἀφότου ὁ Ἀστυνομία ἔλαβε ἀντίγραφὸ τῆς φωτογραφίας, τὴν ὁποία ὁ δρά-

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

ΣΤΙΣ 13 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις πα-τρός ἡμῶν Νικηφόρου Πα-τριάρχου Κωνσταντινουπόλε-ως. Τὸ 843 ὅταν ἀνήλθε στὸν αὐτοκρατορικό θρόνο ὁ Μι-χαήλ Γ΄ λόγῳ τῆς μικρῆς ἡλι-κίας του, ἦταν μόλις ἔξι χρονῶν, ἡ ἐξουσία περιήλθε στὴν μητέρα του Θεοδώρα, ἡ ὁποία διέκρινε ἐχθρικά πρὸς τοὺς εἰκονομάχους. Γιὰ τὸν λό-γο αὐτὸ καθαιρέθηκε ὁ εἰκονο-μάχος Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Γραμματικός καὶ στὸν πατριαρ-χικό θρόνο ἀνῆλθε ὁ ἅγιος Πα-τριάρχης Μεθόδιος. Ὁ ἅγιος Πατριάρχης συμβούλεψε τὴν βασιλεύσα Θεοδώρα νὰ φέρῃ πίσω στὴν Κωνσταντινούπολὶ τὸ τίμιο λειψάνο τοῦ ἁγίου Πατριάρχου Νικηφόρου, ὁ ὁποῖος λόγῳ τοῦ ὀρθόδοξου φρονήματός του εἶχε ἐξο-

ιερὸ λείψανο στὴν ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστό-λων, ὅπου καὶ τὸ ἐναπέθεσαν. Τὸ ιερὸ αὐτὸ γε-γονὸς ἐγίνε στὶς 13 Μαρτίου.

Ἡ ἀποδέωσις τῆς διαφορετικότητος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς ρωμαϊκῆς κοινωνίας τῆς ὁποί-ας τὸν Snaphat, μίας δημοφι-λῆς ἐφαρμογῆς στοὺς νέους, στὴν ὁποία τὰ μηνύματα διαγρ-φονται αὐτομάτη ἐντὸς λίγων δευ-τῶ ἂν δὰ ἐπιτρέπεται στὶς πολιτείες νὰ ἀπαγορεύουν τοὺς γάμους με-ταξὺ ὁμοφυλοφίλων. Ὁ Ὀμπάμα εἶχε δηλώσει στὸ παρελθόν ὅτι τάσσεται ὑπὲρ τῆς δυνατότητας τὰ ζευγάρια τοῦ ἰδίου φύλου νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπισημοποιήσουν τὴ σχέση τους. Ἐγίμαι αἰσιόδοξος

στὴς εἶχε στείλει σὲ ἄλλον ἀνήλικο μὲσῳ τοῦ Snaphat, μίας δημοφι-λῆς ἐφαρμογῆς στοὺς νέους, στὴν ὁποία τὰ μηνύματα διαγρ-φονται αὐτομάτη ἐντὸς λίγων δευ-τῶ ἂν δὰ ἐπιτρέπεται στὶς πολιτείες νὰ ἀπαγορεύουν τοὺς γάμους με-ταξὺ ὁμοφυλοφίλων. Ὁ Ὀμπάμα εἶχε δηλώσει στὸ παρελθόν ὅτι τάσσεται ὑπὲρ τῆς δυνατότητας τὰ ζευγάρια τοῦ ἰδίου φύλου νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπισημοποιήσουν τὴ σχέση τους. Ἐγίμαι αἰσιόδοξος

Ἐρμνευτέη τὸν πλέον διὰβροτον σατανιστῆν!

ΑΛΛΑ ΣΤΗΝ ὑπερπόντια χώρα συμβαίνουν καὶ ἄλλα παράξενα. Ἀφ’οὗτοι οἱ χριστιανομάχοι κατόρ-θωσαν νὰ ἀπενωχοποιήσουν τὸν «ἔξω ἀπ’ ἐδῶ» καὶ νὰ τὸν συμφι-λίσωσιν μὲ τὸν σύγχρονον ἀνθρώ-πο, τίποτε τὸ παράξενο δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο νὰ συμβεῖ αὐτῇ σύγ-χρονη Βαβέλ. Ἰσως πολλοὶ ἀπὸ τὸν σύγχρονον ἀνθρώπου μὲ ἔχουν διαβάσει στὰ ἀντιμετωπικά βιβλία τοῦ μακαριστοῦ Γερωντὰ μᾶς π. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, γιὰ τὸν διαβότῳ σατανιστῇ, δολοφό-νο καὶ καννιβαλὸ Τσάρλς Μάνσον, ὁ ὁποῖος, μαζί μὲ ἄλλους σατανι-στῆς, δολοφονοῦντὸν τὸ 1969 τὴν ἠθοπίσι Σάρν Τζέη, σὲ σατανι-στικὴ τελετουργία, καὶ τὴν φγα-γι! Ὁ Μάνσον καταδικάστηκε σὲ ὀκτὸς ἐτάσια καὶ ἦδη διαινεῖ τὸ 800 εἰς τὴν ἡλικία του. Πρὶν λίγῳ καιρὸ 27χρονη θαυμαστρία του δηλώσει τὸν ἐρωτὰ τῆς γι’ αὐτὸν καὶ τὴν πρόθεσιν τῆς νὰ τὸν παν-τρευτεῖ! Ἐπειδὴ, δὲν πρόκειται νὰ βρεῖ πτότε ἀπὸ τὴν φυλακί, τὸν ἀρραβωνίστηκε καὶ διέδικει μετὰ τὸ θάνατό του τὸ πώμα του! Ἰσως κάποιοι σπένδουν νὰ χαρα-κτηρίσουν τὴν 27χρονη ψυχοπαθῆ, ἀλλὰ ἐμεῖς ἂν μπορούμε νὰ δοῦμε τὰ πράγματα τὴν πραγματικὴ τους διάσταση. Ἡ πράξι τῆς νέας αὐτῆς εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς «συμφιλω-σης» τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου μὲ τὸ Σατανά, πού ὁποῖου στήνουν ἀνδριάντες στὶς Η.Π.Α. μυστρά ἀπὸ τὰ δημόσια κτήρια καὶ στὶς πλατείες, καὶ τὸν προσκομοῦν! Τοῦ φτιάχνουν «χριστογεννητικές» φάντες καὶ ἀποχριστιανοποιοῦν τὰ Χριστογεννη γιὰ χατίρι τοῦ! Δια-πιστώνουμε μὲ ἀνησυχία πῶς ὁ «θεός» τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου εἶναι ὁ διάβολος καὶ γι’ αὐτὸ ἡ ἀνθρώπινητῆ πᾶει «κατὰ διαβό-λου»!

Πάπας: Εὐθύνεται ἡ «ἀποκλίνουσα μορφή τοῦ Ἰσλάμ» διὰ τὴν σφαγὴν εἰς τὸ Παρίσι!

Ὁ «ΑΛΛΑΘΤΟΣ» ἡγετίκοις τοῦ «ἱεροῦ» κρατικοῦ δειγμάτων, δὲ χάνει ευκαιρία νὰ μὴ κάνει τὶς πο-λιτικὲς δηλώσεις του, καθ’ ὅτι δὲν ἐχγνὰ πῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «πάρερ-γος» τοῦ «ἐπισκόπου», εἶναι πρωτῆ-στος πολιτικὸς καὶ μάλιστα δια-ρχηγὸς κράτους, μὲ ὅλα τὰ «κομ-φῶρ» του! Ὅπως ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες ἐκάμαν δηλώσεις γιὰ τὴν ἰσλαμικὴ σφαγὴ στὸ Παρίσι, ἔτσι καὶ ἐτοῦτος ἐκάμε τὴ δική του δη-λώση. Δεῖτε τὴ εἶπε: «Ὁ πάπας Φραγκίσκος καταδίδας «τὶς ἀπο-κλίνουσες μορφές τῆς θρησκείας» πού εὐθύνονται γιὰ τὴν «τραγικὴ σφαγὴ» στὸ Παρίσι, ὅπου 17 ἀνθρώ-ποι σκοτώθηκαν ἀπὸ ἰσλαμιστῆς σὲ τρεῖς διαφορετικές ἐπιθέσεις τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα, καὶ κάλε-σε τοὺς μουσουλμάνους ἡγέτες σὲ ὅλο τὸν κόσμο νὰ καταδικάσουν τὶς ἀκράειες ἐρμηνείες τῆς θρη-σκείας, οἱ ὁποῖες προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὴ βία στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ» (Ἰσλ. Τροκτικὸ2)! Μὲ ἄλλα λόγια ὁ θλιβερός ἡγετίκοις τοῦ Βατικανοῦ δὲ θεωρεῖ τὸ Ἰσλάμ ὅτι διδῶσκει καὶ χρησιμοποιεῖ τὴ βία, ἀλλὰ ἡ «ἀποκλίνουσα μορφή» του, καὶ γι’ αὐτὸ καλεῖ τοὺς μου-σουλμάνους «πὺ δὲν ἀποκλί-νουν» νὰ καταδικάζουν τὶς «ἀκράειες ἐρμηνείες» του! «Ὁ «ἀλάθτος» δὲν γνωρίζει, αὐτὸ πὺν γνωρίζει ὁ πρωτοεῖτης φοι-τητῆς τῆς Θεολογίας, ὅτι τὸ Κορά-νιο ἐπιβάλλει, ρητὰ καὶ κατηγορη-ματικά τὴ βία καὶ μάλιστα τὴν ἀνε-λέγητ σφαγὴ τῶν «ἀπίστων» καὶ πῶς ὁποῖος δὲν τὴν μεταχειρίζεται «ἀποκλίνει» ἀπὸ τὴν διδασκαλία του; Κάνει καὶ κάτι ἄλλο: καλεῖ, τοὺς μουσουλμάνους νὰ καταδικά-σουν τὴ βία, δηλαδή τὴν διδασκα-λία τοῦ Κορανίου, ἥτοι τοὺς καλεῖ νὰ μὴ εἶναι «καλοὶ» μουσουλμάνοι, δηλαδή συνεπεῖς στὴν πίστι του! Τελικὰ ὁ ἀνθρώπος «εἶναι ἄλλοι, γι’ ἄλλοι»!

Ἡ μάσκα τῆς ταπεινοφροσύνης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πεινολόγος. Ἄλλο τὸ προσωπεῖο, καὶ ἄλλο ἡ προσωπικότητα. Ἄλλη ἡ μάσκα τῆς ὑποκρισίας, καὶ ἄλλη ἡ πραγματικότητα τῆς ἀληθινῆς καὶ γνήσιας ταπεινο-φροσύνης.

Ἄλλο τὸ χρυσάφι, καὶ ἄλλο ἡ χρυσοψωρία. Ἡ ταπεινοχρημία εἶναι ψευτικὴ ταπεινώσις. Τὸ λέει καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τὸ μὲν σχῆμα πολὺ, ἡ δὲ ἀλήθεια

οὐδαμῶν! Ὁ ὁσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος τὸ διατυπώνει σὲ προσω-πικὸ νόνο, λέγοντας: «Ἐξῶθεν εὐλαβοῦμαι μὲτὰ σπουδῆς, καὶ ἐνδοθὲν εἰμι βδέλυμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ». Ἐξωτερικά δείχνω πῶς εἰμαι εὐσεβής, ἐνὸ ἐσωτερι-κά εἰμαι βδέλυμμα καὶ ἄθδια.

«Ταῦτης γὰρ ἐκτός, ὁρθὸς βίος οὐχ ἴσταται» (᾽Οσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος). Χωρὶς γνήσια καὶ αὐθεντικὴ ταπείνωσις, δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωή.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς ὅτι δύνανται νὰ καταθέσουν τὴν συνδρομὴν των ἡ ἐνίσχυσιν καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τρά-πεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελληνίους Ὀρθόδοξος», Ἀρ. λογαρια-σμοῦ 129/296140-76.

Διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ IBAN εἶναι: GR 12011029000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ «Ο.Τ.» δὲν ἔχει κερδοσκοπικὸν χαρακτήρα καὶ τὰ ἐξοδα ἐκδόσεώς του στήριζονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὰς συνδρομάς σας. Βοηθήστε εἰς τὴν ἐκδοσιν καὶ διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

ρισθεὶ καὶ εἶχε τελειώσει τὴν ζωὴ του στὴν ἐξορία. Ἐτοῖ ἐστεῖλαν ἀνθρώπους μαζί μὲ τὴν ἀκολουθία τοῦ Πατριάρχῃ Μεθωδίου, ἱερέων καὶ μο-ναχῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφ’οῦ βρῆκαν τὸ τίμιο λείψανο ὁλόκληρο καὶ τελειῶς ἀφθαρτο μετὰ ἀπὸ δε-καεννέα χρόνια τὸ ἔβαλαν σὲ βασιλικὸ πλοῖο καὶ τὸ ἔφεραν στὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὅταν τὸ πλοῖο ἐφθασε σὲ πε-ρίχωρα τῆς Πόλης ὁ βασιλέας καὶ ἡ Σύγκλητος βγήκαν γιὰ τὸ προῦπαντήσουν μὲ λαμπάδες καὶ ὕμνους. Μὲ πομπὴ πῆγαν στὴν μεγάλη ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὅπου ἔκαναν ἀγρυπνία καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέ-ρα καὶ πάλι μὲ πομπὴ ἔφεραν τὸ λείψανον τὸ ἐναπέθεσαν. Τὸ ιερὸ αὐτὸ γε-γονὸς ἐγίνε στὶς 13 Μαρτίου.

ταύτης, ἡ τοσοῦτον πορνείας χεί-ρων ἐστί, ὅσον οὐδὲ ἐστί εἰπεῖν;». (Χρυόστομος).

1). Ἡ ὁμοφυλοφιλία ὡς ἀπειλή κατὰ τῆς θρησκευτικῆς συνειδή-σεως.

Ὁ Παρθαλέος ἀγωνιστῆς ἱεράρ-χης τῶν ἡμερῶν μᾶς Μητροπολί-της Πειραιῶς κ. Σαραφείμ προσι-μακά σημεῖωμεν: ἡ ὁμοφυλοφι-λία, - στὸ ἐξῆς(Ο)- ἀποτελεῖ ἐκχυ-δαῖσμο τῶν ἀνθρωπίνων προσώπου καὶ συνιστᾷ ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἑλλη-νικὴ κοινωνία». Φυσικὰ μὲ αὐτὴν τὴν ἀφετηρικὰν σκέψιν ἐναντιωνό-μαστε στὶς πρακτικὲς ἐκεῖνων πού προσπαθοῦν σφνεῖ καὶ καλὰ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι «ὑπάρχει καὶ διαφορε-τικὸς γενετήσιος προσανατοι-σμός»! Ἀλλὰ μὴ τέτοια φιλοσοφί-ας εἶναι αὐτόχρημα σατανικὴ ἐφέρε-σις καὶ σκέψιν. Στὸν ἀντίποδὸ τῆς ἡ ἐλληνικῇ ὀρθόδοξη οἰκονομία ἀρδεύεται καὶ ζωοῦται διαχρονικά, ἀπὸ τὴν ἀστείρευτὴν πηγὴ τοῦ ἀλα-θῆτου Ἀγιονογραφικοῦ Λόγου, καὶ θηλάζει ἀπὸ τὰ νάματα τῆς Θεο-πνεύματος Πατερικῆς Θεολογίας. Ἡ σύντομη κατάθεσις- ἀναφορά θὰ ἐπιβεβαιώσουν «τὸν λόγον τὴν ἀσφάλειαν».

Ἡ ἀναδότη καὶ προκλητικὴ συμ-περιφὸρὰ τὸν σοδομῖτον. Ἡ παρα-δειγματικὴ τιμωρία τους.

«...καὶ ἐξεκαλούντο τὸν Λῶτ καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτόν. Πού εἰσιν οἱ ἄνδρες οἱ εἰσεαλόντες πρὸς σὲ τὴν νύκτα; Ἐγγάγε αὐτούς πρὸς ἡμᾶς, ἵνα συγγενόμεθα αὐτοῖς... καὶ Κύριος βρέβεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα βεῖον, καὶ πῦρ παρὰ Κυρί-ου ἐξ οὐρανοῦ... καὶ κατέστρεψε πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι... (Γέν. ἐ΄ 5, 24-25).

«Οἱ διεφθαρμένοι Σοδομίτες... ἀπὸ τοῦ γενοντοτέρου μὲχρι καὶ τὸν νεωτέρου ἀπτήσαν ἀπὸ τὸν δίκαιον (Λῶτ) νὰ τοὺς παραδῶσι τοὺς δύο ἔξενους διὰ νὰ ...ἀσέλγη-σιν ἐντὸν ἑαυτοῖς! Ἐπρόκειτο περὶ ἀφαντάστου ἐξαχρεώσεως... Πρό-κριτοι, γέροντες, παῖδι, ὁ λ οἱ εἰς συλλαλητήριον, ἐσχάτης κακίας, χωρὶς νὰ ἐμποδίζονται ἀπὸ κανένα διὰ νὰ ἀτιμώσουν...δύο ἔξενους!». (Ν. Βασιλειάδης).

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος

Ἡ μωσαϊκὴ νομοθεσία ἀπέναντι τῶν σοδομῖτον εἶναι ἀμελητική.

«καὶ ὅς ἀν κοιμηθῇ μετὰ ἀρεσνος κοίτην γυναικός, βδέλυμμα ἐπὶ-σταν ἀμώφτεροι...» (Λευϊτικὸν 20, 13). Καὶ ἐκεῖνος πρὸς μὰ συνάψῃ σαρκικὴν σχέσιν μὲ ἄνδρα, σὰν νὰ ἦτο γυναικί, διέπραξε μαζί μὲ τὸν ἄλλον πράξιν ἀηδιστικὴν.

2). Ἡ (Ὁ) ἀμβλία τὴν Ἑθνικὴν συνειδήσιν.

Συνέπεια καὶ συνέχεια τῆς κατα-πάτησις τῆς στοιχειώδους ἠθικῆς εὐεσθήσιας ἀπὸ τὰ ξενόφερτα εισαγόμενα ὁμοφυλοφιλικὰ κινή-ματα μὲ τὶς «παρελᾶσεις», ἀπτε-ρο σκοπὸ ἔχουν τὴν δημιουργία ρηγμάτων ἀλλὰ καὶ ἀμφισβήτησις τῆς ἱερρότητας τοῦ ἔθνους, τῆς πα-τρίδος μας. Στὸ Athens Pride τοῦ 2013, τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώποι ἀπὸ πολλὰς χώρας τοῦ κόσμου στρή-λουν μὲ τὴν παρουσία τους τὸ gay pride. Σύνθημα: Ἡ Ἀθῆνα εἶναι δικιά τους! Τὸ παρόν στὴν διοργανώ-σιν εἶναι καὶ ἐκπρόσωποι ἔξενων πρεσβείων στὴν Ἑλλάδα, ΗΠΑ, Γερμανία, Νορβηγία, Σουηδία, Ὀλλανδία καὶ ἄλλων.

Εἶναι ἥλιου φαινομένων, ἐπὶ ἐπι-λέγεται μὴ ἀμύνῃς ὀρθόδοξή χώ-ρα

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

‘Εκδηλώσεις τής Πανελληνίου ‘Ενώσεως Θεολόγων διὰ τὴν Κυριακὴν τῆς ‘Ορθοδοξίας

Ἡ Πανελλήνιος Ἑνωσις Θεολόγων ἐώρτασε με μεγαλοπρέπειαν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀθηνῶν. Ἐπίσης ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπραγματοποιήθη ἐκδήλωσις διὰ τὸν Ἅγιον Γέροντα Πορφύριον. Εἰς Δελτὶν Τύπου μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει.

«Ἡ Πανελλήνια Ἑνωσις Θεολόγων ἐώρτασε, με μεγαλοπρέπεια τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας (1 Μαρτίου ε.ε.) στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ζωοδόχου Πηγῆς (Ακαδημίας 67) τὸ κέντρο τῆς Ἀθῆνας.

Τὴν Πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία τέλεσαν οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἠλίας Δροσινός, ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος

ἐμπνευσμένα ὁ Πρόεδρος τῆς ΠΕΘ Δρ. Κωνσταντῖνος Σπλιώρης, ὁ ὁποῖος τόνισε τὴν ἀνάγκη τῆς ὁρθοδόμησις τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως περισσότερο ἀπὸ ποτὲ σήμερα κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἀγάπη

Μὰς λέγει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστῆς: «Ἀγαπτοί, εἰ οὗτος ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμὰς καὶ ἡμεῖς ὀφειλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν» (Α΄ Ἰωάν. δ΄ 11). Δηλαδή, ἀγαπῶτε, ἐὰν τόσο πολὺ μὰς ἀγάπησε ὁ Θεός, καὶ ἡμεῖς ἔχουμε χρέος νὰ ἀγαπάωμετε μεταξὺ μας.

Ὁ Ἅγιος τὸν αἰῶνος μας, Ἅγιος Νεκτάριος λέγει: «Ἐπιδοκῶτε τὴν ἀγάπην. Ζητεῖτε καθημερινὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ἀγάπην. Μαζὶ με τὴν ἀγάπην ἔρχεται καὶ ὅλο το πλήθος τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν. Ἀγαπᾶτε γὰρ νὰ ἀγαπήθῃτε καὶ σεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δώστε στὸν Θεὸ ὅλη σας τὴν καρδίᾳ, ὥστε νὰ μείνετε στὴν ἀγάπην».

Τὸ ὠραιότερο δῶρο ποὺ μπορούμε νὰ δώσουμε στὸν ἀδελφὸ μας εἶναι ἡ ἀγάπη. Ποιὰ ἀγάπη ὅμως; Ἡ ἀδολὴ ἀγάπη. Δηλαδή, ἡ ἀγάπη ποὺ ἔχει σὴν πηγὴ τὸν Θεόν. Αὐτὸ μὰς τοῖ δίδεξαν οἱ Ἀγιοὶ μας σὲ ὅλο τοὺς τὸ βίο.

Στὸ Γεροντικὸ διαβάζουμε:

Κάποτε πῆγε ὁ Ἀββάς Ἀγάθων στὴν πόλιν, γιὰ νὰ πούλησι διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα. Ἐνῶ περπατοῦσε βλέπει στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου ἕνα λεπρὸ νὰ τοῦ λέγει:

«Ποῦ πηγαίνεις».

Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἀββάς: «Στὴν πόλιν γιὰ νὰ πούλησω αὐτὰ».

«Σὲ παρακαλῶ, τὸν λέγει ὁ ἄρρωστος, κάνε μου τὴν χάριν, σῆκωσέ με καὶ πήγανέ με καὶ μένα στὴν πόλιν».

Πράγματι τὸν σῆκωσε ὁ ὁσιος καὶ τὸν πῆγε στὴν πόλιν.

Τὸν λέγει ὁ ἄρρωστος: «Ὅπου πούλας τὰ ἀντικείμενα, ἔχει βάλει καὶ μένα».

Ὁ Ὅσιος ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπε, καὶ ὅταν πούλουσε ἕνα ἀντικείμενο, τὸν φωτιοῦσε ὁ ἄρρωστος: «Πόσο τὸ πούληρες».

Τὸν ἀπαντοῦσε ὁ Ὅσιος: «Τόσο».

Τότε τοῦ ἔλεγε ὁ ἄρρωστος: «Ἀγόρασε μου μιά μικρὴ πίττα».

Καὶ τὴν ἀγόραζε ὁ Ἀββάς.

Καὶ πάλι πούλουσε ἄλλο ἀντικείμενο καὶ τοῦ ἔλεγε ὁ ἄρρωστος: «Καὶ αὐτὸ πόσο».

Καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε «Τόσο». Καὶ τοῦ ξανάλεγε: «Ἀγόρασε μου αὐτὸ ἐδῶ».

Καὶ ὁ Ἀββάς τοῦ τὸ ἀγόραζε.

Ἀφοῦ λοιπὸν πούλησε ὅλα τὰ ἀντικείμενα καὶ σκόπευε νὰ φύγῃ, τοῦ λέγει ὁ ἄρρωστος: «Φεύγεις».

«Ναί», τοῦ ἀπαντᾷ.

Τότε τὸν παρακαλεῖ: «Κάνε μου πάλι τὴν χάριν καὶ πήγανέ με ἐκεῖ ὅπου με βόηθες».

Τὸν σῆκωσε λοιπὸν καὶ τὸν πῆγε στὸν τόπο του.

Τότε ὁ ἄρρωστος γυρνᾷ καὶ τοῦ λέγει: «Εὐλογημένος εἶσαι Ἀγάθων, ἀπὸ τὸν Κύριον στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ».

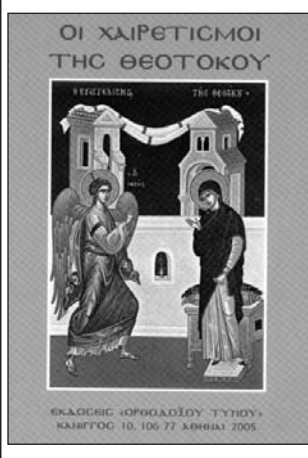
Σηρώνει τὰ μάτια του ὁ Ἀββάς Ἀγάθων καὶ δὲν βλέπει πᾶ ναέναν. Γιατὶ ἦταν Ἀγγελὸς Κυρίου, ποὺ ἤλθε νὰ δοξασιῇ τὴν ἀγάπην του.

Ἀλλὰ καὶ πάλι στὸ Γεροντικὸ διαβάζουμε:

«Ἠ». Ἐνὰ ἀδελφὸς συμβουλευθῆκε τὸν Ἀββά Θεόδωρο, λέγοντας: «Θέλω νὰ φέρω σὲ πέρας τίς ἐντολές». Καὶ τοῦ λέγει ὁ γέρον ἡ τὸν Ἀββά Θεωνά ὅτι εἶχε πῆ καὶ ἐκείνος «θέλω νὰ φέρω σὲ πέρας ὃ πὶ καλὸ μοῦ ἔμπνεε ὁ Θεός». Πηγαίνει λοιπὸν στὸ ἀρτοποιεῖο καὶ φτιάχνει ψωμιά. Καὶ ὅταν τὸν τὰ ζήτησαν οἱ πτωχοί, τοὺς τὰ δίνει. Τοὺ ζήτησαν καὶ ἄλλοι, ὅποτε τοὺς δίνει τὰ ζεμπλάκα καὶ τὸ μῆσιον ὅπου φοροῦσε. Μταίνει ὕστερα στὸν ζελλὶ του, ζοῦμενος μετὸ το μαφροῖ. Ἀλλὰ καὶ ἔτσι, πάλι μεμψόταν τὸν ἐαυτοῦ του, λέγοντας ὅτι δὲν εἶχε ἐφαρμοσίει πέρα ὡς πέρα τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Μέγας Βασίλειος μὰς λέγει περὶ τῆς ἀγάπης:

«Ὁ Θεὸς ὅς χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῶν μαθητῶν Του ὥρισε τὴν τέλεια ἀγάπην. Ἀς ζηλέψουμε τὴν πρώτη Ἑκκλησίᾳ τῶν Χριστιανῶν, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν κοινὰ σ’ αὐτοὺς (Πράξ. ε. 44), δηλαδή ἡ ζωὴ, ἡ ψυχὴ, ἡ συμφωνία, ἡ κοινὴ τράπεζα, ἡ ἀδιάρητη ἀδελφότητα, ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη, ποὺ ἔνυνε σ’ ἕνα τὰ πολλὰ σώματα καὶ συνάρμοζε τίς διαφορὰς ψυχῆς σὲ μίᾳ ὁμόνοια».

«ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ»

Ἐνα ἐπὶκαιρο βιβλίον γιὰ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ περίοδο εἶναι καὶ «Οἱ Χαίρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου» (Ακολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου), ποὺ κυκλοφορεῖ καὶ πάλιν σὲ μικρὸ σχῆμα τσέπης, ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου». *Τιμὰτι 0,60€.*

Βιβλιοπωλεῖο «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Κάνιγγος 10, α΄ ὄροφος 106 77 Ἀθῆναι,
Τηλ. 210-38 16 206
Τελεφάξ 210- 38 28 518

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
22 ΜΑΡΤΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Ἑβρ. στ΄ 13-20
Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ΄ 17 – 31
Ἦχος πλ. δ΄.– Ἑωθινόν: Η΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ Εὐλογία Τοῦ Θεοῦ!

Ἀρκετὲς φορὲς γίνεται λόγος περὶ τῆς “εὐλογίας τοῦ Θεοῦ”. Ἡ δὲ φράση “νὰ ἔχεις τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ” θεωρεῖται καὶ φυσικὰ εἶναι κατὶ τὸ δεδομένον καὶ ἀπολύτως φυσικὸ, ποὺ ἀποτελεῖ μία τῶν καλυτέρων εὐχῶν, ποὺ ἐκφράζουν οἱ πιστοί.

Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς εἶναι αὕτὴ ἡ εὐλογία; Ἐπὶ τῆς οὐσίας τί ἐννοοῦμε μετὸν ὅρο “εὐλογία Θεοῦ”;

Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ στρέψουμε τὴν σκέψην μας, ἀφοῦ ἡ ἀποστολικὴ περικopiῇ σὲ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέμα τῆς “εὐλογίας” ἀναφέρεται.

Βλέπουμε τὸν Θεὸ νὰ ὑπόσχεται ἐνὸρκως μάλιστα στὸν πιστὸ Ἀβραάμ ὅτι θὰ τὸν εὐλογήσῃ. Θὰ τὸν εὐλογήσῃ πλουσίως καὶ θὰ τὸν ἀναδείξῃ γενάρχη τοῦ ἐκλεκτοῦ Του λαοῦ. Τοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος στὸν χώρα τῆς Χάριτος ἐντάσσεται στὸ σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Καὶ ναὶ μὲν ὅπως μελετοῦμε, στὴν Παλαιὰ Διαθήκῃ ἡ “εὐλογία τοῦ Θεοῦ” καὶ ὡς εὐχὴ ὑπονοεῖ καὶ κυρίως ὡς πραγματικότης ἐμπειρίεχὴ τὸν ὕλικο πλοῦτο μὲ τὴν εὐμερῖα καὶ μάλιστα τὴν μακροζωία. Προσεκτικὴ μελέτῃ τῶν ἱερῶν κειμένων ἀποδεικνύει τὸν λόγον τοῦ ἀληθεῖς καὶ ταυτοχρόνως ἀφαιρῶνται πῶς ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ ἐθεωρεῖτο ὡς δεδομένη αὕτὴ ἡ εὐλογία σὲ ὅσους ἀνῆκαν στὸν ἐκλεκτὸ, δηλ. τὸν ἐκλεγμένο λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Κορύφωμα αὐτῆς τῆς βεβαιότητος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ θεολογικὴ θέση ἐνεκα τῆς μοναδικῆς καὶ ἀληθινῆς πίστεως, ἀποτελεῖ ἡ πίστις τοῦ Προφητιάνaktos ὁ ὁποῖος στὸν πρώτο του κιόλας ψαλμῷ μελῶδει ὅτι “μακάριος ἀνὴρ” καὶ “πάντα, ὅσα ἂν ποιῇ, κατευσodωθήσεται” (Ψαλμ. Α΄ 3).

Ὅμως, διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ ἀφοῦ “παρῆλθε ἡ σκιά τοῦ νόμου τῆς Χάριτος ἐλθούσης”, ἡ “εὐλογία” συγκεκριμενοποιεῖται σὲ περισσότερο πνευματικὲς καταστάσεις, δίχως τοῦτο βεβαίως νὰ σημαίνει ὅτι ρητῶς ἀποκλείεται τὸ συναμψότερο τῆς εὐλογίας, στὸν ἄνθρωπο τῆς πίστεως. Τώρα πλεόν ὄχι ὁ ὕλικος πλοῦτος ἀλλ’ αὕτὴ ἡ Χάρις κατέχει τὰ πρωτεῖα στὶς “δικειδικήσεις” τοῦ ἀγῶνος καὶ στὶς προσδοκίαις τῶν συνειδητῶν πιστῶν. Ἐὰν δὲ θελήσουμε νὰ μελετήσουμε τὴν εὐλογία αὐτῇ, ὅπως καταγράφεται θεομενέουστα στὰ Καινοδιαθηκῆ καίμενα, με μεγάλην ευκολία δὰ παρουσιαστοῦν ἐνὸπνιον μὴ τῆς εἰρήνῃ, ἡ χαρὰ, ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη ἀλλὰ καὶ τόσες ἄλλες δωρεές εὐλογίας ποὺ ἀπαρίθμει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὸν “καρπὸν τοῦ Πνεύματος” (Γαλ. Ε΄22-23).

Ἡ Χάρις ἐπίσης ποὺ ὁ μοναδικὴ εὐλογία ἐκήγησε ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐξαιτίας τῆς ἀπυλνρωτικῆς Θυσίας, με ὅλες τίς παραμέτρους τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ποὺ ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐπίπεδο τῆς καθάρσεως καὶ τὰ δυσθεώρητα ὕψη τοῦ φωτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴς τῆς θεώσεως, ποὺ βλέπουμε στὰ πρόσωπα τῶν μεγάλων Ἀγίων μας, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ “εὐλογία” τοῦ Θεοῦ, ποὺ διὰ τὸν ἱερῶν μυστηρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας λαμβάνει ὁ πιστὸς ὡς ἀκτιστὴ καὶ οὐσιωδῇ ἐνέργεια αὐτοῦ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Ναί, ἡ ζωὴ τοῦ συνειδητοῦ πιστοῦ παρὰ τίς ἀντιεξόστῃτες, τίς δυνάμεις καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμούς, ποὺ ἀντιμετωπίζει, ἐπὶ τῆς οὐσίας καλυπτεται καὶ κινεῖται μέσῃ σ’ αὕτὴ τὴν μοναδικὴ “εὐλογία” τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἡ εὐλογία δὲν τελειώνει στὴν παρούσα ζωὴ καὶ δὲν ἀολοκληρνεταί μπροστὰ στὸν ἀνοιχτὸ τάφο. Ὅχι, ἡ “εὐλογία” ὡς ἐλπίδα ἀλλὰ καὶ ὡς βεβαίωσις περνὰ τὰ ὅρια τοῦ προαιρκίου βίου καὶ διαπορρβμεῖν τὸν πιστὸ στὸν χώρα τῆς ἐπουρανίου Ἐκκλησίας “ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελειότητος”, δηλ. στὸν παράδεισο ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸν πόθο μας καὶ τὴν λαχτάρα μας.

Ἡ πραγματικότης τὴν ὁποία καταγράφει στοὺς Κορινθίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, περὶ τοῦ τί ἀναμένει ἡ εὐλογία τοῦς πιστοὺς, προσφέρει τὴν δωρεὰ τῆς ἐλπίδος, ὅπου ὡς ἀρραβῶνα δέχεται ἡ ζωὴ, ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦ καὶ λαχτάρᾳ τὴν βασιλεία Του. Ἐτσι λοιπὸν, μαζὶ με τὴν εὐλογία τῆς πίστεως, βιώνεται καὶ ἡ εὐλογία γιὰ τὰ ὁποία “ὀφθαλμοὶ οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη” (Α΄ Κορ. Β΄ 9).

Εὐλογίαις λοιπὸν. Εὐλογίαις Θεοῦ ἀπὸ τὰ μικρότερα ἕως τὰ μεγαλύτερα καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν σωτηρία μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ὕψιστον ἀγαθὸν ἀλλὰ καὶ τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν οὐσία τῆς ἐλπίδος μας. Ἀλλὰ ἡ “εὐλογία”, γιὰ νὰ ἀποδώσει τοὺς εὐκλεῖς τῆς καρποῦς, ἐννοεῖται ὅτι χρειάζεται καὶ τὸ κατάλληλον ἐδαφὸς τῆς ψυχῆς καὶ καὶ τὸν ἱερὸ ἄνωμα, ὥστε νὰ καρποφορήσῃ καὶ νὰ ἀποδώσει τὸ ποθούμενο. Πῶς τώρα θὰ γίνῃ αὐτό; Ἀς ἀνοίξουμε τὰ τῆς καρδίας ὦτα στὴν Γραφή, καὶ ἂς ἀκούσουμε στὴν Παλαιὰ μὲν οἰκονομία το: “ἐὰν τῆς φωνῆς μου ἀκούσσετε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς σάμετε”, στὴν δὲ Καινῇ, τὸν νόμο τῆς Χάριτος καὶ μέσῃ στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, Ἀυτὸν τὸν ἴδιον τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας, ὁ ὁποῖος μὰς θέλει ἐγκεντρωμένους μαζὶ Του καὶ καρποφοροῦντες στὴν πίστι, στὴν πράσιντῃ καὶ στὴν ἐλεημοσύνῃ. Νὰ εἰμαστε με δύο λόγια οἱ “πεινώντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην” ὄχι ἀπλῶς γιὰ νὰ γευθοῦμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ χορτάσουμε τὴν “δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ”. Τὴν “δικαιοσύνην” ἡ ὁποία συνοψίζει ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενον τῆς “εὐλογίας” γιὰ τὴν ὁποία καὶ ἐδημοκρηγήθῃ ὁ ἄνθρωπος ὡς “εἰκὼν τῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ”, τούτεστιν Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ χρειάζεται νὰ ἀμφιβάλλει κανεὶς γιὰ τίς ἀλήθειαι αὐτές, ὅταν φαλαγγία ἀναριθμητῇ ἁγίων καὶ ἡρώων τῆς πίστεως ἐπιθεσμένων τίς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ; Δὲν ὑπάρχει ἅγιος, ποὺ νὰ ἀγωνίστηκε σὲ αὐτές τίς οὐράνιες προδιαγραφές καὶ ποὺ νὰ μὴ εὐλόγησε καὶ ἀπὸλαυσε στὸ ἐπαρκος αὐτὰ ποὺ τοῦθεῖ ὁ κάθε λογικὸς ἄνθρωπος δηλ. ὁ κάθε πιστὸς, ὁ ὁποῖος ταυτοχρόνως αἰσθάνει τὴν καρδίᾳ τοῦς ὡς ἡφαιστειὸς νὰ ξεχειλίζει ἀπὸ τὴν γλυκία λάβα τῆς βεϊκής Ἀγάπης!

Ὅμως ἐπιβάλλεται νὰ κλείσουμε μετὸν ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, ποὺ τὴν Κυριακὴ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ καὶ γεραίρει τὴν μνήμην του.

Λέγει λοιπὸν μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ μεγάλος αὐτὸς πρακτικὸς ἀλλὰ καὶ θεωρητικὸς Ὅσιος: “Μακάριος ἐκείνους ποὺ προσπαθεῖ συνεχῶς νὰ περιποιεῖται καὶ νὰ ἀναπαῖει τὸν Κύριον, ὅπως ἔτυχε νὰ περιποιηθεῖ καὶ νὰ ἀναπαύσει (σεβαστοὺς) ἄνθρώπους. Δὲν προσκολλητὰι τόσο πολὺ ἡ μητέρα στὸ βρέφος ποὺ θηλάζει, ὅσο ὁ υἱὸς τῆς Ἀγάπης στὸν Κύριον”.

Ἀμὴν.

Ἀρχ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀσκητικὰ ἐμπειρίᾳ 18. Ἀντιμετώπισε ρυπαρὸν λογισμὸν

Οἱ κατὰ Θεὸν ἀγωνιζόμενοι συχνὰ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τοὺς ρυπαροὺς λογισμοὺς καὶ θέλουν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτοὺς. Δὲν γρηορίζουν ὅμως τὸν τρόπο. Ἄλλοι δὲν τοὺς φανερώνουν καὶ αὐτοὶ εἶναι πολὺ ἐπικινδύνω, γιατί τοὺς αὐξάνει καὶ τοὺς δυναμώνει καὶ ἄλλοι με τὴν πρώτη ἐνόληση τοὺς ἐξωτερικεύουν στὸν πνευματικὸ τὸν καὶ ἐλευθερώνονται. Ἐνᾶς γέροντας ἔλεγε: «Ἐάν σέ ἐνοχλοῦν ρυπαροὶ λογισμοί, μὴ

τοὺς ἀποκρύψεις ἀλλὰ ἀμέσως νὰ τοὺς πεῖς στὸν πνευματικὸ σου πατέρα καὶ νὰ τοὺς ἐλέγξεις, γιατί ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀποκρύπτει τοὺς λογισμοὺς τὸν τόσο περισσότερο πληθύνονται καὶ δυναμώνουν. Ὅπως τὸ φιδὶ μόλις βγεῖ ἀπὸ τὴ φύλια του, ἀμέσως φεύγει, ἔτσι καὶ ὁ πονηρὸς λογισμὸς μόλις φανερωθεῖ, ἀμέσως χάνεται. Καὶ ὅπως τὸ σκουλήκι κατατρῶγει τὸ ξύλο, ἔτσι καὶ ὁ πονηρὸς λογισμὸς ἐξαφανίζει τὴν καρδιά. Ἐκείνους ποὺ φανερώνει μετὴν ἐξομολόγησιν τοὺς λογισμοὺς του θεραπεύεται γρηγορά. Ἐνῶ ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀποκρύπτει πᾶ-

σχει ἀπὸ υπερηφάνειας».

19. Ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν ἕνα γέροντα

Τοὺς λογισμοὺς πρέπει νὰ τοὺς φανερώμεν σ’ ἕνα μόνον γέροντα καὶ νὰ ἡσυχάζουμε, τηρώντας τίς συμβουλὰς του. Δυστυχῶς, πολλοὶ καὶ τοὺς ἰδιοὺς λογισμοὺς ρωτοῦν πολλοὺς πνευματικούς καὶ καταπονοῦνται περισσότρω, γιατί ἀκοῦν πολλὰς καὶ διαφορετικὰς συμβουλὰς καὶ δὲν ξέρουν ποῖς νὰ τηρήσων. Ἐνᾶς ἐμπειρὸς γέροντας εἶπε σὲ κάποιον ποὺ τὸν ρώτησε σχετικᾶ: «Πρέπει νὰ ρωτᾷς ἐκεῖνον στὸν ὁποῖο ἔχεις ἐμπιστοσύνη καὶ ἔμαθες

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Νεώτεραι προτεσταντικαὶ ὁργανώσεις με ἀνθρωπιστικὴν δρᾶσιν

Τοῦ πρωτ. π. Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου, Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ

Ἡ δημιουργία διαφόρων Προτεσταντικῶν κινήσεων ποὺ αὐτοπροσδιορίζονται ὡς «Ἐκκλησίαις» ἢ ὡς «Διακονίαις» εἶναι ἕνα φαινόμενο μόνιμο μέσα στὸν Προτεσταντικὸ χῶρο.

Στὸ σημερινὸ ἄρθρο μας θὰ ἀναφερθοῦμε, με σκοπὸ μόνον τὴν ἐνημέρωσιν, στὴν ὑπαρξὴ νεώτερων Προτεσταντικῶν κινήσεων στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο, ποὺ δραστηριοποιοῦνται στὴν ἐνίσχυση, τῇ βοήθειᾳ καὶ τὴν παροχῇ ἀνθρωπιστικῶν ὑπηρεσιῶν σὲ μετανάστες, ἀστέγους, ἐξαρτημένους ἀπὸ ναρκωτικὰ κ.ά. Κάποιες ἀπ’ αὐτὲς τίς ὁργανώσεις ἀποτελοῦν παρατηρήματα καὶ δράσεις ἀμύνως Προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν καὶ κάποιαι ἄλλαι ἀποτελοῦν ὑπερμολογιακῆς Προτεσταντικῆς ὁργανώσεως ποὺ συγκροτήθηκαν με φιλανθρωπικὸ σκοπὸ.

Πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι κάποιαι ἐξ αὐτῶν ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φιλανθρωπικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια σταῖ πάλαια τῶν δράσεών τους συμπεριλαμβάνουν καὶ

«εἰραποστολικές» πρακτικές. Τέτοιου εἶδους ὁργανώσεις εἶναι:

1) **Παροχὴς ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας**

α) **Χέρια βοηθείας**: ἰδρύθηκε τὸ 1993, ἔχει ἑδρα τὴν Ἀθῆνα, ἔχει ἀναγνωριστὴ καὶ λειτουργεῖ ὡς Μὴ Κερδοσκοπικὸ Σωματεῖο. Σ’ αὐτὴν ἀνήκει τὸ «Προσφυγικὸ Κέντρο Ἀθηνῶν» στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους.

β) **Χριστιανικὸς Φιλανθρωπικὸς Ὁργανισμὸς ὁ «Πηλῶσιον»**: Εἶναι ὑπερμολογιακοῦ χαρακτῆρα καὶ λειτουργεῖ ὡς Ὁργανισμὸς Μὴ Κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρα.

γ) **Τὸ Χριστιανικὸ Στέκι**: Ἀνήκει στὴν ἑλληνικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία Θεσσαλονίκης.

δ) **Διακονία «Ὅσις»**: Ἐχει ἑδρα τὴν Ἀθῆνα καὶ δραστηριοποιεῖται κυρίως μεταξὺ ἀραβόφωνων καὶ Ἀφγανῶν μεταναστῶν.

ε) **Διακονία «Πέρασμα στὴ Ζωὴ»**. Ἰδρύθηκε τὸ 2008.

στ) **Διακονία «**

Ὁ ἀόρατος δύναμις τοῦ Σταυροῦ

Τοῦ Δρ Χαράλαμης Μ. Μπούσια, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Ὁ μεγάλος ἀπολογητὴς τῆς πίστεως Τερτυλλιανὸς πού ἐζήσῃε στὰ τέλη τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἐγραφε γιὰ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, τὸ ὁποῖο εἶναι «τὸν πιστῶν τὸ στήριγμα καὶ τὸν δαυμόν» τὸ τραῦμα»: «Ὁπουδῆποτε, κὶ ἂν πρόκειται νὰ φθάσουμε, γιὰ ὁπουδήποτε κὶ ἂν πρέπει νὰ ἐκινῶσουμε, ὅταν φθάνομε στὸν προορισμό μας καὶ ὅταν ἐκινῶμε γι' αὐτόν, ὅταν βάζουμε τὰ ὑποδήματα μας ἢ τὰ ἐνδυμάτα μας, ὅταν πλεονάσμε, ὅταν τρώμε, ὅταν ἀνάβουμε τὸ λυχνάρι, ὅταν πέψουμε στὸ κρεβάτι, ὅταν καθάσμε στὸ τραπέζι, ὅταν ἀρχίζουμε κάποια συζήτηση, κάνουμε στὸ μὲτωπό μας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ». Μὲ αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀλλὰ θαυματουργικὴ κίνησι διώχνουμε μακριὰ τὸ ταγκολάκι, ὅπως ονόμαζε τὸν πονηρὸ ὁ Ἅγιος Παῖσιος, καὶ περιβαλλόμεσμε μὲ μὴ ἀόρατὴ χάρι, τὴ χάρι τοῦ Ἑσταυρωμένου μας Ἰησοῦ, τοῦ αἰώνιου νικητῆ.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης ἔλεγε ὅτι: «Ὁ σταυρὸς εἶναι εἰκόνα τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ σημεῖο τοῦ, καὶ ἡ σκία τοῦ ἀκόμη, προκαλοῦν τρόμο στοὺς δαίμονες. Ἐτοί, βλέπουμε ὅτι ἀρκεῖ νὰ βυθίσει κανεὶς τὸ σταυρὸ στὸ νερὸ, γιὰ νὰ τὸ ἀγιάσει. Μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν κίνησι τὸ ἀπλὸ νερὸ γίνεται ἱαματικὸ, καὶ διαχέει τὰ δαίμονια».

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἔμπορεσαν ποτὲ νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ Χριστὸ ὡς Μεσσία, γιὰτὶ δὲν νοοῦσαν Θεὸ ἐσταυρωμένον πᾶνω σὲ ἓνα ἀτιμωκτὸ σταυρὸ. Δὲν μποροῦσαν νὰ κατανοήσουν τὴ δόξα τοῦ Σταυροῦ. Γιὰ ἐμᾶς, ὅμως, τοὺς Χριστιανοὺς ὁ Σταυρὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ σωτηρία, εἶναι ἡ πνεῖδα μας πρὸς τὴν αἰωνίτητα. Καὶ γνωρίζουμε καλὰ ὅτι μὲσα ἀπὸ τὸ Γολγοθὰ ὁδηγοῦμαστε στὴν Ἀνάστασι, μὲσα ἀπὸ τὴ σταυρικὴ ζωὴ στὴν αἰώνια ἀγαλλίασι.

Δυστυχῶς σήμερα, ἐμεῖς οἱ ἀνθρώποι, ζητοῦμε μὴ ζωὴ ἀσταυρωτῆ, ζητοῦμε νὰ κατακτήσουμε τὸν παράδεισον χωρὶς νὰ θελώσουμε σταυρὸ στὴ ζωὴ μας. Θέλουμε δόξα χωρὶς σταυρὸ. Ἐτοί, γινόμαστε καὶ ἐμεῖς ἅπτοισι, γινόμαστε Ἑβραῖοι. Ἀρνῶμενοι τὸ σταυρὸ μᾶς, τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπῃ, τὴν ταπεινώσι, τὴν υπομονή, τὴν ἀσκήσι ἀρνούμαστε τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας, ἀρνούμαστε τὸν ἴδιον τὸν Ἑσταυρωμένον μας Ἰησοῦ. Καὶ ἀρνούμενοι τὸ Χριστὸ μᾶς αὐτονομώμαστε καὶ ἐγωιστικὰ φερόμενοι πέψουμε στὴς παγίδες τοῦ πονηροῦ. Πρέπει νὰ τὸ νοιώσουμε βαθὴ ὅτι γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς ὁ σταυρὸς καὶ ὁ λόγος τοῦ Ἑσταυρωμένου εἶναι ἡ δύναμις μας, εἶναι τὸ σθένος μας, εἶναι ἡ ἰσχὺς μας σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς ἀπίστους, πού γιὰ αὐτοὺς ὁ σταυρὸς εἶναι μωρία καὶ αἰσχύνῃ. Ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν

ἀπολυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζόμενοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ» μὲς λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορινθ. α' 18).

Μιὰν ἡμέρα, ἀναφέρεται στὸ Γερωντικό, ὁ Γέροντας Δωρόθεος, ὁ ἑθθαῖος, ἐστελεῖ τὸν ὑποακτικό του στὸ πηγάδι νὰ φέρει νερό. Ἐκεῖνος μὸλις ἐσκυψε καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ ρίξει στὸ νερὸ τὸν κουβά εἶδε μιά ἀσπίδα, ἓνα δηλητηριώδες φίδι, νὰ βρίσκεται μὲσα σὲ αὐτό. Ἐγκατέλειψε τότε

τὸν κουβά καὶ ἐτρέξε στὸ Γέροντα φωνάζοντας: Ἀββά χαθίκαμε, τὸ πηγάδι δηλητηριάστηκε ἀπὸ μιά ἀσπίδα. Κι ἂν ὁ διάβολος ἀποφασίσει νὰ ρίξει ἀσπίδες σὲ ὅλα τὰ πηγάδια, εὐὸ θὰ πεθάνει ἀπὸ τὴ δίψα; Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γέροντας κουνώντας τὸ κεφάλι, γιὰ τὴ δειλία τοῦ ὑποακτικού του. Μετὰ πῆγε ὁ ἴδιος στὸ πηγάδι πῆρε τὸν κουβά καὶ ἐβγάλε μόνος τὸν νερό. Τὸ σταυρωμένο, ἦπε ὁ ἴδιος καὶ ἔδωσε καὶ στὸν ὑποακτικό τὴν λύσιοντας: «Ὅπου ὑπάρχει σταυρὸς δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἡ κακία τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ εἶναι δύναμις σωτηριώδης, δύναμις εὐεργετικὴ, δύναμις θεϊκῆς δωρεᾶς πρὸς τὸν ἀνίσχυρον ἄνθρωπον. Καὶ ἡ δύναμις αὐτὴ μᾶς ἀγκαλιάζει ὅλους, ὅλους μας πού πιστεύουμε στὸν Ἑσταυρωμένον Ἰησοῦ, σὲ ἀνατολὴ καὶ δύσι σὲ βορρὰ καὶ νότο, ἀφοῦ κατὰ τὸ τροπάρῳ τὸν αἰώνν τῆς ἐορτῆς τοῦ «ἑυρος καὶ μήκος Σταυροῦ, οὐρανὸ ἰσοστάσιον». Δηλαδή τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος τὸν ἀκτίων τοῦ Σταυροῦ ἐπεκτείνονμε στὸ ἀπειρον καλύπτονν ὅλη τὴ γῆ καὶ φθάνουν μὲχρι τὰ περάτα τοῦ οὐρανοῦ δεικνύοντα ταυτοχρόνα τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπῃ τοῦ Ἑσταυρωμένου πού εἶναι ἀπερίοριστη, εἶναι ἡ ἀγάπῃ χωρὶς σύνορα, ἡ ὁποία ἀγκαλιάζει ὅλους μας καὶ μᾶς ἀνεβάζει στὸν ὁλόφωτο οὐρανόν.

Αναφέρεται ὅτι κάποιος νέος παραστράφη, μὰ τότε μετανόησε, ὅταν ἡ Θεία Χάρη τὸν ἐπέσκηψε ἀπὸ ἓνα κηρύγμα πού ἀκουσε, ὥστε ἄφησε τὸν κόσμο καὶ ἐγινε καλόνερος. Ἐφτίεσε μιά καλυβα στὴν ἐρημο καὶ ἐκλαγνε κά-

θε μέρα μὲ πολὺ πόνον, τὶς ἀμαρτίες του. Μὲ τίποτα, ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ παρηγορηθεῖ.

Μιὰ νύκτα παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνον τοῦ ὁ Ἰησοῦς, περιτριγυρισμένος ἀπὸ φῶς οὐράνιον. Πῆγε κοντὰ του μὲ κλωσύνη καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴ γλυκιὰ φωνή Του:

- Τί ἔχεις, ἄνθρωπε καὶ κλαῖς, μὲ τόσο πόνον;

- Κλαίω, Κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, γιὰτὶ ἔπρεσα σὲ ἀμαρτία, εἶπε μὲ ἀπελπίσιᾳ ὁ ἀμαρτωλός.

- Ὁ, τότε σῆκω, τοῦ εἶπε παρήγορα ὁ Χριστὸς καί:

- Δὲν μπορὸ μόνος, Κύριε, ἀπάντησε ὁ μοναχὸς τρέμωντας.

Ἀπλῶσε τότε τὸ Θεϊκὸ Του χερὶ τοῦ Κυρίου τῆς ἀγάπῃς καὶ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθεῖ. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν σταμάτησε νὰ κλαίει.

- Τώρα γιὰτὶ κλαῖς; Τοῦ εἶπε!

- Πονῶ, Χριστέ μου, γιὰτὶ σὲ λύπησα. Ἐδεῖψα τὸν πλοῦτον τὸν χαρισμάτων Σου σὲ ἀσπίδε, συνέχισε ὁ μοναχός.

Ἐβαλε τότε μὲ σποργὴ τὸ χερὶ Του ὁ Φιλάνθρωπος Δεσπότης στὸ κεφάλι τοῦ πονεμένου ἀμαρτωλοῦ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἰαροτόνη:

- Ἀφοῦ γιὰ μένα πονᾷς τόσο πολὺ, ἐγὼ ἔπαυσα πᾶ νὰ λυπάμαι γιὰ τὰ περασμένα, γιὰ τὶς ἀμαρτίες σου.

Ὁ νέος σῆκωσε τὸ βλέμμα του, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Σωτήρα του, μὰ Ἐκεῖνος δὲν βρισκόταν πᾶ ἐκεῖ. Στὴ θέσι πού πατοῦσε εἶχε σχηματισθῇ ἓνας πελώριος ὁλόφωτος σταυρὸς. Αὐτρωμένος πᾶ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας, ἔπεσε ὁ μοναχὸς καὶ δὲν προκύνησε. Μὲ εὐγνωμοσύνη στὴν ψυχῇ, ὕστερα ἀπὸ τὸ ὅραμα ἐκεῖνο, κατέβηκε πάλι στὴν πολιτεία ὁ νέος μοναχός, γιὰ νὰ γίνῃ πᾶς θερμὸς κήρυκας τῆς μετανοίας καὶ νὰ δηγήσῃε στὸν Ἑσταυρωμένο Χριστὸ πολλοὺς ἄλλους παρυστημένους.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μας μὲ κραυγαλέο τρόπο φανέρωσε σὲ διάφορε περιστάσεις μὲ ὑπερφύσικα γεγονότα καὶ θαυμαστὰ ἀποκαλύψεις, ὅτι τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ ἀποτελεῖ τὸ σύμβολο Του καὶ τὸ ἀπτήτῳ τρόπαιον τὸν πιστῶν.

Ἄς θυμηθοῦμε τὸ Μεγάλον Κωνσταντῖνον μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ τὴν ἐπιγραφὴ «ἐν τούτῳ νίκα», καὶ μάλιστα μᾶς μὲρη, μὲ μάρτυρες ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ στρατεύματός του.

Ἄς θυμηθοῦμε τὸν ἐλεήμονα στρατηγόν, Ἅγιο Εὐστάθιον, τὸν Πλακίδα, πού εἶδε πρὶν γνωρίσει τὸ Χριστὸ ἀνάμεσα στὰ κέρατα ἐνὸς ἐλαφριοῦ ἓνα φερόντα σταυρὸ καὶ ἀκουσε φωνὴ νὰ τοῦ λέει: «Γιατὶ, Πλακίδα, μὲ κυνῆγας; Εγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς, πού δὲν μὲ γνωρίζεις, ἀλλὰ μὲ εὐσπείρεις μὲ τὰ καλά σου ἔργα. Γιὰ αὐτὸ σου λοιπὸν φάνηκα πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ ἐλάφι. Οἱ ἐλεημοσύνης καὶ οἱ καλὸς σου πράξεις μὲ εὐχαρίστησαν. Γι' αὐτὸ κὶ ἐγὼ σοῦ φανερώθηκα, γιὰτὶ δὲν εἶναι δίκαιο ἐνὰς ἄνθρωπον σὺν κὶ ἐσένα νὰ μὴ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν...».

Ἄς θυμηθοῦμε τὸν Ἅγιο Μάρτυρα Προκόπιον πού ὡς δικηγόρος πρῶτα τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐνὸς προεστώτα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρεια, μὰ νύκτα εἶδε ἓνα σταυρὸ μὲ μορφὴ κρυστάλλου καὶ ἀκουσε μιά φωνὴ νὰ τοῦ λέει: « Εγὼ εἶμαι ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἄς θυμηθοῦμε ἐπίσης τὸν Ἅγιο Ἰωάννην, τὸ Θεολόγον, πού θεράπευσε στὴν Πάτμῳ τὸν παράλυτο εἰδωλόλατρῃ ἱερέα τοῦ Ἀπολλῶνα, σφραγίζοντας τὸν μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Ἄς θυμηθοῦμε τὸν Ἅγιο Ἐπαφάνιον, Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου, πού ὅταν ἦταν ἀκόμα μικρὸ δεκάχρονο παιδί, ἐνὰ ἔτιᾶσο μοσχάρὶ τὸν τραυματίαν σοφάρᾳ στὸ μῆρο καὶ τὸν ἐρρίξε χάμω, ἀνίστατο πᾶ νὰ σηκωθεῖ. Τότε ἓνας ἐξουδένος χριστιανός, ὁ Κλεόβιος, τὸν σταύρωσε τρεῖς φορές στὸ χτυπήμενόν μέλος, καὶ ἀμέσως ὁ μικρὸς Ἐπαφάνιος γιαιτρεύτηκε καὶ ἠσώθηκε. Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος, πολὺ ἀργότερα, σταύρωσε τρεῖς φορές ἐπίσης τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλῆα τῆς Περσίας, καὶ τὴν ἀπάλλαξε ἀμέσως ἀπὸ τὸ δαίμονιο, πού τὴ βασάνιζε.

Ἄς θυμηθοῦμε ἐπίσης τὴν Ἁγία μὲ τὸ ὄνομα Βασιλίσσα, πού ὅταν ὁ ἡγεμόνας τῆς Νικημειδῆς Ἀλέξανδρος τὴν ἐρρίξε μὲσα σ' ἓνα καμίνι, αὐτὴ σφραγίστηκε μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, καὶ δὲν πειράχθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ φωτιά, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸν Ἅγιο Μάρτυρα Θαλλέλειον, τὸν ἱαματικόν, πού μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ γιάτρεψε ὅλους τοὺς ἀρρώστους, πού ἔτρεχαν κοντὰ του.

Ἄς θυμηθοῦμε τέλος τὸν Ὅσιο Ἀνδρέαν, τὸν κατὰ Χριστὸ Σαλό, καὶ τὸν Ἅγιο Ζαχαρία, τὸ Σκυτοτόμο, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ἀνέβαιν τὶς νύχτες τὶς κλειδωμένες πύλες τὸν ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου πῆγαν νὰ προσέχονταν κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὶς ἐκλείναν πάλι, φεύγοντας.

Μὲ τὸ σημεῖο, λοιπὸν, τοῦ Σταυροῦ, μὲ τὸ ὁποῖο συντρίβονται πᾶσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις, φυλακτῆριο καὶ στήριγμα στὴ ζωὴ μας καὶ μόνιμο συνοπρὸς τὴν ἀνιφορικὴ μας πορεία, ἀς βαδίζουμε μὲ σταθερότητα καὶ ἀς ἀγωνίζομαστε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, καὶ νὰ εἰμαστε βέλαιοι ὅτι θὰ ἐξερχόμεσθε ἀπὸ κάθε ἀγῶνα νικητὴς μὲ τὴν ἀόρατὴ δύναμι τοῦ.

ΝΕΑΝ ΕΔΕΙΞΕ ΚΤΙΣΙΝ

«Νεάν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης». II' Οἶκος τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνον.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς I. Μ. Διονυσίου Ἀγ. Ὁρους.

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε.

τοῦ ἔτους 2015

(3ον)

Τὸ Ρόταρυ ὁργανον τῆς Μασονίας

Βασίζοντες τὴν καθήγοριαν μας ἐπὶ τῶν ἐξῆς σημείων

1. Εἰς τὴν ἱστορίᾳ τοῦ Ρόταρυ εἶδαμε πῶς ἡ καλὴ τότε Ὀργάνωσις τῶν Ροταριανῶν περιήλθε εἰς χεῖρας τῆς Μασονίας. Ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν ἐκεῖ, πείθεται καὶ ἡμεῖς ἀκράδαντους, ὅτι ἡ Μασονία κατευθύνει ἀοράτως σήμερα τὴν ὁργάνωσιν τοῦ Ρόταρυ, διὰ νὰ ἐξυπληρῇ τοὺς σκοποὺς τῆς.

2. Τὸ εἰδικὸν σῆμα τῶν ἐξεχόντων Ροταριανῶν φέρε εἰς τὸ μέσον τὸ σύμπλεγμα τῶν «θεοοφιστῶν» ἐωσφοριστῶν, ἥτοι μαῖτρο καὶ λευκὸ τρίγωνον ἐν εἰδει συμπλεγμάτος, μὲ τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν σφαιροειμένον πρὸς τὰ κάτω! (Βλ. σχετικῇν φωτοτυπίαν).

3. Οἱ Ροταριανοὶ ἀκολουθοῦν τὴν αὐτὴν τακτικὴν μὲ τοὺς Μασόνους

Τὸ ἔμβλημα τοῦ Ρόταρυ, ὁ ὁδοντωτὸς τροχὸς καταμαρτυρεῖ ὅτι ἡ λέσχη κινεῖ καὶ κινεῖται ἀπὸ ἐτέρους ἀφανεῖς τροχούς μὲ ἐμπλεκόμενους ἀνθρώπους σὲ ὅλο τὸν κόσμον, σὲ δεκάδες χιλιάδες λέσχες σὲ Ἀμερικὴν, Ἑυρώπην (μὲ κέντρο τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου γίνονται τὰ συνέδρια), Ἀστροραλία, Ἀφρικὴν, Ἀσία. Τὸ δὲ εἰδικὸν σῆμα τῆς λέσχης (σύμπλεγμα λευκοῦ καὶ ἀντεσφαιροειμένου μαῖτρου τριγώνου) εἶναι τὸν «θεοοφιστῶν» καὶ ἡ σημάδια τους εἰκονίζε κεραλὴ εἰδωλόλατρικῆς θεότητος!

(εἰδικὰ τελεταὶ εἰσοδογῆς νέων προσελτῶν, ἀλληλοβοήθεια, συνενστάσεις, νεολαία κ.λπ.).

4. Ὅταν ἡ ἱερὰ Συνόδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς Ροταριανοὺς νὰ παρίσταιν ἐν ἀνάδοχῳ, οἱ θεοοφισταὶ ἐπετέθησαν μὲ πρωτοφανὴ ἐμπάθειαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας: «Πᾶσι! Ἡ Ἠρωδίας τῆς μυαλλοδοσίας καὶ τὸ σκοταδισμὸν μαίνεται...», γράφουν εἰς τὸ περιοδικόν τους («Ἰλισός», Τεύχος 104, σελ. 154).

Διὰτὶ ὅμως ἀνέλαβον τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Ρόταρυ οἱ θεοοφισταὶ; Διότι ἀπλοτύσταται καὶ οἱ θεοοφισταὶ ἀνήκουν στὸ ἴδιον μαγαζὶ τῆς Μασονίας, (βλ. περὶ τούτου εἰς ἡμετέρον βιβλίον ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΣΦΙΑΣ).

Σκεπέσματος τοῦ Ρόταρυ(σφ. 39) ὁ Δρ. Χαρ. Βασιλοπούλου

Οἱ ΛΑΪΟΝΣ

Λαΐονες κατὰ λέξιν σημαίνει «Λέοντες», πού ἠθέλα τὸν μᾶς φέρνουν στὴν σκέψιν μιά περικλή τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού ὀμιλεῖ γιὰ τὸν διάβολον. Λέγει ἡ Γραφὴ ὅτι ὁ διάβολος «ὡς λέων ὠρύμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπιῇ», σὺν λέων τριγυρνᾷ καὶ κοιτᾷε λαίμαργα ποῖόν θὰ καταβροχθίσῃ...

Ὅπως τὸ Ρόταρυ, ἐδρεῖται κὶ αὐτὴ ἡ ὁργάνωσις στὴν πρωτεύουσα τοῦ διεθνούς ἐκκλησιασμοῦ, στὸ Σικάγο! Ἰδρῆθηκε τὸ 1917.

Μεταξὺ ἄλλων σκοπὸς τῶν Λαΐονς εἶναι νὰ δημιουργοῦν καὶ ἐνθαρρύνουν τὸ πνεῦμα πλήρους κατανοήσεως μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς γῆς διὰ τῆς μελετῆς τῶν προβλημάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις! Αὐτὸ ἐπιδίδωκε καὶ ἡ Μασονία.

Σκεπέσματος τοῦ Ρόταρυ(σφ. 70) ὁ Δρ. Χαρ. Βασιλοπούλου

Σῆμα τῶν Λαΐονς

Τὸ ἐπίσημον σῆμα τῶν Λαΐονς

Λαΐονς - Μασονία

Οἱ Λαΐονς (LIONS) ἢ Λαΐονες Κλάμπ (LIONS CLUB) ἢ Λαΐονες Ἰντερνσιονάλ (LIONS INTERNATIONAL) εἶναι μία ἀκόμη ὁργάνωσις σὲ φιλανθρωπικὸν στυλ, πού ἱδρῆθηκε πᾶνω στὰ μασονικά πρότυπα ἀπὸ μασόνους καὶ κατευθύνεται ἀπὸ τὴν Μασονία, στὴν ὑπηρεσίαν τῶν σκοτεινῶν ανισωτικῶν σχεδίων τῆς παγκόσμιος κυριαρχίας τοῦ Ἰσραήλ! Οἱ Λαΐονες ἔχουν κάμει τὴν ἐμφάνισιν τους στὴ χώρα μας καὶ στὴν Κύπρον ὅπου, πληροφροῦσάμενοι, ἔχουν μεγάλῃ διείσδυσι. Ἡ λέσχη αὐτὴ καμουφλαρισμένη μὲ τὸν μανδύα τῆς φιλανθρωπίας ξεγελᾷ πολλοὺς καλοπροαίρετους χριστιανούς καὶ γίνονται μέλη τῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ὅτι εἶναι ὁργάνωσις μασονική. Σκοπὸς τῶν Λαΐονς, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων παρόμοιων μασονικῶν ὁργάνωσεων, εἶναι φαινομενικὰ ἡ φιλανθρωπία, στὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ διεισδυτικὴ τῆς Στάος στὸν ὅλμον τῆς κοινωνίας γιὰ τὴν ἄγρια ὑποψηφιὸν μελῶν τῶν τὴν διοχετεύει τῶν αντιχριστιανικῶν καὶ ἀντεθνικῶν συνθημάτων καὶ ἰδούν τῆς! Ἰδρυτὴς τῆς Λαΐονς Κλάμπ εἶναι ὁ MELVIN JONES πού γεννήθηκε τὸ 1879 στὸ FORT THOMAS τῆς ARIZONA τῶν ΗΠΑ. Σὲ ἡλικία 27 χρονῶν ἔγινε Μασόνος, Μυστικὸς στὴ στοὶ GARDEN CITY σήμερα LOVEMANT LODGE ἀριθμὸς 141A, F καὶ Ἀ.Μ.Ε. τὸν Σικάγον τὸ 1906 καὶ στὴ στοὰ παρέμεινε σ' ὅλην τὴν ζωὴ.

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Λαΐονς -Ρόταρυ

Οἱ ΛIONS INTERNATIONAL εἶναι ἀδελφὴ ὁργάνωσις τοῦ ΡΟΤΑΡΥ INTERNATIONAL, μὲ τὸ ὁποῖο ὑπερτίθουν τοὺς ἰδίους σκοποὺς καὶ εἶναι τὰ διεθνή σαλόνια γνωριμιῶν καὶ διεισδύσεων στὶς διάφορες χώρας τῆς Μασονίας καὶ μὲ τὴν φιλανθρωπία τοῦ διεθνούς Σινισμοῦ. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Μασονικὴν Ἑγκυκλοπαίδειαν (Dictionnaire Universel de la France - Maconnerie) Edition de Navarre) τόμος 2ος σελίς 1143, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι «τὸ Ρόταρυ εἶναι μία ὁργάνωσις ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ Λαΐονες». Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε νὰ προσθέσουμε κάτι ἄλλο.

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Μπορεῖς νὰ βοηθήσης κ' εὐὸ τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου», ἀν θελήσῃς. Γράψε κ' εὐὸ τὴν ΝΕΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΝ.

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Ὁ Λαΐονς ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Μασονία Ἰωάννου Παπα

Νεανικὰ Ζητήματα

‘Η δεία Λειτουργία*

Του μακαριστού **Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη**

(3ον) Αἱ πρώται δεήσεις τῶν εἰρηνικῶν

Γίνεται μία σειρά ἀπό δεήσεις πού ὅλες μαζί λέγονται μεγάλη συναπτή. Λέγονται ἔτσι, μεγάλη συναπτή, ἐπειδὴ σ’ αὐτές τίς δεήσεις συνάπτεται, δηλαδή περιμαζώνεται ὅλος ὁ βίος καί ἡ ζωῇ τῶν πιστῶν. Εἶναι σάν μία πρώτη ἐμφάνιση καί παρουσία τῆς Ἐκκλησίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Παρουσιάζεται ἡ Ἐκκλησία, ὅλοι μαζί, κλήρος καί λαός ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί με ὅλες τίς ἐπιτειγές ἀνάγκες καί τίς περιστάσεις τοῦ βί-ου. Ἀναθέτουμε, ἀναφέρουμε ὅλες τίς ἐπιτειγές ἀνάγκες καί τίς περιστάσεις τοῦ βίου ἀμέσως ἀμέ τη ἐνάρ-ξει τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ἡ Ἐκκλησία μέσα στό ναό εἶναι σάν ἕνα κοράβι· πλεῖαι καί ταξιδεύει πρὸς τὴν ἀνατολή, ἐκεῖ πού ἴπταν ὁ ἀρχαῖος παράδεισος «κατ’ ἀνατο-λάς», καθὼς λέει ἡ Θεία Γραφή. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια εἶναι διαπιστω-μένη καί βλέπουμε ὅτι ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι ναοὶ εἶναι στραμμέ-νι πρὸς ἀνατολὰς, εἶναι ἡ πα-ράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως τὴν μνημόνευσε ὁ Μέγας Βασίλειος στὴν Τρίτῃ ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμφιλόχιον. Λέγει, «ἀπὸ πού ἄλλοῦ ἔχομε μάθει νὰ προσευχεύμεθα πρὸς ἀνατολὰς; εἰ μὴ ἀπὸ τὴν ἐρὰ παράδοσιν· ἀπὸ πού ἔχομε μάθει νὰ βαπτί-ζωνται τὰ παῖδια τρεῖς φορές μέσα στὴν κολυμβήθρα, παρὰ ἀπὸ τὴν ἐρὰ παράδοσιν; Ἄν, λέ-γει, αὐτὰ τὰ ἀπέστειλε, στὰ καιρία, θὰ βλάψωμε τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο». Καί μὴ ἔκανε ἐντύπωση ἕνα παῖδι πού ἤθελε νὰ κάνει εἰκονοστάσι, δὲν ἤξερε αὐτὴ τὴν ἀπὴ ἀλήθεια, καὶ τοῦ ἔκανε σὲ μία ἄλλη κατεβύθυνση· γιατί πρὸς ἀνατολὰς πρέπει νὰ εἶναι τὸ εἰκονο-στάσι; ναί, ἀ! λέει, ἔπρεπε νὰ γίνῃ πρὸς ἀνατολὰς. Πρὸς τὸν παράδει-σο πλεῖαι ἡ Ἐκκλησία καί φέρει μέσα στοῦ πλοῖο τὴς ἐξαγιασμένο ὅλο τὸν ἐπιγεοῦ βίῳ τὸν ἀνθρώπιν.

Ὅλες αὐτὲς οἱ δεήσεις τῆς μεγά-λης συναπτῆς λέγονται καὶ εἰρηνικά, ἐπειδὴ οἱ τρεῖς πρώτες δεήσεις εἶναι γιὰ τὴν εἰρήνη. Ἡ εἰρήνη εἶναι ὁ κα-θαρὸς ἀέρας, μέσα στὸν ὁποῖον μπο-ρεῖ νὰ ζῇσῃ ἡ θεία κοινωνία, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Εἰρήνῃ μέσα μας, εἰρήνῃ μεταξύ μας, εἰρήνῃ, πού εἶναι πρῶτα καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στοὺς πιστοὺς, καί ὑπερὰ εἰρηνική κατάσταση στοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καί σ’ ὅλο τὸν κόσμῳ.

Μετά τὴν δοξολογία τοῦ Τριαδικ-οῦ Θεοῦ, ἡ πρώτη λέξι πού ἀκού-γεται στὴ συνάξει τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ εἰρήνη. Ὁ δαίμονος σάν ἀλ-πηνγα, πού δίνει τὸ σύνθημα καὶ τὸ παράγγελμα, φωνάζει δυνατὰ, γιὰ νὰ ἀκούσουν ὅλοι «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυ-ρίου δεηθώμεν». Μὲ εἰρήνῃ μέσα μας καί μεταξύ μας ἄς παρακαλέ-σουμε τὸν Κύριον, γιατί δὲν γίνεται ἀλλοιῶς, τὸ πρῶτο πού μας χρειάζε-ται, γιὰ νὰ σταθώμεν ἠμόσποστοι στὸν Θεό, εἶναι ἡ εἰρήνη. Νὰ εἰμαστε εἰρη-νευμένοι πρῶτα μέσα μας καί ὑπερ-α, πού εἶναι μία ζωντανὴ παράδο-σι, μὰς βεβαίωει γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί γιὰ τὴν γνησιότη-τα τῆς πίστεως. Τίποτε ἄλλο δὲν μὰς πείθει πὺς ἡ Ἐκκλησία μὰς παραδί-δει πιστὰ καί γνήσια τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας παρὰ ἡ ὁμοίομορφη καί πατριπαρθεσιολογία τῆς καὶ μάλιστα ἡ Θεία Λειτουργία. Εἰκοσι αἰῶνες οἱ γενεαὶ τῶν πιστῶν με τὸν ἴδιο τρόπο καὶ σχεδὸν με τίς ἴδιες λέ-ξεις τελοῦν τὴ Θεία Λειτουργία. Ὅλα τὰ ἀρχαῖα λειτουργικά κείμενα μὰς δίνουν τὸ πλὸν διάγραμμα, τὸν ἴδιο τύπο καί τίς ἴδιες δεήσεις τῆς Θείας Λειτουργίας, διότι ὅπως καί γιὰ τὸν ὁρο δικαιοσύνη ἔτσι καί γιὰ τὴν εἰρήνη δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐκλαμ-βάνουμε ὑπὸ στενὴν ἔννοια καί πε-ριορισμένη, ἀλλὰ ὅσον τὸ δυνατόν πὸ πλατεία, ὅπως καί τῆς κάθε ἀρετῆς. Πολλὰς φορές οἱ ἄνθρωποι δὲν συγχωροῦνται μεταξύ τους, εἶναι μοσημένοι δὲν εἶναι ἀγαπημένοι καί κατακερματίζονται καί ἡ οἰκονό-μεια καὶ τὸ χωρὶο καὶ γενικώτερα μία πολιτεία. Εἶναι μεγάλο τὸ καλὸ αὐτοῦ τῆς εἰρήνης στὴν πὸ πλατεία ἔννοια καὶ τὴν πνευματική καί αὐτὴ τὴν ἔννοια εὐχέται ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἦδη ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς.

Ὅπως εἶναι ἕνα βιβλίον τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας με τὸν τίτλον «Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων». Σ’ αὐτὸ τὸ βιβλίον ὑπάρχει τὸ κείμενον τῆς ἀρχαίας Λει-τουργίας, ὅπου σχετικὰ με τὴν εἰρή-νη τοῦ κόσμου καί τῆς Ἐκκλησίας διαβάζουμε τὴν ἐξῆς δέση «Υπερ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐσταθείας τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν δεηθώμεν, ὅπως ὁ τὸν ὅλων Θεὸς αἰδίων καὶ ἀναφάρειτον τὴν ἐαυτοῦ εἰρήνην ἡμῖν παράσχῃ, ἵνα ἐν πλη-ροφωρίᾳ τῆς κατ’ εὐσεβείαν ἀρετῆς διατελώμεθα ἡμᾶς πρὴρπῃ» δη-λαδή ἄς παρακαλέσουμε γιὰ μία σταθερὴ εἰρήνη στὸν κόσμῳ καὶ στίς ἀγίες Ἐκκλησίες τοῦ κάθε τόπου, γιὰ νὰ μὴς δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν παντο-τεινὴ καὶ ἀναφάρειτῃ εἰρήνην τοῦ καί μὰς φυλάξῃ, ὥστε νὰ μπορούμε νὰ ἐκτελώμεθα τὰ χρεῖ τῆς πίστεώς μας. Ἀπὸ ὅ, τι ἔξερουμε πὺς γίνεται σήμερα σὲ πολλοὺς τόπους, μπο-ροῦμε νὰ καταλάβουμε τὴν σημιασὶ αὐτῆς τῆς δεήσεως σ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ τῶν διωγμῶν, πού οἱ χριστι-ανοὶ ἔβλεπαν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο. Στὸ ἴδιο βιβλίον μία δευτέρῃ δέση στίι συνέχεια γίνεται εἰδικὰ καὶ μόνο γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὴν εἰρήνη τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἡμέρας μας, ἀλλὰ εἶναι κατὶ τὸ τελειὸς διαφοροτικὸ αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο εὐχέται καὶ ζητεῖ ἡ Ἐκκλησία ὅ, τι γίνεται στὸν πολιτικὸ καὶ διπλωματικὸ κόσμῳ. Γι’ αὐτὴν τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλεγε στοὺς μαθητῆς του «εἰρήνην τὴν ἡμῖν δίδωμι ὡμῶν οὐ καθὼς ὁ κός-μος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὡμῖν». Καθὼς λοιπὸν γράφει ὁ Ἀπόστολος ὅ,τι κάθε ὡμερὰ τοῦ Θεοῦ δίδεται πρὸς τὸ συμφέρον, ἔτσι καί στίι ἀρχὴ τῆς Θείας Λειτουργίας, ζητοῦμε τὴν εἰρήνην γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας. Γιατὶ αὐτὸ πρῶτα καὶ μόνὸ μὴς συμφέρει ἡ σωτηρία. «Κοιμ-ζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίστεως ἡμῶν σωτηρία ψυχῶν» γράφει ὁ Ἀπόστο-λος Πέτρος, νὰ κερδίσουμε δηλαδή τὸν σκοπὸ, διὰ τὸν ὁποῖο πιστεύουμε, καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Ἀλλὰ εἶναι οὐσώσης διαφορὰ με-

νὰ παρακαλοῦμε διὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, τῆς εὐσταθείας, ὅπως λέει ἡ δέση τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν, γιατί δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν ὑπάρχουν μόνι οἱ ἐξωτερι-κοὶ ἐχθροὶ πού ἐπολέμουν τὴν ἀγία μας Ἐκκλησία, ἀλλὰ εἶναι καὶ οἱ ἐσω-τερικοὶ ἐχθροὶ, εἶναι οἱ αἰρέσεις καὶ τὰ σχίσματα τὰ ὁποῖα τὴν ἐβασάνι-σαν πολὺ τὴν ἀγία μας Ἐκκλησία καὶ ἐχρειάσθησαν ἀγῶνες, ἐχρειάσθη-σαν θυσίαι, συνήλθαν ἀγίες οἰκου-μενικὲς Σύνοδοι προκειμένου νὰ διαφυλάξουν αὐτὴ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι, ὅπως ἔλεγε ἕνας σύγχρονος αἰεμνοστικός πνευματικὸς πατέρας, τὰ ὁρία τῆς Ὀρθοδοξίας μας με τὴν αἵρεσι εἶναι χαρογμένα με αἶμα καὶ μαρτύριο.

Αὐτὴ τὴν δέση λοιπὸν ἰδιαίτερως νὰ τὴν προσέχουμε, ἀλλὰ καὶ μεῖς νὰ παρακαλοῦμε τὸν Θεό... νὰ διῇ εἰρήνη καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ διὰ τὸν κόσμῳ, πρῶτα ἀπ’ ὅλες εἶναι ἡ ἀνωθεν εἰρήνη τῶν ψυχῶν μας. Μία κατάσταση μέσα μας, καθὼς τὴν βλέπουμε σὲ μία εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας πού τὴν λέγει ὁ Ἐπί-σκοπος σ’ ὁποῖον μπαίνει σὲ δια-κονία ἐκκλησιαστική «ἡμῶν δὲ τὰς ψυχὰς ρυθμίσαν πρὸς πᾶσαν εὐταξίαν καὶ κατὰσταν εἰρηνικήν ἐν ταιπεινώσει αληθινῇ καὶ ἀνυ-ποκρίτῳ». **Ἡ ἀληθινὴ καὶ ἀνυπο-κριτὴ ταπεινότη, πού μὰς κάνει νὰ ἀνεχόμεθα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, αὐτὴ γεννάει μέσα μας τὴν εἰρή-νη, πού εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος** πρὸς πᾶσαν εὐταξίαν καὶ κατὰσταν εἰρηνικήν· αὐτὴ ἡ εὐταξία καὶ ἡ νοικοκυροσύνη, πρὸ τόσο λείπει στίι ζωῇ μας, εἶναι γιατί δὲν ἔχομε μέσα μας εἰρήνη. Ἄς μὴ ἐγενέλαι κανέ-νας μὰς οὐτὴ ἡ Ἐκκλησία οὐτὸ ὁ κό-σμος δὲ εἰρηνεύουσιν, ἔαν δὲν εἰρη-νεύσουμε καθέννας μέσα του, ἂν δὲν ζητήσουμε τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, πού ὑπερέχει πάντα νοῦν, πού ξε-περνάει κάθε ἀνθρώπινο λογισμὸ.

Οἱ ἄνθρωποι πᾶνε ἀνθρώπο, θέ-λουν νὰ φτιάξουν πρῶτα τὸν κόσμῳ καὶ ὑστερα τὸν ἐαυτὸν τους. Ὅσοι στ’ ἀλήθεια θέλουν τὸ καλὸ τοῦ κόσ-μου ἐκκινῶν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἐαυτὸ τους. Ἡ Ἐκκλησία ἀρχίζει τὴν Θεία Λειτουργία καὶ ζητεῖ πρῶτα τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ «Υπερ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης».

Θεωροῦμε κατὶ ἐπίσης νὰ προσ-θέσουμε ἰδιαίτερα σ’ αὐτὸ τὸ αἴτημα τὸ τελευταῖον **«καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως»**, ἔχει γίνει μία παρεξηγη-σὴ, θὰ λέγαμε, καὶ μία παραχόραξί τοῦ ἀληθοῦς πνεύματος τῆς Εκκλη-σίας καὶ δὲν εἶναι λίγοι οἱ οἰκουμενι-σταί, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐπικαλοῦνται αὐτό. Ἐπικαλοῦνται αὐτὴ τὴν δέση καὶ λέγουν οὐτὶ νὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας προσεύχεται ὑπερ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Λοιπὸν πρέπει νὰ τὸ προσέξουμε πὺς πὺς εἶναι ἡ ἀλη-θὴς τοῦ ἔννοιια. **Δεστὰ ὑπερ εὐστα-θείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλη-σιῶν**, ἡ Ἐκκλησία μας καὶ φυσικὰ ἐννοεῖ, ὅπως τὸ ἐξηγήσαμε προ-ηγούμενης τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, τὸν **Ὀρθόδοξον**, ὅχι γιὰ τίς αἰρετικές, ὅχι γιὰ τίς κοινότητες καὶ ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ εὐρὴ τὴν ἐρμηνεία, τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μὰς ὡς πρὸς τὴν ἀλήθῃ ἐνωση τὴν κατὰ Θεόν, αὐτὸ βρισκεται στίι Θεία Λειτουργία καὶ στίι ἐνὶ ἐκείνῃ πού λέγει οἱ «τοὺς πεπαιδευμένους ἐπανάγαγε καὶ συναψόν τὴν ἀγία σου καθολική καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησίαν», ὁλοὺς δηλαδή τοὺς αἰρετικούς πού ἔχουν φύγει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία σου καὶ ἔχουν πλανηθῇ γυρίσι τους πάλι πρὸς, ἐπανάγας καὶ ἔνωσαν, συνα-ψόν τὴν Ἀγία σου καθολική καὶ Ἀπο-στολικὴ Ἐκκλησίαν καὶ τῆς μετανόε-σις, διὰ τὸ ὅτι βαπτισματος, ἂν εἶναι ἀβάπτιστοι, διὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ ἂν γένει διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἀληθινῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστε-ως, καὶ ἔχομε βεββαία καὶ στίς ἡμέ-ρες μὰς εἰλικρινεῖς ψυχὲς πὺς ζη-τοῦν τὴν σωτηρία τους καὶ εἰς τὸν αἰρετικὸν καὶ ἐκ τὸν πλανητικὸν καὶ ἐπειδὴ βρέθηκαν ἀνθρώποι οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶπαν τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν θέλουν νὰ τοὺς ἀφήσουν στὸ σκοτάδι καὶ στίι πλάνη, ἐπὶθέσαν πολὺ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ ἐρχονται καὶ πολλοὶ λαμβάνουν καὶ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα μετὰ ἀπὸ συστηματικὴ κα-τήχησι καὶ ἀποκρίσιν τὴν ἀγία μας Ἐκκλησία καὶ γίνονται ὀρθόδοξοι. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς κατὰ Θεὸν ἐνω-σι, τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ἐκ τὸν πειρα-σμοῦ πὺς γίνονται με τοὺς διαλό-γους, πολὺ περισσότερον ὅταν δὲν ἔχομε ἀντιπροσώπους ἀνταξίους τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς καλῆς ὁμο-λογίας. Πολλὰς φορές ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι πηγαίνουν στίι τράπεζα τῶν διαλόγων, δὲν ὁμολογοῦν τὴν πίστη μας, τὴν Ὀρθοδοξία μας, ἀλλὰ ἀντι-θέτως ἐμπράδονται, διαβρώνονται ἀπὸ τίς ἔξνες καὶ πλανεμένες διδα-σκαλίες καὶ ἐν συνεχείᾳ μὰς λένε φοβερὰς βλασφημίας, ὅπως ὅτι οἱ ἱεροὶ κανόνες εἶναι σχήματα ἀνοή-σια καὶ μίσους καὶ πᾶρα πολλὰ ἄλλα, οὐτὶ στερονοῦν ἀγάπης καὶ ὅλων καθεξῆς. Ὅλες αὐτὲς εἶναι φοβερὰς παραφροσώσεις τῆς ἀλη-θείας καὶ ἐξένος τελείως ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας μας καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας. Εἰμῖς δὲ ἂν ἀκούμε αὐτὴ τὴν δέση καὶ ὅταν καί μεῖς συσπείτεχουμε καὶ τὴν ἐπανα-λαμβάνουμε νοερός στίιν καρδίᾳ μας ἡ κατ’ ἰδίαν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίες εἶναι οἱ κατὰ Θεὸν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ὅπου ἐυρίσκονται εἰτε τὰ Πατριαρ-χεῖα, εἰτε Ἀυτόκεφαλὲς Ἐκκλησίες, πὺς εἶναι ἐνωμένες μαζί με τὴν αὐτὴ πίστη, τὴν αὐτὴ διδασκαλία καὶ ὁσοι εὐρίσκονται ἐκτὸς τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, εὐρίσκονται στίι πλάνῃ καὶ τὴν αἵρεσι καὶ θὰ εὐχόμεθα καὶ δι’ ἐκείνους τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐπ-ιστροφή, ὥστε νὰ γίνουν πράγματι ἀληθεῖς Ὀρθόδοξοι.

* Ἀπομνημονοποιημένη ὁμλία εἰς τὴν αἰθυσαν τῆς Π.Ο.Ε. Κάννυος 10, Ἀθῆνα.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Μήνυμα τοῦ Σεβ. Χίου, Φαρῶν καὶ Οἰνουσῶν διὰ τὸν μακαριστὸν Γ. Ζερβόν

Ἡ πρὸς τὸν Ἀναστάνα Κύριον τῆς ζωῆς καὶ νικητῆς τοῦ θανάτου ἐκδήμια τοῦ ἐκλεκτοῦ Διευθυντοῦ Συντάξεως τῆς Ἐφημερίδος «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» Γεωργίου Ζερ-βού, ἔλκει ἡμᾶς μετὰ συγκινήσεως πολλῆς, ἵνα ἐκφράσωμεν τοὺς ἐκ μέσης καρδίας, λόγους παρακλή-σεως.

Εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς

τάξῃ τὴν μακαρίαν ψυχὴν αὐτοῦ «ἐν σκηναῖς δικαίων», «ἐν χώρᾳ ζώντων» καὶ «ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ».

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐπικαλούμενοι ἡμῖν ἡμᾶς τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου ὁμοῖα τῇ ἰσχύϊ Χριστοῦ, διατελούμεν μετὰ πατρικῶν εὐχῶν.

Ὁ Χίου Μάρκος

‘Ο χαλκέντερος καὶ φωτεινὸς διάκονος τῆς δημοσιογραφίας

Μὲ πολὺ πόνο ἐπιληροφορηθῆ-καμε τὴν ἐκδήμια τοῦ χαλκέντε-ρου καὶ φωτεινοῦ διακόνου τῆς δημοσιογραφίου μακαριστοῦ Γε-ωργίου Ζερβού. Τώρα καὶ χρόνια ἀπολαμβάνωμ τὰ πικνὰ καὶ μετὰ γαργατὰ του καὶ ζεσταίμεθα ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς Ἑλληνορθόδοξου Πίστεως καὶ ὁμολογίας του.

Πνευματικὴ ρομφαία καὶ στρα-τηλάτης τῆς Ὀρθοδόξου παρατά-

Ξεως Κυρίου.

Πολλοὶ ἐτραφέχαμε ἀπὸ τοὺς ἀγαλόκαρπους λόγους του καὶ ἐδραιοσιτήκαμε ἀπὸ τὰ ὀρθόδοξα νάματα του. Ἀπὸ καρδίας συλλυ-πούμεθα καὶ δεόμεθα ὑπερ τῆς αἰωνίου μακαριότητάς του.

Καλὴ δύναμις εἰς ὅλους σας

Μὲ ἐξαιρετικὴ τιμὴ

Ἀρχιμ. Ἰγνατίος Χατζηνικολάου

Συλλυπητήρια ἐκ τοῦ Κινήματος τῆς Χριστιανικῆς Δημοκρατίας

Τὸ Κίνημα τῆς ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ σὰς ἐκφράζει τὰ θερμὰ συλλυπητήρια τοῦ διὰ τὴν εἰς Κύριον, ἀφινδία, ἐκδήμια τοῦ ἀκάματου καὶ συνεποῦς με τίς ἀρχές του, Διευθυντοῦ Συντάξεως τῆς ἐφημερίδας σας, «ΟΡΘΟΔΟ-ΞΟΣ ΤΥΠΟΣ», ἀδελφού, ἐν Χριστῷ, Γεωργίου Ζερβού.

Εὐχόμεσθε καὶ προσευχόμεσθε

Εἰς Μνημόσυνον Αἰώνιον

Ὁ Κύριος τῆς Δόξης ἔκρινε τώρα - στὸ κατώ-φλι τῆς Μ. Τεσσαρα-κοστής - νὰ σὲ καλῆς κοντὰ Του, γιὰ νὰ βροῦν ἔτσι ἐφαρμογὴ τὰ ἐξαίσια λόγια πού ὁ ὡμνῶδες τὸ-νίζει σ’ ἕνα ὡμνὸ τῆς Μ. Ἐβδόμαδος: «καὶ συνα-νιψὼ ἡμᾶς εἰς τὴν αὐτὴν Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασι-λείᾳ τῶν Οὐρανῶν».

Μακαριστὸς μὰς φιλε, ἀλημονήτῃ μνεῖσι στήν μνήμη καὶ ἡ ἀνδιωτέλεια καὶ ἡ ἀθροβρῶς δρᾶσις σου, συγγραφικῇ, ἀγωνι-στικῇ ὑπερ τῆς μαρτυ-ρικῆς μὰς Ὀρθοδοξίας.

Ἀνησυχούσας γιὰ τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς πού ἀλωνίζουν ἐλευθεροῖ στὰ ἀγαμέμνια χῶματα τῆς Πατρίδας μας, γιὰ τοὺς ὑπερόρ-βουλους διαλόγους, διὰ τὴν ἠθική καὶ πνευματικὴ πτώσι τῆς ἐποχῆς μας, ὅπου ἡ ἀνομία ἐκτοπίζει τὴν νομιμότητα καὶ ἡ ἀνηθικότης τὴν ἠθική.

Σ’ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν πολυετὴ ὁσπον παρουσία σου στὸ βαρὺ ἔργο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δημοσιο-γραφίας. Τέτοια παραδείγματα πρέ-πει νὰ γίνονται ἐυμερτέρα γνωστὰ καὶ νὰ φωτίζουν τῆς ἀδύναμεις συ-νεϊδήσεις πού τρέμουν μέσα στὰ με-σώφωτα τῶν συμβιβασμῶν!

Σ’ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν «ζεστα-σία», τὴν φιλοδελφία, τὴν ἀγαστὴ συνεργασία καὶ τὴν σεμνὴ καὶ τα-

πεινὴ παρουσία σου κοντὰ στὸν μακαριστὸ Γέροντά μας **π. Μάρκο Μανώλη** καὶ σὲ ὅλους ἐμᾶς πού εἰχαμε τὴν εὐλογία νὰ σ’ γνωρί-σουμε.

Σ’ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀρχον-τιά, τὴν λεβεντιά, τὴν ἀπλότητα με τὴν ἀφειδώλετη καλοσύνη πού σὲ καθιστοῦσαν ξεχωριστὸ.

Ὅμως κατὰ τὴν Παύλειον ρῆσι: «Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ εἰρήνης... Ἀναπαύοι λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ, ἀέχαστος ἀδελφὲ μὰς ἐν Κυρίῳ, ἀποδεχόμενος τὸ τοῦ σο-φοῦ **Σειρᾶ**» (τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη τὴν δὲ σύναψιν αὐτοῦ διηγήσονται πολλοὶ καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἐν εὐλογίας ἐσται» (Σ. Σειρᾶς ΜΔ’ 14 - 16).

Ι.Ψ.

Κοιναναπλήρωτον κενόν

Μὲ πολλὴ θλίψη πληροφορηθῆ-καμε τὴν εἰς Κύριον ἐκδήμιαν τοῦ ἀγαπητοῦ Γεωργίου Ζερβού.

Ἄν καὶ δὲ τὸν γνωρίζαμε προ-σωπικά, ὁμως τὸν νιώθαμε πολὺ κοντὰ μὰς, ἀπὸ τίς ἐνημερωτικὲς καθημερινὲς τηλεοπτικὲς καὶ ἐκπομπῆς καὶ θαυμάζαμε τὴν ὁλό-πλευρῃ ἐνήμερωσιν στὰ ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ θέματα. Ἦταν ἀπὸ κόσμῳ πὺς ἐνημερωμένους δημοσι-ογράφους. Καὶ ἐντυπωσιάζε πὺς ἐξοικονομοῦσε τὸ χρόνο, γιὰ τοι-αυτὴ λεπτομερὴ καθημερινὴ ἐνη-μέρωσι καὶ συγχρόνως τὴν πα-ρουσιαστικὴ, συγκροτημένα, σὲ κα-θημερινὲς ἐκπομπές.

Θαυμάζαμε ἐπίσης τὰ θεμελιω-μένα ἀρθρα καὶ σχόλια τοῦ στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο». Ἐκεῖ διακρίνα-ν τὴν βαθεῖαν ἐν Χριστῷ πίστην τοῦ καὶ τὴν τοιαύτῃ ἐθνικὴ συνειδήση. Στὰ γαργατὰ τοῦ βλέπομεν τὴν ἀγά-πη τοῦ στήν Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν μαχητικότητά του γιὰ τὴν ὑπερασπίση τῆς.

Ἄς εἶναι αἰώνια τοῦ ἡ μνήμη

Ζώης Μεταξᾶς

τ. Ἐκπαιδευτικός

ῚΕσβησεν ἡ ἄτεγκτος φωνή

Ὁλόψυχα συσμετέχω στήν βα-θιά θλίψη, στήν οἰκνέγνεια τοῦ μα-καριστοῦ καὶ φίλου μου Γιώργου καὶ στοὺς συνεργάτες του στὸν Ο.Τ.

Ἐφωγμὲ μία μεγάλη ἄτεγκτῃ φωνῇ, πού πολὺ θὰ μὰς λείψει.

Ἦταν ἀνταίρετικὸς, ἀντα-πικὸς καὶ κauerπαῖξ ἐς τὴν ἀνταπι-κὰ αἰσθήματα τοῦ Πατριάρχῃ

ῚΕφυγεν» ὁ γενναῖος Γεώργιος Ζερβός

Κενό! Μεγάλο κενό! Δυσανα-πλήρωτο! Ἐφωγε, ὁ γενναῖος Γ. Ζερβός! Ἐφωγε ἡ δυναμικὴ τὸν ἀν-απνεῖ! Καί νὰ εὐχθῇ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορία στήν οἰκονό-μειά του καὶ στήν μεγάλῃ οἰκονό-μειά του «Ὀρθόδοξο Τύπο».

Α

‘Η οίκομυενιστική ταυτότης του Σεβ. Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου καί αἱ Ἀντιπαπικαί - Ἀντιοικουμενιστικά δέσεις τοῦ Ἁγίου Παϊσίου

Γράφει ὁ πρωτοπρεσβ. π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος, ἔφημ. ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς

(4ον–Τελευταῖον)

Ἡ κολόβωσις καί τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικού

Στὴν ἴδια ἐπιστολὴ ὁ Σεβ., προκειμένου καὶ ἐπιτύχει τὸν σκοπὸ τὸν, δὲν διατάζει νὰ ἐπιτραπείεναι τὸν ἀντίπαπαι καὶ παπμομάχη, τὸν ἀπλαντα καὶ μέγα προβλεχὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἁγιο Μάρκο ἐπίσκοποι Ἐφέσου τὸν Εὐγενικό, παραβέτοντας ὀριζομένη ἀποστάσιμα φράσεως τὸν, τὰ ὁποῖα εἰσώθησαν κατὰ τὴν ληστρική συνόδον τῆς Φερράρας- Φλωρεντίας, λέξει συγκεκριμένα: «*Θέλετε νὰ πάμε καὶ λίγο μακριάτερα; Τὸ γνωστὸ γὰ τοὺς ἀντιπαπικοὺς ἀγῶνες τὸν, τὸν ἅγιο Μάρκο τὸν Εὐγενικό.*» Ὅλοι τὸν ἐπαινοῦν, πού δὲν υπεγράφη τὴν Ἔνωσι, καὶ πολὺ καλὰ ἔκανε, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχαν οἱ προϋποθέσεις. Ὅμως, ὁ ἅγιος Μάρκος δὲν ἀνήχηκε τὸ διάλογο, δὲν ἀνήχησε νὰ πᾶσι σὺν ὁδοῦς Φερράρας - Φλωρεντίας, ἴσως, ἀν ζούσατε τότε, θὰ τὸν κατηγορούσατε, πού τόλμησε νὰ πᾶσι στὸν «Ἀντιχριστὸ πάπα». Ἐγχετε διαβάσει, τὸ λόγο τοῦ ἀγ. Μάρκου πρὸς τὸν τότε πᾶπα Ρώμης; Σὰς μετὰφερόμω ἐλαχίστα ἀποστάσιμα: «*Ἡμεῖς ἐστέ ὅσιμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους.*» Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρὰς τὰ προοίμια σήμερον οἱ νοητὰ ἀκτίνες τοῦ πρὸς εἰρήνης ἱλίου τῆς οἰκουμένη πάθῃ προσηγάλλουσα· σήμερον τὰ τοῦ Δεσποτικοῦ ὡσμάτος μέλη, πολλοὶς πρότερον χρόνους διασπαρμένα καὶ ἐρρήγιμα, πρὸς τὴν ἔνωσιν ἀλλήλων ἐπελεῖται· οὐ γὰρ ἀνέχεται ἡ κεφαλὴ πάντων Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐφιστάμεν διηρημένῃ τῷ σώματι, οὐδὲ τὸν πρὸς τὴν ἀγάπην δεσμονῆς ἡμῶν ἀνιρρήσῃ παντάπῃς ἢ ἀγάπῃ βούλεται· διὰ τοῦτο ἐξήγηρέ· σε τὸν τῶν ἱερῶν αὐτοῦ πρωτεῦοντα πρὸς τὴν ἡμετέραν ταύτην κλήσιν καὶ τὸν εὐσεβέστατον ἡμῶν Βασίλεα πρὸς τὴν ὑπὸν ἡμεῶν διαστροφή, καὶ τὸν ἀγιώτατον Ποιμένα καὶ Πατριάρχην, γήριως ἐπαλθεῖσθαι καὶ ἀσθενείας μακρὰς παρεσκευάσει καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ αὐτῷ πνευμαίνονους ἀπαντάξω· δὲ σὺν σὺν ἡμετέροις καὶ μακρὰς ὁδοὺ καὶ πελάγους καὶ κινδύνων ἑτέρων κατατομήσας πεποιήσων, ἀφ’ οὗ προφανὸς Θεοῦ δύναμις καὶ κρίσις γενησὶται καὶ τότε ὁποῖον ἔσται καλὸν καὶ Θεῷ φίλον, ἐντεῦθεν ἔσται προοιμιάζεται». «*Δεῦρο δὴ οὖν, ἀγιώτατε Πάτερ, ὑποδέξαι τὰ σὰ τέκνα μακρόθεν ἐξ ἀνατόμων ἥκοντα, περικύβηται τοὺς ἐκ μακροῦ διασωτῆρας τοῦ χρόνου, πρὸς τὰς σὰς καταβυζόντας ἀγκάλας*» θεράπευσον τοὺς σκανδαλίζοντάς, ἀπαν σκῶλον καὶ πρόσκομμα τῆς εἰρήνης κωλυτικὸν ἐκ μέσου γενεθλοῦ κέλευσεν· εἰπέ καὶ αὐτὸς τοῖς Ἀγγέλοις ὡς τοῦ Θεοῦ μισητῆς, ὁδοποιήσας· τὸ λαὸν μου καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς οὐδοῦ ἀφαιράματα· μέγρι τίνος οἱ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς αὐτῆς Πίστειος βάλλουσιν ἀλλήλους καὶ καταπέμνουν· Μέγρι· τίνος οἱ αὐτῆς τριάδος προσκυνῆται δόκμονε ἀλλήλους καὶ κατεσθάνων; ἔως ἀν ὑπὸ τῶν ἀναλόων καὶ κατὰ ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἐχθρῶν εἰς τὸ μικρὸ· τί εἶναι χωρίζωμεν; Μὴ γένοιτο, Χριστέ Βασιλεῦ, τοῦτο, μὴτε νίκησῃ τὴν σὴν ἀγαθότητα τὸν ἡμετέρον ἀμαρτιῶν ἢ πλήρης, ἀλλ’ ὡστερ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις, ὅτε τὴν κακίαν εἰδὸς υπερασπείσας καὶ ἐπὶ μέγα χωρίζασαν, διὰ αὐτοῦ καὶ τὸν σὸν Ἀποστόλων ἀνέσταισας αὐτὴν τῆς πρόσω φοράς καὶ πρὸς τὴν Σὴν ἐπιπνεῖον ἐπεστρεψᾶς ἀπάντας, οὕτω καὶ νῦν διὰ τῶν σὸν θεοπαυτῶν, οἱ μὴδὲν τῆς σῆς ἀγάπης πουργεῖταιρον ἐθέντεο, συναφὴν ἡμᾶς ἀλλήλους καὶ Σαυατὶ καὶ τὴν εὐχὴν ἐκείνων ἐπέπλητῃ ποιήσων, ἢν ἡνίκα πρὸς τὸ πᾶθος ἀπῆκες ἐκχόμενος ἔλεγες: «(Δὸς αὐτοῖς) ἵνα ὡσὲν ἐν, καθὼς ἡμεῖς ἐν ἐσμέν» (Ἰωάν. 17,22).

Φαντάζεσθε τὸν Ἅγιον Μάρκον νὰ ἀποκαλῇ τὸν Πάπαν Ἀγιάτατον

Ἀλήθεια τί θὰ λέγατε, ἀν ἀκούγατε τὴ σημεῖον τὸν ἀγ. Μάρκο νὰ ἀποκαλεῖ τὸν πᾶπα «ἀγιάτατον» καὶ «πρωτεῦοντα». Τί θὰ λέγατε, ἀν ἀκούγατε τὸν ἀγ. Μάρκο, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς συνόδου, νὰ προτρέπει τοὺς ὀρθοδόξους νὰ δέχονται τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς στοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδόξης ἐκκλησίας ὅχι μὲ βάπτισμα ἀλλὰ μὲ χρίσμα; Τὸ ἔξερετε ὅτι σ’ ὅλες τῆς σλαβικῆς ἐκκλησίης ἡ συντηρητικὴ πλειοψηφία τὸν ὀρθόδοξον εἶναι βαπτισμένοι διὰ ραντισμοῦ ἢ δι ἐπιχρίσεως; Θὰ ποτε θὰ ἀνακαταστήσει καὶ αὐτοὺς; ὘κ ποτε θὰ ζοῦμε μὲ φοβικὰ αὐτοκρίσις; ὘κ ποτε θὰ ἀνακαλύπτουμε κινδύνους ἐκεῖ, πού δὲν ὑπάρχουν, καὶ θὰ παραβλέπουμε τοὺς πραγματικοὺς κινδύνους, πού κατακυλῶνται τὸ ὀρθόδοξὸ ποίμνιο; ὘κ ποτε θὰ μετατρέπουμε τὴν ὀρθοδοξίαν σὲ μία τῶντικὸν τύπου πίστη γεμάτη μισολοδοξία καὶ φανατισμῷ; Μήπως συγχέουμε τὴν ὁμολογία μὲ τὸ φασισμό; Μήπως συγχέουμε τὴν μαρτυρίαν μὲ τὴν προπαγάνδα;

Σχετικὰ μὲ τὰ ἀποστάσιμα φράσεων τοῦ Ἀγίου, τὰ ὁποῖα παραβθεῖ ὁ Σεβ., θέλομαι νὰ παρατηρήσουμε εἰς τὴναινήθης τακτική πολλῶν, προκειμένου νὰ βγάλουν τὰ συμπεράσματα, πού θέλουν, νὰ ἀποσπάρουν καὶ νὰ ἀπομονώσουν βιβλικὰ χωρία ἢ φράσεις ἁγίων Πατέρων, χωρὶς νὰ λαμβάνουν υπ’ ὄψιν τοὺς νὰ συμμορφώμεν, ἀλλὰ καὶ τὴν γενοικότερη ἱστορικὴ συνάφεια καὶ τὴν ὅλην ἀποσφαιρά τῶν γενογόντων καὶ τῶν περιστάσεων, μὲ τὰ ὁποῖα εἰναι συνδεδεμένες οἱ φράσεις αὐτές. Τὸ ἐμπνευμένο αὐτὸ σφάσμα γίνεται ἀποκρὶμα μεγαλύτερο, ὅταν ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοὺς παραθεώρουν καὶ ἀπαισιποῦν ἄλλους λόγους καὶ φράσεις τῶν ἐν λόγῳ Ἁγίων Πατέρων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ καλύτερα τὸ πνεῦμα καὶ ὁ σκοπὸς καὶ ἐκείνων τῶν λόγων, πού φαίνεται νὰ ἐννοοῦν τὰ συμπεράσματά τους.

Ἔτσι, στὴν προκειμένη περίπτωσι,

εἶναι μὲν ἀλήθες ὅτι ὁ Ἅγιος, κατὰ τὴν ἑναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἀντιππικῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας προσεφώνησε τὸν πᾶπα ὡς «Μακαριώτατον Πάπαν τῆς Πρεσβυτέρως Ρώμης», ὡς «τὸν τῶν ἱερῶν (τοῦ Θεοῦ) πρωτεῦοντα», τὸν παπμοῖ ὡς «ἀδελφὴ Ἐκκλησία» καὶ τὴν Ἐκκλησία αὐὰ νὰ βρισκόται ἐκ κατὰστασι διαστάσεως: «τὰ τοῦ Δεσποτικοῦ ὡσμάτος μέλη, πολλοὶς πρότερον χρόνους διασπαρμένα τε καὶ διεσπρημένα, πρὸς ἀλλήλων ἐπείνοινται ἔνωσιν». Ἀλλὰ, εἶναι ἐπίσης ἀλήθεις καὶ οἱ ἀλλοίλογοι τοῦ πρὸς τὸν τέλος, ὅταν αὐτὴ πληρώσει κατὰ τὴν Σὴν τῆς (στὴν Φλωρεντία), στοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει τοὺς παπικοὺς ὅχι μόνον ὡς σχισματικούς, ἀλλὰ καὶ ὡς αἰρετικούς: «*Οὐ μόνον εἰσὶν οἱ Λατῖνοι σχισματικοὶ, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί, καὶ τὸν πᾶπα παρουσιάζουν ἢ Ἐκκλησίαν ἰσχυρὰν, διὰ τὸ τὸ γένος εἶναι ἐκείνων πολὺ ἰσχυρότερον ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲ οὐ δι’ ἄλλο τι ἐχοχίσθημεν αὐτοῖς, εἰ μὴ δι’ ἑἰς αἰὶν αἰρετικούς. Διὸ οὐδὲ πρέπει ὅλους ἐνώδησαι αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐκβάλλαι τὴν προσήκον ἅπὸ τοῦ συμβόλου καὶ ὁμολογιᾶν τὸν σύμβολον καθὼς καὶ ἡμεῖς»*»¹⁷. Τοὺς ἴδιους χαρακτηρισμοὺς ἀποδίδει τοῖς τοῖς παπικοῖς καὶ ἀνγρότερα, μετὰ τὴν υπογραφή τοῦ ὅρου τῆς ψευδο-ἐνώσεως (τὸν ὁποῖο βεβαίαν δὲν υπεγράψατε), ἐπιστολῇ τοῦ, τὴν ὁποῖα ἀπῆλθνε πρὸς τοὺς «ἀπανταχοῦ τῆς γῆς» χριστιανούς: Ἐγγραφε: «*Εφ’ ὅσον οἱ Παπικοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκβάλουν «περὶ τὴν θεολογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (ἡλιαδὴ τὴν κακοδοξίαν τοῦ φιλοε), εἰς ὃ βασιλευμένησι κινδύνων ὁ χαλεπώτατος, αἰρετικοὶ εἰσὶν ἄρα» καὶ εἰμεις οἱ Ὁρθόδοξοι «ὡς αἰρετικούς αὐτοὺς ἀπεκόψαμεν»*»¹⁸. Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν ἱερομόναχο Θεοφάνη, μετὰξὺ ἄλλων ἔγραφε¹⁹: Ἐγὼ «Μάρκος ὁ ἀμαρτωλὸς» σὰς λέγω ὅτι ἐκείνος, ὁ ὁποῖος μνημονεύει τὸν Πάπα, ὡς Ὁρθόδοξο ἀρχιερεά, εἶναι ἐνόχος, καὶ ὁποῖος φρονεῖ τὰ δόγματα τῶν Λατινῶν, θὰ κατακριθεῖ μὲ τοὺς Λατινοὺς καὶ θὰ θεωρηθεῖ «ὡς παραβλάτῃ τῆς πίστεως»²⁰. Διαπιστώνει ὁ ἅγιος Μάρκος ὅτι «δύσκολα αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ Λατινοὶ, πού μᾶς συμπεριφέροντ τὸσο ὑπερηφανῶ, θὰ δέχωνται ν’ ἀλλάξουν κατὶ ἀπὸ τὰ δόγματα τοὺς καὶ τὰ ἐστὶ τους». Ἐδείξω, ἄν καὶ φανερώσω ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται γὰ τὴν ἀλήθεια. Κατὰ πετρῶν ἐσπεύραμεν», διότι σπεύραμε σὲ πέτρες. «Οἱ Λατῖνοι φανερῶσαν τὴν αἵρεσιν τοῦ φιλοε, τὴν ὁποῖα προηγουμένως πίστευαν μουσικάς, τὴν ἔλεγον κῆρυ ἀπὸ τὰ δάντα τους. Οἱ Ὁρθόδοξοι χωρισθήκαμε μὲ τὴν θέλησιν μᾶς ἀπὸ τοὺς Λατινοὺς, πράγμα τὸ ὁποῖο ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὅτι τοὺς ἀπεκόψαμε ἀπὸ τὸ κοινὸ τῆς Ἐκκλησίας Σώμα, ἐπειδὴ φρονοῦν διανοεσθῆναι δόγματα καὶ ἐπιθεδὶ προβάσαν τὴν λέξῃ φιλοε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστειος παραλόγους. Οἱ Λατῖνοι μὲ τὴν προσήκῃ τοῦ φιλοε εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ὡς αἰρετικούς τοὺς ἀπεκόψαμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. «Οὐκὼν ὡς αἰρετικούς αὐτοὺς ἀπεσπάρθημεν...». Ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὀρθῶς πιστεύουν οἱ Λατινοὶ καὶ ὀρθῶς ἐξέφεραν τὸ δόγμα περὶ τοῦ φιλοε, αὐτοὶ εἶναι: «φθορὰ τὸν ἐγκεφάλον διασερισμένους», ἔχουν πᾶθει διάσεισις ἐγκεφαλοῦ». «Ἄν ἐκβληθεῖ ἡ προσήκῃ ἀπὸ τὸ ἅγιον Σύμβολο, τότε μποροῦμε νὰ ἐνωθούμεν». «Οὐ συγχρεῖ συγκατάθεσις εἰς τὰ τῆς πίστεως», διεκρίρυτε στεντοριῶς τὴ φύνην τοὺς Λατίνους ἀνέφρονες. Δὲν ἐπτρέπεται συγκατάθεσις, οἰκονομία στὸ θέματα τῆς πίστεως²¹. Σὲ ἄλλη ἐγκύκλιον ἐπιστολὴ τῆς αὐτῆς, «Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καὶ τῶν νήσων εὐρισκομένους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς»²² τὴν ὁποῖα ἐγράφη, ὅταν ἦταν ἐξδριστης στὴ Λήμνο (περὶ τὸ 1440), ὀνομάζει καὶ πάλι τοὺς Λατινοὺς, χωρὶς περιστροφές, αἰρετικούς, διότι φρονοῦν ἄποπα καὶ διανοεσθῆν, ἐνὸς ἀπὸ αὐὰ σημεῖο τῆς ἐπιστολῆς ὀνομάζει τοὺς Λατινέφρονες (προδρόμους τῶν σημερινῶν Οἰκουμενιστῶν) «μειζότερας ἀνθρώπων», δηλ. κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνθρώπου καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ θηρία, ἐπειδὴ ἀφ’ ἐνὸς μὲν παραδέχονται μαζὶ μὲ τοὺς Λατινοὺς ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπέσεται «καὶ ἐκ τοῦ Πάπαι», ἀφ’ ἐτέρου δὲ παραδέχονται μαζὶ μὲ τοὺς Ὁρθόδοξους δι’ αὐτὸ ἐκπορεύεται μόνον «ἐκ τοῦ Πατρός», τοὺς ὁποίους, συμβούλευε «φεικτέον αὐτοὺς, ὡς φειγὴν τῆς ἀπὸ ὀψεως», δηλ. πρέπει νὰ ἀποφειλόμεν τοὺς Λατινέφρονες, ὅπως ἀποφεινόμεν τὰ φίδια. Στὸν ἀποστάτῃ Βηρσαρίαν ἀπειθυμένονος ὁ ἅγιος Μάρκος τοῦ λέει: «*Εὖ εἶσι κοπελεῖ τοῦ πᾶπα καὶ σὺν κοπελεῖ τοῦ πᾶπα ἐμὲ καὶ αὐτοὺς; ὘κ ποτε θὰ ἀνακαλύπτουμε κινδύνους ἐκεῖ, πού δὲν ὑπάρχουν, καὶ θὰ παραβλέπουμε τοὺς πραγματικοὺς κινδύνους, πού κατακυλῶνται τὸ ὀρθόδοξὸ ποίμνιο; ὘κ ποτε θὰ μετατρέπουμε τὴν ὀρθοδοξίαν σὲ μία τῶντικὸν τύπου πίστη γεμάτη μισολοδοξία καὶ φανατισμῷ; Μήπως συγχέουμε τὴν ὁμολογία μὲ τὸ φασισμό; Μήπως συγχέουμε τὴν μαρτυρίαν μὲ τὴν προπαγάνδα;*

φωνήσει, παραδεχόμενοι τὴν ἥττα του». «*Εἰ Μάρκος οὐχ υπεγράψαν, ἐπισημασμέν ὀνός Μάρκος»,* δηλ. ἀφοῦ δὲν υπεγράφη ὁ ἅγιος Μάρκος τὸν ὅρο τῆς ψευδοσυνώσεως τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τὸν παπμοῖ, τότε δὲν καταφέραμε τίποτα.

Παραπλανητικὴ ἢ εἰκὼν τοῦ Ἀγ. Μάρκου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου

Μετὰ τὰ ὁσα ἀναφέραμε, νομίζουμε ὅτι θὰ ἐπρέπε ὁ Σεβ., ἐὰν ἤθελε νὰ μὴ κολωβῶσει τὸν ἅγιο καὶ νὰ μὴ δώσει μίᾶ παραπλανητικὴ εἰκὼν γι’ αὐτόν, νὰ μνημονεύσει καὶ ὁσα περὶ αὐτοῦ παπμοῖο εἶπε ὁ Ἅγιος περὶ τὸ τέλος τῆς ψευδοσυνόδου (στὴν Φλωρεντία), ὅπως ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν ψευδοσυνόδο μέχρι τῆς ὁσιακῆς κομῆσεως του.

Πῶς συμβιβάζονται, λοιπὸν, οἱ πρῶτοι (εἰσαγωγικοὶ) λόγοι τοῦ ἁγίου Μάρκου μὲ τοὺς μετγενεστότερους, μὲ τοὺς ὁποίους φαίνεται νὰ ἐρχεται ὁ Ἅγιος ἐκ φαινομενικῆς τελείας ἀντιθέτῃ. Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει σὲ ποιοὺς πρέπει νὰ δώσουμε με-γαλύτερη καὶ βαρύνουσα σημασία;

Κατ’ ἀρχὴν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσουμε ὅτι ὁ ὑπερόχος αὐτὸς ἄνδρος, ὁ «θεοειδὴς τὴν τε ψυχὴν καὶ προαίρεσιν», ὁ ὁποῖος «ἔργους τε καὶ λόγους στίλβει ἀνεξέδεχῃ Ὁρθοδοξίας ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων», σύμφωνα μὲ τὸν βιογράφου τοῦ Μανουῆλ τὸν Ρήτορα²³, ὁ «παντοίας θείας σοφίας ἀνάπτυξας», σύμφωνα μὲ ἄλλη μαρτυρία τοῦ Θεοδώρου Ἀγάλιανου²⁴, νὰ ὑπῆρξε εἰτε καροκόπος, ἐκκλησιαστικὸς πηλομάτης, εἴτε ἀνιστόρητος θεολόγος, ὥστε νὰ ἀνοεῖ τὴν ἐπὶ Μεγάλου θωφιστοῦ συνελευθούσα Σύνοδο τὸν 879-880 (Η’ Οἰκουμένη) καὶ τὴν ἐπὶ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμά ἐν Κωνσταντινούπολει συνελθούσα Σύνοδο τοῦ 1351 (Θ’ Οἰκουμένης), οἱ ὁποῖες ἀπερίφραστα κατεδικάσαν τὴν γνωστής ἑπὶ αἰρετικῆς διδασκαλίας τοῦ παπμοῖο. Ὅπως ἐπίσης, δὲν ἀγνοοῦσε τὴν ἀπὸ τοῦ 11^{ου} αἰῶνα ἐπεβλήσασα δικαστικὴ τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς κοινωνίας μετὰξὺ Ὁρθοδόξας καὶ παπμοῖο. Ὁ Ἅγιος γνώριζε σφαστάτα καὶ πίστευε ἀκράδαντα, καὶ πρὶν αὐτὴν τὴν ἐναρξῇ τῆς ψευδοσυνόδου, ὅτι οἱ παπμοῖς εἶναι αἰρετοί. Ἄρα, οἱ εἰσαγωγικοὶ τοῦ ἐκείνου λόγοι δὲν ἐκφράζοντ τὸ βελύτερο πιστεύει του, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ἐκφράση τοῦ φλογεροῦ πῆδου του καὶ τῆς ἐπιθυμίας του νὰ ἐπανελάθῃ ἡ αἰρετικὴ Ρώμη στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελοῦσαν λόγους οἰκονομίας, πού ἀποσκοποῦσαν στὸ νὰ φιλοτιμήσουν τοὺς παπικούς σὲ προσέγγισι καὶ νὰ τοὺς παρακινήσουν ἐς μετάνοιαν. Ἐπιπλέον, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοοῦσι τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἅγιος, ὅταν ἔλεγε τοὺς λόγους ἐκείνους, δὲν εἶχε ἀκόμη λάβει ὁρισμὸν καὶ προσωπικὴ ἐμπειρία τοῦ τί ἐστὶ παπικὴ διπλωματία, τί ἐστὶ παπικὴ διδολαΐα καὶ θηριωδία. Δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ τῆς δόλιμης μεθοδεύσε, τῆς ραδιουργίας καὶ τὰ σκοτεινὰ παρακλίση, στὰ ὁποῖα θὰ κατέληγε, τὸ «καϊφακόρι» ἐκείνο συνδρίο. Ὅπως μαρτυρεῖ τὸ ἀπὸ μνημονεῦμά του ὁ Σὺλβεστρος Σουρπλοῦσιος²⁵, αὐτοῖς τῆς μάρτυρας γεγονότων, ὅταν ἐπαύσαν οἱ διημώσιες συζητήσεις, «κρύφα καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν θέσιν τοὺς αὐτῆς, οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ - ὡς συνεπεῖς αἰρετικοί - ἀναγνωρίζουν διακριτικῶς ὅτι εὐρίσκοντες ἐς ἀσυνέφω μὲ τὴν πατερικὴ διδασκαλία καὶ ὅχι μόνον μὲ ἐνα μέρος τῆς, ὅπως παραπλανητικῶς γράφουν): «**Ἡ μακαρία δρασὴν [ἐν. τῆς θείας οὐσίας] εἶναι προφανὸς μὴ κτιστὴ ἐνέργεια σύμφυτὴ στὴν ψυχὴ, καὶ ὅχι, καθὼς μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιότερους θεολόγους σκεφθήκαν, ἡ ἀκτιστὴ ἐνέργεια τῆς διανοίας τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποῖα κοινωνεῖ νῆται στὴν ψυχὴ. Διότι, καθὼς τὸ ὅραν καὶ τὸ γινώσκον εἶναι σύμφυτες ζωτικῆς ἐνέργειας, ἡ ψυχὴ δύναται νὰ δεῖ ἢ νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεὸ μεσφ μόνον τῆς δικῆς τῆς δραστηριότητος, καὶ ὅχι μεσφ μιάς δραστηριότητος πού ἐξασκτεῖται ἀπὸ κάποια ἀλλὰ διανοίας»**.

Μέ τις ἐν λόγῳ τοποθετήσεις τοῦ ὁ Πανος. Ἀρχιμандрίτης ταυτί-ζεται ἀπολύτως μὲ τῆς θέσεως τῶν παπικῶν, μόνον πού ἀποφείνεται νὰ προσδιορίσῃ ἂν παραδέχεται ὀρθοδόξως ἢ ἀπορρίπτει παπικούς τὴν ὑπαρξῇ ἀκτίστων ἐνεργειῶν στὸν Θεὸ (διακεκρμένους ἄλλ’ ὅχι χωρισμένους τῆς οὐσίας), ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἐδῶ συζητούμενη ἀνθρώπινη μεθεστὴ τῶν «Εἶναι καὶ ἄλλα ἄλλα δὲν θέλω νὰ μακροηορήσω», γράφει). Οἱ παπικοὶ διακρίνουν τὴν ἐν τῷ Θεῷ ἀκτιστὴ φύση καὶ ἐνέργειαν (ταυτιζόμενες μετὰξὺ τους) ἀπὸ τὴν κτιστὴ, ἤδη ἐν - κατὰ αὐτοὺς θέσωμ - τοῦ ἀνθρώπου γράφουν σχετικῶς, διεμνημονεύοντας τὴν σωτηριολογία τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτου: «*Αναβλύει μέσα σὲ αὐτὸν [στὸν ἄνθρωπο] μία ζωή, πού γι’ αὐτὸν εἶναι πλήρης υπερφυσικὴ καὶ μόνο γιὰ τὸν Θεὸ εἶναι φυσικὴ. Βεβαίως ὑφίσταται μία μεγάλη διαφορά μετὰξὺ τῆς θεϊκῆς ζωῆς ἐν τῷ ἰδίῳ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτῆς ἐντὸς τῆς ψυχῆς πού ἔχει χαριτωθεῖ. Αὐτὸ πού στὸν Θεὸ εἶναι τῆς οὐσίας, τὸ ἀποκτῇ ἡ ψυχὴ μόνο κατὰ συμβεβηχὸς ἢ θεῖα φύση εἶναι μεθεστὴ ἀπὸ αὐτὴν [τὴν ψυχὴ] ὡς κτιστὴ ἐξερμηνεία καὶ μετοχή, καὶ γι’ αὐτὸ δὲν μπορεῖ τυπικῶς μὲ τὸ πρὸ ἀπείρου νὰ καταστεῖ κτῆμα οὐδεὶος κτίσματος, ἀκόμη καὶ αὐτοῦ πού ἔχει ἡχαριτωθεῖ»*.

Τῶντάς τὴν θέσιν τοὺς αὐτῆς, οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ - ὡς συνεπεῖς αἰρετικοί - ἀναγνωρίζουν διακριτικῶς ὅτι εὐρίσκοντες ἐς ἀσυνέφω μὲ τὴν πατερικὴ διδασκαλία καὶ ὅχι μόνον μὲ ἐνα μέρος τῆς, ὅπως παραπλανητικῶς γράφουν): «**Ἡ μακαρία δρασὴν [ἐν. τῆς θείας οὐσίας] εἶναι προφανὸς μὴ κτιστὴ ἐνέργεια σύμφυτὴ στὴν ψυχὴ, καὶ ὅχι, καθὼς μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιότερους θεολόγους σκεφθήκαν, ἡ ἀκτιστὴ ἐνέργεια τῆς διανοίας τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποῖα κοινωνεῖ νῆται στὴν ψυχὴ. Διότι, καθὼς τὸ ὅραν καὶ τὸ γινώσκον εἶναι σύμφυτες ζωτικῆς ἐνέργειας, ἡ ψυχὴ δύναται νὰ δεῖ ἢ νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεὸ μεσφ μόνον τῆς δικῆς τῆς δραστηριότητος, καὶ ὅχι μεσφ μιάς δραστηριότητος πού ἐξασκτεῖται ἀπὸ κάποια ἀλλὰ διανοίας»**.

Ἀντιθέτως, ὁ Ἀγιορείτικὸς Τόμος, τὸ θεολογικὸ καταστάλαγμα τῆς αγιορείτικῆς ἀγιοπνευματικῆς

Σημειώσεις:

17. Mansi 31.A. 885DE. Βλ. καὶ «Προκαταβὰ τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τῆς Φλωρεντίας Συνόδου», ἐκδ Gill, Pontificum Institutum Orientalium, Studium, Roma 1953. Vol.V, fasc.II, σ.400 (25-53). 18. ΑΠΤ-ΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΕΦΕΣΟΥ, Ἐπιστολὴ τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς (...) Χριστιανούς, CFDS, Στ.Α.Ε, Τομ.Χ, fasc.II, σ.144(29-35). 19. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 178. 20. ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΕΦΕΣΟΥ, Ἀπολογία ἡρθεία ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ ἀποστεφένου, PG.160, 536CB-536CD. 21. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 201. 22. ΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ, Λόγος περὶ Μάρκου τοῦ (...) Ἐφέσου, ... CFDS, Στ. Α. Τομ.Χ, fasc.II, σ.212 (28-29), 209 (31-36). 27. ΔΟΞΙΟΓΡΕΣΙΕΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ, Τόμος Χαράς, Ἰακύν 1705, σ. 611. 28. Sgaurulyum, ἐκδ. R. Croythorn, Τομ.Χ, 2εθ. ὑφ., σ. 310. 29. 23, βλ. FENNAΛΙΟΣ ΣΧΟΛΑΡΙΟΣ, Ἀπαντὰ τὰ εὐρισκόμενα..., τόμ. III, σσ.45, 80. 30. http://www.impr.gr/images/Antiastetika/AGIO S%20MARKOS%20OF 20EYGENI-KOS.pdf

Ἐν γινώσκω

Ἐφδάσαμεν

«μετα-πατερικῶς καί εἰς τὸν «ἀντι-παλαμισμόν»

ΣΥΝΧΕΙΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σσότερο λυπηρὸ ὅτι ἀκαδημαϊκοὺς Καθηγητὴς φέρεται νὰ ἔχει συναίνεσις στὶς θεολογικὰς αὐτές θέσεις τοῦ ὀρθοδόξου αὐτοῦ Κληρικῶ.

1. Ἡ ἐπιστολὴ περὶ τῆς μεθεξέως τῆς ἀκτίστου χάριτος

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Περιοδικὸ Ἐφημέριο²⁶: (α) ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς δὲν θεολόγησε κατ’ ἀκρίβειαν, ἀλλὰ κατ’ οἰκονομίαν· (β) ἡ παραδοχὴ τῆς διδασκαλίας τοῦ δὲν εἶναι ἀπαραίτητῃ ἐξ ἐπιμέμμε ὀρθοδόξου καὶ τὸ ὅλο θέμα περὶ ἀκτίστου χά

Ἐμπόδια εἰς τὸν διάλογον μετὸν Προτεσταντισμὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ροδόξων, προσφέροντας σ’ ἐμὰς τούς Ὀρθοδόξους ἐν ἀκόμῃ ἐπιχειρήμα κατά τῆς ἐγκυρότητος αὐτῶν.

Ἡ θέσις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἐναντί τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν εἶναι σαφής, καὶ κρυστάλλινη. Ἡ Ὁρθόδοξιὰ δὲν παρασύρεται ἀπὸ τοὺς ἰοχυρούς ἰδεολογικούς ἀνέμους τῆς κάθε ἐποχῆς, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ἀπεξηραμένα φύλλα τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Ἡ Ὁρθόδοξιὰ διδάσκει «ὁ, πὶ πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθῃ»⁵. Καὶ αὐτὸ ποῦ πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθῃ ὡς πρὸς τὴν ἱερωσύνην εἶναι ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῆς γυναικῆς στὸ ἱερατικὸ ἀξιῶμα καὶ λειτουργίῃμα εἶναι παντελὺς ἀδύνατον καὶ ἀνεπιτρεπτή. Ἡ Ὁρθόδοξι ἐπιχειρηματολογία εἶναι ἰσορροπητά. Καὶ εἶναι βλῆθερόν καὶ συναμὰ ἐξοργιστικὸ τὸ γεγονός ὅτι οὐ διενδρὲς ἐπισημονικὸ συμπῶσις, ποὺ ὀργάνωσας ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Α.Π.Θ., τὸν Ἰούνιου τοῦ 2003, ὑπὸ τὴν αἰγίδα μάλιστα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου, με θέμα Ὁρθόδοξι Θεολογία καὶ Οἰκουμενικὸς Διάλογος, Ὁρθόδοξοι θεολόγοι διαπίστωσαν τὴν «ἀδυναμία τῆς ἐναντίον τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν θεολογικῆς ἐπιχειρηματολογίας τῶν Ὁρθοδόξων»⁶. Μεκροθάρσας αὐτοὶ τῆς ἀντιρητικῆς καὶ ἀποκηλυτικῆς θεολογίας, ἀφοῦ ἐθαψαν πρῶτὰ τὸν βαρὺ οὐκισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλώσαντες τώρα ἀδυναμίαν ἢ ἀντιμετωπίσουν τὰ ἐχθρικά πυρὰ τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀρεσκείας ἐλλείψει ἐπιχειρημάτων!

Ἐπιχειρήματα ὅμως ὑπάρχουν, καὶ εἶναι πειστικά καὶ ἀκλόνητα.

Ἡ ρίζα τῆς ἀληθείας, εἰ μόνον ἄρρενας πρέπει να λαμβάνουν ἱερωσύνην, βρίσκεται, νομίζουμε, στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη «πᾶν ἄρσεν διανοίγῃ μητράν ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται»⁶.

Ἡ ἱερωσύνη κατὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκῃ ἐδότετο μόνο σὲ ἄνδρες.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐπέλεξε καμμία γυναῖκα ὡς Ἀπόστολό Του. Καὶ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι Του ἦσαν ἄνδρες.

Ὁ Προδότης Ἰούδας δὲν ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ γυναῖκα, ἀλλὰ ἀπὸ ἄνδρα, τὸν Μαρτίαν⁷.

Στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο ὁ Χριστὸς κάλεσε μόνο τούς Δώδεκα καὶ σ’ αὐτούς παρέδωσε τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Τὴν ἐντολὴν τὰ βαπτίσουν «πάντα τὰ ἔθνη» ἔδωσε ὁ Χριστὸς μόνο στοὺς Ἀποστόλους καὶ ὄχι στὸν εὐρύτερο κύκλον τῶν μαθητῶν Του, ποὺ ἀποτελοῦσαν καὶ γυναῖκες⁸.

Τὴν ἐξουσίαν τοῦ «δεσμεῖν καὶ λύειν ἁγίαςται» ἔδωσε ὁ Χριστὸς μόνο στοὺς Ἀποστόλους Του, ὄχι σὲ γυναῖκες⁹.

Ἡ Παναγία, ἂν καὶ προσεχομένη, κατὰ τὸν Γερμανὸ Κωνσταντινουπόλεως, «ἐκ γένους ἱερατικοῦ, φυλῆς Ἀαρωνεϊτιδῶς, ριζῆς προφητικῆς καὶ βασιλικῆς»¹⁰ δὲν ἔλαβε τὴν ἱερωσύνην. Ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς τῆς δὲν τὴν συμπεριέλαβε μετὰ τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Ἀπόστολος οὐδέποτε χειροτόνησαν γυναῖκες.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Παῦλειος διδασκαλία εἶναι ἀληθινὸς καταπέταξ ἐναντίον τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν. «Αἱ γυναῖκες ἡμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάδωσαν», παραγγέλλει στοὺς Κορινθίους¹¹, *παραγκαίε δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπται*, γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον¹². Πλὺς λοιπὸν θὰ χειροτονήσωμε γυναῖκες, ἐφ’ ὅσον ὁ ἴδιος ὁ Κύριος¹³ ἀπαγορεύει σ’ αὐτές τὸ «διδάσκειν», τὸ ὁποῖο εἶναι ἀναπόσπαστο μέρος τῆς θείας Λατρείας καὶ ἀπὸ τὰ βασικότερα καθήκοντα τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ ἐπισκόπου¹⁴.

Ὁ προσβύτερος πρέπει να εἶναι «μίας γυναικὸς ἀνήρ»¹⁴, συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος, χωρὶς ὅμως νὰ προσθήσῃ καὶ τὸ ἀντίστροφο, «ἐνὸς ἀνδρός γυνή».

Ὁ ἐπίσκοπος ἵσταται «εἰς τύπον καὶ τῶν Χριστῶν». Ὁ Χριστὸς εἶναι ἄνδρας. Δύναται γυναῖκα νὰ σταθῇ εἰς τύπον καὶ τῶν τοῦ ἀνδρός Χριστοῦ;

Ὁ ἱερεὺς εἶναι «alter Christus», ἄλλος Χριστὸς. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Νυμφίος, ἡ δὲ Ἐκκλησίᾳ ἡ Νύμφη.

῜Εκκληθὸν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὑπὸ Δημάρχου!

Δημοτικὴ ἀντιπροσωπία τοῦ Δήμου Φυλῆς ἐπεσκέψθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Γερῶνιμον, διὰ νὰ μεσολάβησιν εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος μεταξύ τοῦ Δήμου καὶ τῆς Ἱ.Μ. Κλειστής. Τὸ ἱστολόγιον «parapropoylis.blogspot.gr» τῆς 9ης Μαρτίου μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει:

«Τὴν Τετάρτῃ 05-03-2015 ἀντιπροσωπία τοῦ Δήμου Φυλῆς με ἐπικεφαλὴ τὸν Δημάρχο Φυλῆς κ. Χρήστον Παπποῦ, ἐπισκέφθηκε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πᾶσης Ἑλλάδος κ. Γερῶνιμον.

Σκοπὸς τῆς συνάντησης ἦταν νὰ μεταφερθεῖ πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ πάγιο αἴτημα ὧλων σχεδὸν τῶν κατοίκων τῆς Δημοτικῆς Ἑνότητος Φυλῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ευρύτερης περιοχῆς, τῆς μεταφοράς τοῦ προσκυνηματος καὶ εὐλογίας τῆς ἐφεστίου Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κλειστήν, στὸν ἱερό Ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου φυλῆς γιὰ τὴν συνέχισι τῆς παρά-

δύναται γυναῖκα νὰ θεωρηθῇ Νυμφίος; θὰ τοὺς αὐτοὺς νὰ συμβολίσαιμε τὴν υπερβυρὸν σχέσι Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας μετὰ τῆ διεστραμμένην σχέσι ὁμοφυλόφιλου ζεύγους; Αὐτὸ ἀκριβῶς πράττουν ὅσοι ἐτερόδοξοι παρέχουν τὴν ἱερωσύνην στῖς γυναῖκες.

Μήπως ὅμως εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀντιλομε ἐπιχειρήματα μόνον ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή, ἐπειδὴ οἱ Προτεστάντες δὲν παραδέχονται τὴν Ἱερὰ Παράδοσι; Ὅχι! Ἡ Ἱερὰ Παράδοσι γιὰ μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους εἶναι ἰσοκυρή καὶ ἰσοδύναμη πρὸς τὴν Ἀγία Γραφή. Καὶ ἡ Ἱερὰ Παράδοσι μαρτυρεῖ κατὰ τῆς χειροτονίας γυναικῶν, ἀφοῦ ἐπὶ 2000 εἰτὶ τώρα ὅλοι οἱ φορεῖς τῆς ἱερωσύνης ἦσαν ἄνδρες. Πλήθος ἄλλων γυναικῶν κοσμεῖ τὸ νοητὸ στερεῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Μεταξὺ αὐτῶν οἱ Πατριάρχες, οἱ ἱσαπόστολοι Φωτεινὴ καὶ Ἐλένη, καθὼς καὶ ἄγιες μητέρες μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Καμμία ἀπ’ αὐτές δὲν ὑπῆρξε ἱερούργος τῶν θείων Μυστηρίων. Καμμία ἀπὸ τῆς ἀρχαίας διακονικῆς ἡ τῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνες μοναχῆς δὲν ἀπατήσε νὰ λάβῃ τὸ ἀξιῶμα τῆς ἱερωσύνης. Οἱ δὲ Ἀποστολικοὶ Διατάξεις εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικῆς. «Οὐκ ἐπιτρέπουμε οὐν γυναικᾶς διδάσκειν ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ μόνον προσεῦχεσθαι καὶ τὸν διδασκάλων ἐπακοῦειν. Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ διδασκαλὸς ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἡμᾶς τοὺς δώδεκα πῆμας μαθητέων τὸν λαόν καὶ τὰ ἔθνη, γυναικᾶς οὐδαμοῦ ἐξεπέστειλεν εἰς τὸ κήρυγμα... Εἰ δὲ ἐν τοῖς προλαβοῦσι διδάσκειν αὐταὶς οὐκ ἐπιτρέπουμε, πῶς ἱερατεύου ταῦτας παρά φύσιν τῆς συγχερίσεως; Τοῦτο γὰρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀθέστητος τὸ ἀνόημον ἡθελίας θεαῖς ἱερείας χειροτονεῖν, ἀλλ’ οὐ τῆς τοῦ Χριστοῦ διατάξεως»¹⁵.

«Δὲν ἐπιτρέπεται στὴ γυναῖκα νὰ ὁμολῇ στὴν ἐκκλησία οὔτε νὰ διδάσκῃ οὔτε νὰ χρηρῇ οὔτε νὰ κἀνῃ τὴν προσκομιδὴ οὔτε νὰ διεκδικῇ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τὸ ὁσιοθρηπτε ἀξιῶμα ποῦ ἔχουν οἱ ἄνδρες ἢ καποῖο ἱερατικὸ λειτουργήμα», γράφει ὁ Τερτυλλιανὸς¹⁶. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἐρωτᾷ «τίτι οὐ σαφές ἐστίν διὰ δαιμόνων ἐνὶ τὸ διδῶγμα καὶ σχήμα καὶ ἡλλοιωμένον τὸ ἐπιχρήσιμα;», γιὰ νὰ προσθήσῃ, «Θεῷ γὰρ ἀπ’ αἰῶνος οὐδαμῶς γυνὴ ἱερατεύσασιν»¹⁷. Τέλος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συμβουλεύει, «οἱ γυναικᾶς νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ μῖα τέτοια ὑπερσία, ὅπως καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων», προσθέτοντας ὅτι «ὁ θεὸς νόμος ἀπαγορεύει τῆς γυναικῆς ἀπὸ τὸ ἱερατικὸ λειτουργήμα, ἀλλ’ αὐτές ἐπιζητοῦν νὰ τὸ κατακτήσουν δυναμικᾶ»¹⁸.

Ὁ,τι δὲν ἐπέτυχαν οἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς τοῦ Χρυσοστόμου, ἐπέτυχαν οἱ φεμινιστριες τῶν ἐσχάτων τούτων καιρῶν. Ὅχι ὅμως μέσα στὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ’ ἐξῶ ἀπ’ αὐτὴν, στὸ χῶρο τῆς ἀκρας θεολογικῆς ἀσυνδοσίας τοῦ Ἀγγλικανικοῦ καὶ τοῦ παναιρετικοῦ Προτεσταντισμοῦ. Γιὰ τὴν Ὁρθόδοξὴν ἡ ἱερωσύνη δὲν εἶναι «δικαίωμα», γιὰ τὴν κατακτήσιμ τοῦ ὁποῖου ἀρκεῖται νὰ καυχᾶται ὁ σύγχρονος φεμινισμός. Ἡ ἱερωσύνη εἶναι δῶρο τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Πηγὴ καὶ κάτοχος τῆς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν χορηγεῖ σ’ ὅσους αὐτὸς ἐπιλέγει καὶ καλεῖ¹⁹. Καὶ αὐτοί, ποῦ ἀπ’ ἀρχῆς καλεῖ ὁ Θεὸς στὴν ἱερωσύνην, εἶναι μόνον ἄνδρες. Ἐως ὅτου κατανοήσουν τοῦτο οἱ ἐτερόδοξοι συνωμληταί μας, οἱ θέσσεις τῶν Ὁρθοδόξων στὴν τραπεζὰ τοῦ διαλόγου μαζὶ τούς ἐπιβάλλεται νὰ παραμείνουν κενές.

«Περιεκτικὴ γλῶσσα»

Μία ἀκόμη ἐπιτυχία τοῦ φεμινισμοῦ στὸν δούλοῦτοῦ πόλεμο ποῦ ἔχει κηρύξει ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἑνὰ ἀκόμη ἐμπόδιο στὴν πορεία τῶν διαλόγων ἀποτελεῖ ἡ χρήση ἐκ μέρους πολλῶν ἐτερόδοξων, Ἀγγλικανῶν, Λουθηρανῶν κ.ά., τῆς «περιεκτικῆς» ἢ «οὐδέτερου γένους» γλῶσσας²⁰ ὡς ποσέτης μεταφράσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς, σὲ Λειτουργικὰ τῶν κείμενα καὶ στὴν Ὑμνολογία τους.

Ἡ Ἀγία Γραφή, κατὰ τῆς φεμινιστριῆς, ἀδικεῖ τῆς γυναικῆς! Γραμμένη ἀποκλειστικά ἀπὸ

Ὁρθόδοξος Τύπος

Προκλητικὸ οἰκουμενιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλσίνκι κ. Ἀμβροσίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἐκκλησίᾳ νὰ ἀποδεχθεῖ γυναῖκες ἱερεῖς ἢ Ἐπισκόπους, πράγμα τὸ ὁποῖο δὲν ἔβρισκε συμφῶνον τὸν Σεβ. Μητρ. Ἐλσίνκι. Τέλος, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Λέων ἐξήγησε ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητρ. κ. Ἀμβρόσιου πρὸς τὰ ἀτυχέστα συμβῆν.

Ἀπὸ τὴν πλευρά του, ὁ Σεβ. Μητρ. κ. Ἀμβρόσιος συμφώνησε μὲ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κ. Λέοντα, παρ’ὅλα αὐτὰ ὑπογράμμισε «πῶς δὲν ἔκανε κάτι, ποῦ προσέβαλε τὴν Ἐκκλησίαν». Σὲ ἄλλο σημεῖο, ἀνέφερε τὸ γεγονός «τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι, ὅπου κατὰ τὴν ἀφίξι του οἱ διάκονοι ἡμιατίζαν, ἐνῶ ὁ ἴδιος προσευχίθηκε ἐντὸς τοῦ ναοῦ». Ἀναεφθήκει, ἐπίσης, καὶ στὴν πρόσκλησι τῆς Λουθηρανῆς «ἐπισκόπου», τονίζοντας ὅτι «τὸ ἔκανε στὰ πλαίσια τῆς συνεργασίας γιὰ ἐνα συνέδριο, ποῦ γίνεται μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Λουθηρανῶν». «Θέλουμε μῖα Ἐκκλησία γκέτο καὶ περιθωριακὴ ἢ θέλουμε μῖα Ἐκκλησία ἀνοχτὴ στὸ διάλογο καὶ τὴν οἰκουμενικὴ κοινότητ»; διερωτήθηκε. Ἀκόμη, ἐξακθάρισε ὅτι «ἡ Ἐπίσκοπος τῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶχε καμμία συμμετοχὴ στὴν Θεία Λειτουργία».

Ὁ Σεβ. Μητρ. Ἐλσίνκι κ. Ἀμβρόσιος διέπρεψε πάρα πολλά ἀποτήματα ἐκ βάρους τῆς ἀμνηστίας Ὁρθόδοξου πίστεως, τὰ ὁποῖα συλλαβήθῃ εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ κατὰδικαστά.

Ἀναγνώρισε τὴν Λουθηρανικὴ Κοινωνία ὡς «Ἐκκλησία» καὶ ὄχι ὡς αἵρεσι. Ὁ Λουθηρανισμός, ὅμως, δὲν εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ αἵρεσι, διότι δὲν παραδέχεται τὸ ἀειπαρθενο τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ τὴν λέει οἷτι αὐτὴ, μετὰ τὴν ἀφορμὴν τὸν ὑπερφύη συλλήγη τῆς καὶ τὸν ἀνεμνησμένο τόκο τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ αὐτὴν κἱ ἄλλα τέκνα, ὅπως οἱ μνημονεύμενοι στὸ ἱερό Ευαγγέλιο ἀδεκαοῦ τοῦ Κυρίου. Δὲν ἀποδίδει καμμία τιμὴ καὶ ὑπεροχὴ στὴν Θεοτόκῃ ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγνότητα πάνων ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους, ἀλλὰ ἱσχυρίζεται ὅτι εἶναι κοινὴ γυναῖκα, δὴ, ὅπως μῖα ἀπὸ τῆς γυναικῆς τοῦ κοσμοῦ! Δὲν παραδέχεται ὅτι πρέπει νὰ παρακαλεῖται ἡ Θεοτόκος καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἄγιοι γιὰ τὴν σωτηρία καὶ βοήθεια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀρνείται εἰθ θαυματουργοῦν οἱ ἄγιοι! Δὲν προσκυνᾷ τῆς ἁγίας εἰκόνας, τὸν τίμιον Σταυρὸ, τὸ ἱερό Ευαγγέλιο κατ, ἡλ. εἶναι ἐκκοινωνάδες. Δὲν προσευχέται κατ’ ἀνατολὰς, δὲν κάνει τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, οὔτε γονυκλισίε τς μετάνοιες καὶ. Ἀπορρίπτει ἐς ἄσκοπον τὸν μνημονεύουμε καὶ νὰ δευμάσθε ὑπὲρ τῶν ἐκκοιμημένων! Παντελῶς ἀποδοκιμάζει τὴν ἐξομολόγησι καὶ τὸν κανὼνα τῶν πνευματικῶ! Ἀποβάλλει τὴν θεοπνευστία, τὴν αὐθεντία καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Δὲν δογματίζει τὴν μεταβολὴ τῶν Τιμῶν Λῶρων, ἡλ. ὅτι ὁ ἄρτος καὶ οἶνος μεταβάλλονται σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ καὶ τὴν ἐπίκλησι τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἀπὸ τὸν ἱερέα, ἀλλὰ ὅτι ἡ θεία μυσταγωγία γίνεται ἀπλῶς σὲ ἀνάμνησι τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου! Πιστεύει στὸν διπλὸ ἀπόλυτο ποσορισμὸ, σύμφωνα με τὸν ὁποῖο ὁ Θεός ἀπολύτως ποσορίζει γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ τῶν ἁλίων καὶ τῶν ἀλίων γιὰ τὴν αἰώνια κόλασι. Ἀπορρίπτει τὴν Ἱερὰ Παράδοσι καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ θεωρεῖ τὴν Ἀγία Γραφὴ ὡς τὴν μοναδικὴ πηγὴ Ἀποκαλύψεως (sola scriptura). Ἀρνείται τὴν ὁρατὴ Ἐκκλησίαν καὶ πιστεύει στὴν ὁρατὴ καὶ ἱδανικὴ Ἐκκλησία. Υἱοθετεῖ τὴν αἵρεσι τοῦ Φιλοχο, ὅτι ἡλ. τὸ Ἅγιον Πνεῦμα

ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Υποστηρίζει τὴν αἰρετικὴ διδασκαλία γιὰ τὴν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Χριστοῦ σωματικῶς, τῇ γνωστῇ ὑβρίαις. Ἀπορρίπτει τὴν Ἱεραρχία με τὴν Ὁρθόδοξῃ ἐννοίᾳ καὶ τὴν ἱερωσύνην ὡς μυστήριον. Περιορίζει τὸν ἀριθμὸ τῶν μυστηρίων μόνον σὲ δύο, τὸ βάπτισμα καὶ τὴ θεία Εὐχαριστία, στριζόμενος μόνον στοὺς ἱδρυτικούς λόγους τοῦ Χριστοῦ. Ἀπορρίπτει τὴν Ὁρθόδοξὴ εἰκονογραφία. Θεωρεῖ ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ὅταν σῶζεται, σῶζεται με μόνῃ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ (sola gratia) καὶ με μόνῃ τὴν πίστι (sola fide) καὶ ὅτι στὴ παρουσία ζωῇ ὁ πιστὸς εἶναι ταυτοχρόνως δίκαιος καὶ ἁμαρτωλὸς (simul justus et peccator). Τοποθετεῖ τὴν κατὰ χάριν θέσση τοῦ ἀνθρώπου στὴ μετὰ θάνατον ζωῇ. Προβλεπεῖ ὅτι, με τὴν πίσω τῶν πρωτοπλάστων, τὸ κατ’ εἰκόνα ἐξαχρειώθηκε καὶ καταστράφηκε τελείως. Κάθε προτεστάντης εἶναι αὐτὸς ἀπὸ μόνος τοῦ ἡ Ἐκκλησία, ἡ Παράδοσι. Αὐτὸς κατέχει τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλήθητον. Κάθε προτεστάντης εἶναι κἱ ἐνας πάπας. Ἐνῶ ἡλ. στὸν Παπισμὸ ἔχουμε ἐνα Πάπα, στὸν Προτεσταντισμὸ ἔχουμε πολλοὺς Πάπες². Ἀποδέχεται τὴν χειροτονία καὶ τὴν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν καὶ τοὺς γάμους μεταξύ ὁμοφυλόφωων. Με τὴν στάση τοῦ, Σεβ. κ. Ἀμβρόσιος ἀμνηστεύει ἐν μῖᾳ νυκτὶ ὅλες τῆς παραπάνω σοθ-βαρέας δογματικῆς παρεκτροπῆς, παρεκλίσεις καὶ αἱρέσεις τῶν Λουθηρανῶν.

Ὁ Σεβ. Μητρ. κ. Ἀμβρόσιος ἀναγνώρισε τὴν χειροτονία καὶ τὴν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν, καὶ στὴν συγκεκριμένην περίπτωσι τὴν λέει οἷτι αὐτὴ, μετὰ τὴν ἀφορμὴν τὸν ὑπερφύη συλλήγη τῆς καὶ τὸν ἀνεμνησμένο τόκο τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ αὐτὴν κἱ ἄλλα τέκνα, ὅπως οἱ μνημονεύμενοι στὸ ἱερό Ευαγγέλιο ἀδεκαοῦ τοῦ Κυρίου. Δὲν ἀποδίδει καμμία τιμὴ καὶ ὑπεροχὴ στὴν Θεοτόκῃ ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγνότητα πάνων ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους, ἀλλὰ ἱσχυρίζεται ὅτι εἶναι κοινὴ γυναῖκα, δὴ, ὅπως μῖα ἀπὸ τῆς γυναικῆς τοῦ κοσμοῦ! Δὲν παραδέχεται ὅτι πρέπει νὰ παρακαλεῖται ἡ Θεοτόκος καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἄγιοι γιὰ τὴν σωτηρία καὶ βοήθεια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀρνείται εἰθ θαυματουργοῦν οἱ ἄγιοι! Δὲν προσκυνᾷ τῆς ἁγίας εἰκόνας, τὸν τίμιον Σταυρὸ, τὸ ἱερό Ευαγγέλιο κατ, ἡλ. εἶναι ἐκκοινωνάδες. Δὲν προσευχέται κατ’ ἀνατολὰς, δὲν κάνει τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, οὔτε γονυκλισίε τς μετάνοιες καὶ. Ἀπορρίπτει ἐς ἄσκοπον τὸν μνημονεύουμε καὶ νὰ δευμάσθε ὑπὲρ τῶν ἐκκοιμημένων! Παντελῶς ἀποδοκιμάζει τὴν ἐξομολόγησι καὶ τὸν κανὼνα τῶν πνευματικῶ! Ἀποβάλλει τὴν θεοπνευστία, τὴν αὐθεντία καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Δὲν δογματίζει τὴν μεταβολὴ τῶν Τιμῶν Λῶρων, ἡλ. ὅτι ὁ ἄρτος καὶ οἶνος μεταβάλλονται σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ καὶ τὴν ἐπίκλησι τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἀπὸ τὸν ἱερέα, ἀλλὰ ὅτι ἡ θεία μυσταγωγία γίνεται ἀπλῶς σὲ ἀνάμνησι τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου! Πιστεύει στὸν διπλὸ ἀπόλυτο ποσορισμὸ, σύμφωνα με τὸν ὁποῖο ὁ Θεός ἀπολύτως ποσορίζει γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ τῶν ἁλίων καὶ τῶν ἀλίων γιὰ τὴν αἰώνια κόλασι. Ἀπορρίπτει τὴν Ἱερὰ Παράδοσι καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ θεωρεῖ τὴν Ἀγία Γραφὴ ὡς τὴν μοναδικὴ πηγὴ Ἀποκαλύψεως (sola scriptura). Ἀρνείται τὴν ὁρατὴ Ἐκκλησίαν καὶ πιστεύει στὴν ὁρατὴ καὶ ἱδανικὴ Ἐκκλησία. Υἱοθετεῖ τὴν αἵρεσι τοῦ Φιλοχο, ὅτι ἡλ. τὸ Ἅγιον Πνεῦμα

ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Υποστηρίζει τὴν αἰρετικὴ διδασκαλία γιὰ τὴν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Χριστοῦ σωματικῶς, τῇ γνωστῇ ὑβρίαις. Ἀπορρίπτει τὴν Ἱεραρχία με τὴν Ὁρθόδοξῃ ἐννοίᾳ καὶ τὴν ἱερωσύνην ὡς μυστήριον. Περιορίζει τὸν ἀριθμὸ τῶν μυστηρίων μόνον σὲ δύο, τὸ βάπτισμα καὶ τὴ θεία Εὐχαριστία, στριζόμενος μόνον στοὺς ἱδρυτικούς λόγους τοῦ Χριστοῦ. Ἀπορρίπτει τὴν Ὁρθόδοξὴ εἰκονογραφία. Θεωρεῖ ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ὅταν σῶζεται, σῶζεται με μόνῃ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ (sola gratia) καὶ με μόνῃ τὴν πίστι (sola fide) καὶ ὅτι στὴ παρουσία ζωῇ ὁ πιστὸς εἶναι ταυτοχρόνως δίκαιος καὶ ἁμαρτωλὸς (simul justus et peccator). Τοποθετεῖ τὴν κατὰ χάριν θέσση τοῦ ἀνθρώπου στὴ μετὰ θάνατον ζωῇ. Προβλεπεῖ ὅτι, με τὴν πίσω τῶν πρωτοπλάστων, τὸ κατ’ εἰκόνα ἐξαχρειώθηκε καὶ καταστράφηκε τελείως. Κάθε προτεστάντης εἶναι αὐτὸς ἀπὸ μόνος τοῦ ἡ Ἐκκλησία, ἡ Παράδοσι. Αὐτὸς κατέχει τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλήθητον. Κάθε προτεστάντης εἶναι κἱ ἐνας πάπας. Ἐνῶ ἡλ. στὸν Παπισμὸ ἔχουμε ἐνα Πάπα, στὸν Προτεσταντισμὸ ἔχουμε πολλοὺς Πάπες². Ἀποδέχεται τὴν χειροτονία καὶ τὴν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν καὶ τοὺς γάμους μεταξύ ὁμοφυλόφωων. Με τὴν στάση τοῦ, Σεβ. κ. Ἀμβρόσιος ἀμνηστεύει ἐν μῖᾳ νυκτὶ ὅλες τῆς παραπάνω σοθ-βαρέας δογματικῆς παρεκτροπῆς, παρεκλίσεις καὶ αἱρέσεις τῶν Λουθηρανῶν καὶ τῶν Μεταρρυθμιζομένων.

Παραλλήλως, ὁ Σεβ. κ. Ἀμβρόσιος κατέλυσε τὴν πάγια θέσι διὸ τὸ ὑπερφυστατο μυστήριον τῆς Θείας Λειτουργίας, τὴν κορωνίδα τῶν μυστηρίων, μετέχουν μόνον οἱ βαπτισμένοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ ὄχι αἱρετικοί. Κατέλυσε τὴν ἐπίσης δεδομένην θέσι διὸ τὸ ἱερό Βῆμα τοῦ Ναοῦ δὲν μπορούν νὰ εἰσελθῶν ὄχι μόνον οἱ αἱρετικοί, ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ λαϊκοὶ

Σεβ. Φθιώτιδος: «‘Ο λαός μας εΐναι ή περιουσία τής Έκκλησίας»

‘Ο Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Νικόλαος εἰς κείμενον πού ἀνηρτήθη εἰς τήν ἐπίσημον ἱστοσελίδα τῆς 1. Μ. Φθιώτιδος (5.3.2015) προκρίνει διὰ τῆς στήριξιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τήν ἐνθέρμον παρακίνησιν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς προσηοράν καί ὄχι τήν εὐκόλον ἀλλά ὀλισθηρὴν ὁδὸν τῆς ἐκζητήσεως χρημάτων ἀπὸ κρατικῶς καί διεθνείς θεσμοῦς.

«Ἡ βαθεῖα οικονομική κρίσις πού διέρχεται ἡ Ἑλληνική κοινωνία πέραν τῶν δεινῶν ἔχει καί μερικά καλά, τὰ ὁποῖα, ἐάν συνειδητοποιήσουμε, ἡμποροῦμε ἀπὸ τὸ πικρὸ καὶ παράγονε γλυκύ καὶ ἀπὸ τῆ δοκιμασία νὰ περάσουμε στὴν ἐπιτυχή. Ἐμεῖς θὰ μείνουμε σὲ ἓνα μόνον στοιχείο, πού γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι εὐκαρία, τὴν ὁποία δυστυχῶς δὲν ἔχουμε ἀντιληφθεῖ καί δὲν ἔχουμε χρησιμοποήσει. Εἶναι ὁ περιούσιος λαός. Ἡ λέξη «περιούσιος» προέρχεται ἐτυμολογικὰ ἀπὸ τῆ λέξῃ «περιουσία». Ὁ λαός μᾶς εἶναι ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν κινητοποιήσουμε καί ἐμπνεύσουμε τὸν λαό μας, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὰ Εὐρωπαϊκὰ προγράμματα καί τῆς κρατικῆς ἐπχορήγειας. Αὐτὲς ἔχθ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴ λειτουργία τῆς κρατικῆς μηχανῆς καί τὰ μεγάλᾶ ἐθνικὰ καὶ κοινωνικὰ ἔργα. Τὴν φιlanθρωπία μας καί τὰ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας θὰ τὰ στῆριξε ὁ λαός ἐκ τοῦ ὑστερήματος τοῦ, γιατί νιωρίζε καλά ὅτι πραγματοποιοῦνται μὲ τιμωότητα, διαφάνεια, ἀγάπῃ πρὸς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο καί τῇ δόξῃ τοῦ Ἁγίου

Σεβ. Θεσ/νίκης: «΄Εχουμε ἀνάγκη ἀπὸ φωτεινὲς προσωπικότητες»

‘Ο Σεβ. Μητρ. Θεσσαλονίκης Ἀνθιμος τῆς Β΄ Κυριακῇ τὸν Νη-στεῖων ἀπὸ τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὠμίλησε διὰ τὴν ἀνάγκη ἐπαναπροσανατολισμοῦ τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὴν οικονομίαν εἰς τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν.

Συμφώνως πρὸς ὅσα τὸ Ἀγιορεί-τικὸν Βῆμα (8.3.2015) ἐσταχυολόγησε, εἶπε συγκεκριμένα:

«Ἐχουμε ἀνάγκη ἀπὸ φωτεινὲς προσωπικότητες, ἀνδράς μὲς ἄνδρες καί γυναικὲς μὲ φιλοπατία, ὀρθόδοξῃ πίστι, πνευματικὴ καλλιέργεια μὲ ἱκανότητες, γιὰ νὰ κάνουν τὸ καλὸ μὲ ἀνιδιοτέλεια. Ἄν δὲν ἀνανήψουμε δὲ σωζόμε-στε οὔτε μὲ μνημόνια, οὔτε μὲ τρόικες οὔτε μὲ θεσμοῦς. Μὰ πάνε καλά αὐτὰ, νὰ ἐπιτύχουν ὅλες οἱ προσπάθειες τῶν ἁρμο-

διῶν. Ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν οικονο-μικὴ ρύθμιση δὲ λύνεται τὸ πρό-βλημα τῆς καλλιέργειας τῶν ψυχῶν καί τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρ-ξεων. Ἐχει χαλάσει ὁ κόσμος. Δεῖτε καὶ σκεφτεῖτε τὸ περισπι-κό μὲ τὸ παιδί πού χάθηκε στὰ Ἰωάννινα (σ.α. Βαγγελῆς Γ. Γιακουμάκης), ψάχνουν ὅλοι καί τώρα βγαίνει τὶ ἐπάθε τὸ παιδί καί τὴν ἀπόννησόν του. Αὐτὸ εἶναι πρωτοφανὴ καί πὸς σοβαρὰ ἀπὸ τὸ ἂν θὰ πάρομε αἰρία. Δευτέρᾳ, βετικὲς ἀπαντήσεις στὴν Εὐρώπῃ». Ὁ κ. Ἀνθίμος στάθηκε στὸν Ἰωάννη Καποδίστρια, λέγοντας: «Ἐχουν ὑπάρξει κατὰ τὸ παρελθόν τέτοι-ες προσωπικότητες, ἀλλὰ δὲν σταθῶ μόνον σὲ μίαν, τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχα πρὶ σὲ ἱερὰ Σύνοδο νὰ νὰ ἀνακη-ρύξουμε σὲ Ἅγιο, ἔστω Ὅσιο, κατὰ τὴν τάξῃ τῆς Ἐκκλησίας».

Χειροτέρα ἀπὸ θεομηνίαν ἢ πώχεια εἰς τὴν Θράκην

Ἡ.Ι. Μ. Ζάννης εἰς *συνεργασίαν* μὲ τὴν ΜΚΟ «Ἀποστολή» τῆς Ἱ. Α. Ἀθηνῶν *προσπαθεῖ νὰ ἀνακουρίσῃ* τοὺς πληγέντας ἀπὸ τὴν ἀνθρωπι-στικὴν κρίσιν κατοίκους: Ὁ ἐπίση-μος συναγόμενος ἐκ τῶν αἰτήσεων διὰ βοήθειαν ἄριδμος τὸν πλησιάζει τοὺς 2.500!

Σύμφωνα πρὸς τὸν ἱστοτόπον the-akitoday.com (5.3.2015):

«Τῇ στήριξιν τὸν οικογενειῶν τῆς Θράκης πού ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ὄριο τῆς φτώχειας ἔχει δορομολογήσει ἡῷ ἀπὸ τὸν Νοεμβρίου ἡ ΜΚΟ Ἀπο-στολή σὲ συνεργασία μὲ τῖς Μη-τροπόλεις τῆς περιοχῆς, οἱ ὁποῖες ἐκκίνησαν τὴ διαδικασία κατα-γραφῆς τῶν ἀτόπων, οἱ ὁποῖοι θὰ λαμβάνουν δωρεάν τρόφιμα καί εἶδη πρῶτης ἀνάγκης. Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεῦθυνται ἄλλωστε οἱ κατὰ τόπους ἐνορίες ἀνέλαβαν νὰ ἐνη-μερώσουν τοὺς πολίτες, ὥστε νὰ συλλέξουν αἰτήσεις ὅλων ὁσοὶ ἐπι-θυμοῦσαν νὰ λάβουν τὴ στήριξιν τοῦ φιlanθρωπικοῦ οργανισμοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Σὲ συ-ναντίσῃ πού εἶχαν οἱ Μητροπολεις τῆς Θράκης μὲ τὸν ἐκπρόσωπο τῆς Ἀποστολῆς, στίς 7 Νοεμβρίου ὅταν καί ἐκκίνησε ἡ προσπάθεια, ὑπῆρξε κοινὴ διαπίστωση τῶν ἐντόνων προ-βλημάτων ἐπιβίωσης μεγάλης μερί-δος πολιτῶν τῆς Θράκης καί ἡ ἀνάγκη καταγραφῆς τους. Ὅπως ἐξηγεῖ ὁ Μητροπολίτης Ἐσάνης κ. Παντελήμων, στὴν ἔσθθθ συγκεν-τρώθηκαν περίπου 2.500 αἰτήσεις, τρομακτικὰ μεγάλος ἀριθμὸς ἀπό-νων, τίς ὁποῖες λόγῳ τῶ ἀγκυο τους δὲν μποροῦσε νὰ ἀξιολογήσῃ ἡ Μητρόπολι καί γιὰ αὐτὸ προωθῆ-θηκαν ἀπευθείας στὴν ΜΚΟ Ἀπο-στολή ὅπου καί βρίσκονται στὸ στά-διο τῆς ἐπεξεργασίας. Ἐπειδὴ οἱ

Ἱερόσολοι «Ξαναχτύπησαν» εἰς τὴν Καστοριάν

Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἱ.Μ. Καστορίας τῆς 10ης Μαρτίου:

«Αὐνευδίζον καί θρασυάττοι ἱερόσολοι χτύπησαν καί πάλι μέσα σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα σὲ Ἐκκλησίες τῆς Μητροπολιτικῆς μας Περιφέρειας.

Συγκεκριμένα, ἐχθρὸς τὸ βράδυ παραβιάσαν καί ἐκλέψαν τὸ παγ-κάρι τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου, πού βρίσκεται στὸν προαυλίῳ χώρῳ τοῦ Ἁγίου Νικάνο-ρος Καστορίας.

Ἐπίσης, πρὸ ἡμερῶν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Κο-ροῦο, οἱ ἱερόσολοι ἐξήλυσαν καί ἐκέλεψαν τὸ χαλκὸ ἀπὸ τῇ μισῇ σκεπῇ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ».

Διαφωνεῖ ἡ Π.Ε.Θ. μὲ δήλωσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὸ θέμα Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν τοῦ Α.Π.Θ.

Ἡ Π.Ε.Θ. μὲ ἀνακοίνωσίν τῆς τὴν 10ην Μαρτίου ἐκφράζει τὴν ρηθικὴν διαφωνίαν τῆς εἰς δηλώ-σεις τοῦ Αρχιεπισκόπου.

Τὸ σχετικὸν Δελτίον Τύπου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Σὲ Δελτίῳ Τύπου, πού ἐκδό-θηκε ἀπὸ τὸ κόμμα τῶν Ἀνεξάρ-τητων Ἑλλήνων, ἀνακοινώθηκε, ὅτι σπὴ συνάντησιν τῆς Βουλῆς-τιοῦ Β΄ Περιφέρειας Θεσσαλονί-κης τοῦ ἀνωτέρω κόμματος, κας Σταυρούλας Σουλίδου μὲ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο στὴν Ἱερὰ Αρχιεπι-σκοπή Ἀθηνῶν, στίς 5 Μαρτίου 2015, ὁ **Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος** μεταξὺ τῶν ἄλλων θεμά-των, ἀναφέρθηκε καί στὴν Μου-σουλμανικὴ Σπουδὴ στὴν Θε-ολογικὴ Σχολή τοῦ ΑΠΘ καί ὅπως σημειώνεται **«τάχθηκε ὑπὲρ τῆς τροποποίη-ς τῆς λειτουργίας τοῦ συγκεκριμένου Τμήματος σὲ Πρόγραμμα Σπου-δῶν, ὅπου οἱ Ἑλληνες μου-σουλμάνοι θὰ ἔχουν τὴν δυνα-τοτητα φοίτησης καί ἐμπόρφο-σης»**. Ἡ δήλωσις αὐτὴ δὲν δια-ψεύστηκε, ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Αρχιε-πισκοπή Ἀθηνῶν. Καθόσον λοιπὸν ἱσχυεῖ, θεωροῦμε ἱστο-ρικὸ καί θεολογικὸ χρέος μας νὰ τοποθετηθῶμε ἐναντί αὐτῆς.

Ἡ Πανελλήνιος Ἐνωσις Θεο-λόγων ἐκφράζει τὴ ριζικὴ ἀντί-θεσθ τῆς στὴν πρότασιν νὰ ὀργανωθοῦν οἱ Ἱσλαμικὲς Σπου-δὲς ἀπὸ καί τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανε-πιστημίου Θεσσαλονίκης. Μάλι-στα, στὸ τελευταῖο τεύχος τοῦ

Περιοδικοῦ τῆς, τὴν «ΚΟΙΝΩ-ΝΙΑ», θεμελιώθηκε μὲ ἐπιστημι-νικά καί θεολογικὰ ἐπιχειρήμα-τα, ὅτι προκρίεται γιὰ μίᾶ δόσχη καί πρωτόγνωρη στὴν ἱστορία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καί Θεολογίας μεθόδευσις συμφω-μοῦ τῆς Χριστιανικῆς εἰς τὴν Ἱσλαμικὴν Θεολογία, ἀφοῦ εἶναι διαπιστωμένο καί διατυπωμένο ἡῷ πρὸ πολλῶν αἰώνων ἀπὸ Ἀγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐγκρίνεται καί ἐπδοκιμάζε-ται, **ἀντὶ νὰ προκαλέῖ τὴν ἀντί-δρασθ καί τὴν ἀφύπνισθ τῶν πνευματικῶν Πατέρων καί Ἡγη-τόρων τῆς Διοικούσας Ἐκκλη-σίας μας**.

Ὁ συμφυρμὸς αὐτός, πού ἐπι-χειρεῖται στὴ Θεολογικῇ Σχολῇ, προωθείται ἀπὸ γνωστούς γιὰ τὴν ἀποδομικτὴ τους δράσθ θεολογικοῦεκκλησιαστικοὺς κύ-κλους, οἱ ὁποῖοι σκόπημα προ-βάλλουν τὴν πολυθρησκειακὴ ποικιλία ὡς συμβατὴ μὲ τὴν ὀρθόδοξῃ πίστι καί διδασκαλία. Ἡ μεθόδευσις αὐτὴ ἡ ὁποία προ-ωθείται, ἀπὸ τοὺς ἰδιοὺς κύ-κλους, στὴν Πρωτοβάθμια καί τῇ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευ-σῃ, ἡς μοντέλο συγγραφῆς καί ἐφαρμογῆς τῶν Νέων Προγραμ-μάτων Σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν (Δημοτικὸ-Γυμνασίῳ - Λυκείῳ), ἐπτεκε-νεται τώρα καί στὸ θεολογικὸ χώρο τῆς Τριτοβάθμιας Ἐκπα-ίδευσθς.

Σκοπὸς τῶν προαναφερόμε-νων μεθόδευσεων δὲν εἶναι ἄλλως τῆς τὴν ἀνίερη ἀνάμειξθ τὸν Χριστιανισμὸ μὲ τὸ Ἰσλάμ δὲς ἀπὸ καί τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανε-πιστημίου Θεσσαλονίκης. Μάλι-στα, στὸ τελευταῖο τεύχος τοῦ

ΤΟΝΙΖΕΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Π. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΤΩΠΟΔΗΣ

«Τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ εἶναι πνευματικόν»

Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἱεροῦ Συνδέ-σμου Κληρικῶν Ἑλλάδος π. Ἰωάν-νης Κατωπόδης ἔδωκε συνέντευ-ξιν εἰς τὸν δημοσιογράφον κ. Μά-νον Χατζηγιάννην, τὴν ὁποῖαν ἐδη-μοσίευσεν ὁ ἱστοτόπος «Ἀγιορεί-τικὸν Βῆμα» τὴν 5ην Μαρτίου. Πί-νετε ἀναφορὰ εἰς τὸν ρόλον τοῦ ΙΣΚΕ, τὴν μεθοδολογίαν τῶν κλη-ρικῶν, τὴν σχέσιν τοῦ Ἑλλήνος με-τὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν διαχω-ρισμὸν Ἐκκλησίας- Κράτους. Ἡ συνέντευξις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«**Πατέρα Ἰωάννη, ποῖο ὁ ρόλος τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος καί πὺς θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελέσει μίᾳ ἰσχυρῇ δυνάμει ἐκκλησιαστικῆς παρέμβосης στὰ τεκταινόμενα;**

Ὁ Ι.Σ.Κ.Ε. εἶναι τὸ ἀρχαιότερο συλλογικὸ ὄργανο τῆς Ἑλλάδος. Ἢῷ ἐφέτος συμπληρώνει 125 χρόνια. Ἐκκίνησε ὡς Σύνδεσμος κληρικῶν τῆς Αρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μὲ πρόεδρο τὸν τότε Αρχιεπίσκοπο καί σὺν τῷ χρόνῳ μετεξελίχθη σὲ Πανελλήνιῳ ὄργα-νῳ τῶν κληρικῶν καί ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔγινε μίᾳ σοβαρῇ προσέγγισιν μὲ ἀρκετούς Ἐπισκόπους καί μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνο-δο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί προσπαθοῦμε νὰ εἰμαστε « μίᾳ γροθιά» κατὰ τὸ λεγόμενο τοῦ Μακαριωτάτου.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ φωνὴ μας εἶναι χρομήσιμ γιὰ τὴν Ἱ.Σ., διότι ὁ ἐφημεριώκος κληρὸς εἶναι ὁ μάχι-μος κληρὸς μέσα στίς ἐνορίες πού καθημερινὰ ἀντιμετωπίζει ποικίλα προβλήματα.

Ἐὲ ἄλλου ἡ παράλληλη παρου-σία μας καί στὴν πολιτικὴ ἐξουσία, ἀποβλέπει συμπαθηματικὰ πρὸς τὴν Ἱ.Σ. νὰ καταστήσῃ τὰ προβλή-ματα τοῦ Ὀρθόδοξου κλήρου ἀμεσότερα καί πὺ οἰκεία.

•Τὸ ἔργο τοῦ Ἑλλῆνα κληρικοῦ εἶναι πνευματικὸ, ἀλλὰ ὁ ἱεράς εἶναι καί ὑποχρεωμένους, ὅπως καὶ ἐμεῖς ἐργαζόμενοι, νὰ φέρνῃ χρῆ-ματα στὸ σπίτι. Πιστεύετε -μὲ δοδεμένη καί τὴν οικονομικὴν κρίσιν πὺ περνᾶμε ὡς Χώρα- πὺς ὁ κλη-ρικός εἶναι δαδικμένος;

Πράγματι τὸ ἔργο τοῦ κληρικοῦ ἐφημεριώκος εἶναι πνευματικὸ καί ὁ ἱερεὶς εἶναι οἱ μόνου πού ἐπὶ 24ώρῳ βάσεως καί ἐπὶ 365 ἡμέ-ρες τὸ χρόνο εἶναι παρόντες μέσα στίς ἐνορίες τους, γιὰ νὰ καλύ-ψουν τίς πνευματικῆς, τίς ψυχ-ολογικῆς καί ὕλικῆς ἀνάγκης τοῦ κόσμου.

Σήμερα οἱ κληρικοὶ λαμβάνουν

Πατριάρχης Μόσχας: «Καταδικάζουμε τὴν τρομοκρατία καί τῖς δολοφονίες ἀνθρώπων»

Ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Κύ-ριλλος συμφώνως πρὸς τὸν ἱστο-τόπον briefingsnews (10.3.15) κα-ταδικάζει τὴν τρομοκρατία. Πλέ-ον συγκεκριμένως:

«Σὲ συνέντευξῇ τοῦ στὸ TASS, ὁ Πατριάρχης Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσίων, Κύριλλος, ἀνέφερε πὺς ἡ τρομοκρατία, ἀλλὰ καί ἡ βλασημία εἶναι ἐξέ-σου ἀπαράδεκτες.

«Καταδικάζουμε σαφῶς τὴν τρομοκρατία καί τίς δολοφονίες τῶν ἀνθρώπων γιὰ τίς πεποιθί-σεις τους. Θερνούμε γιὰ ἐκεί-νους πού ὑπέφεραν στὰ χέρια τῶν τρομοκρατῶν.

Μαζὶ ὅμως καί αὐτὸ θεωροῦμε τόσο τοὺς ψευδοθρησκευόμε-νους καί τὸν κοσμικὸ ριζοσπα-τισμὸ ἀπαράδεκτα», ὑπογράμ-

σκέας ἡ τῆς Πανθρησκείας στὴ Χώρα μας.

Μὲ τὴν παραπάνω δήλωσθ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, δίνεται ἡ ἐντί-πληξ, κατὰ τὴν γνώμη μας, ὅτι ἡ ἐπιχείρησθ τῆς πνευματικῆς ἀποδόμησθ τῆς Ὀρθόδοξης Παράδοξης, μέσω τῶν ἐκπαι-δευτικῶν ἰδρυμάτων τῆς Χώρας μας, ἐγκρίνεται καί ἐπδοκιμάζε-ται, ἀντὶ νὰ προκαλέῖ τὴν ἀντί-δρασθ καί τὴν ἀφύπνισθ τῶν πνευματικῶν Πατέρων καί Ἡγη-τόρων τῆς Διοικούσας Ἐκκλη-σίας μας.

Ἡ Ἐνωσις μας ἔχει ἐκφράσει ἐπανελημμένως τίς ἀνησυχίες τῆς, αἰτούμενη διαρκῶς τὴν πα-ρέμβασθ τῆς Διοικούσας Ἐκ-κλησίας μας, ἡ ὁποία, ὡστόσο, ἔως σήμερα, ὡς πρὸς τὴ μετα-τροπὴ τοῦ Μαθημάτων τῶν Θρη-σκευτικῶν σὲ πολυθρησκειακὸ μάθημα, σιωπᾷ. Στὴν περίπτω-σιν, ἀπὸ τοὺς ἰδιοὺς κύκλους, στὴν Πρωτοβάθμια καί τῇ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευ-σῃ, ἡς μοντέλο συγγραφῆς καί ἐφαρμογῆς τῶν Νέων Προγραμ-μάτων Σπουδῶν γιὰ τὸ μάθημα τῶν ἐνὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, παρρητοῦμε ὅτι δὲν σιωπᾷ ἀλλάς, ἀλλὰ καί ἐπκροτεῖ καί ἐνοῦσε!

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος καί ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουμε τὴ βεβαιότητα, ὅτι, συνεχίζον-τας τὴν παράδοσθ τῶν Ἁγίων Πατέρων, θὰ ἐκπληρώσουν τὸ χρέος τους καί θὰ ἀναλάβουν τὴν ἱστορικὴν τους εὐθύνη, γιὰ τὴ στήριξθ τῆς καλλιέργειας τῆς χριστιανικῆς καί θεολογικῆς παι-δείας στὰ ἐλληνικὰ ἐκπαιδευ-τικὰ ἱδρύματα.

Ἡ Πανελλήνιος Ἐνωσις Θεο-

λόγων ἐνεργώντας μὲ κριτήρια τὴν πίστι καί τὸ πνευματικὸ συμ-φέρον τοῦ γένους μας, δηλώνει ἀκόμη μίᾶ φορὰ ὅτι δὲν εἶναι ἀντίθετθ στὴ λειτουργία Ἱσλα-μικῶν Σπουδῶν στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ εἶναι ἀντίθετθ μὲ τὸν τρό-πο καί τὸν τόπο πρὺ αὐτὲς ὀργα-νώνονται, διότι **εἶναι σαφές ὅτι ἡ ὀργάνωσθ αὐτὴ ὑποκρίνεται συμβολικῶς καί ὀντολογικῆς ἀσχημονήτες ὡς πρὸς τὸν μελ-λοντικὸ ρόλο, τὸν χαρακτήρα καί τὸ σκοπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς**.

Τὸ ἐγχείρημα ἀναμειξεως τῆς Ἀποκαλυπτικῆς Χριστιανικῆς Πί-στῆς μὲ τὸ Κοράνιο καί τῇ θρη-σκείᾳ τοῦ Ἰσλάμ στὸ Τμήμα Θε-ολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, θεωροῦμε ὅτι εἶναι πρωτόγνωρο καί ἀβεμελίωτο καί ἀπὸ ἐπιστημονικῆς καί ἀπὸ ἠθικῆς καί ἀπὸ θεολογικῆς πλευρᾶς.

Γιὰ ὅλα τὰ παραπάνω καί παρὰ τὸν σεβασμὸ καί τὴν ἀγάπῃ πὺ τρέφουμε, πρὸς τὸ Σεπτὸ Πρόσω-πο τοῦ Μακαριωτάτου Αρχιεπι-σκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλ-λάδος κ. Ἱερωννύμου, δηλώνου-με ὅτι, λυποῦμαστε βαθύτατα καί **ἐκφράζουμε ἐντονα τὴ ριζικὴ διαφωνίᾳ μας γιὰ τὴν ἀπρόσμε-νῃ δήλωσθ τοῦ, ἡ ὁποία φανε-ρώνει ὅτι, ὄχι μόνον δὲν προ-βληματίζεται, ἀλλὰ ἀντίθετα, υιοθετεῖ καί ἐγκρίνει τὴν ἱδρυσθ εἰσαγωγικῆς κατεῦθυνσης Μου-σουλμανικῶν Σπουδῶν στὴ Θεο-λογικὴ Σχολῇ τοῦ ΑΠΘ ἀπὸ ὁμά-δα καθηγητῶν τοῦ Τμήματος Θεολογίας**.

Μητροπολίτης Πάφου: Ἐγὼν ἔως ἐσχάτων

Ὁ Μητρ. Πάφου Γεώργιος ἐκάλε-σε τοὺς Κυπριοὺς εἰς συνεχή καί ἀδιάλειπτον ἀγῶνα διὰ τὴν ἀναχαί-τισιν τοῦ σχεδίου ἐκτουρκισμοῦ τῆς Μεγισλονήσου.

Συμφώνως πρὸς τὸ Κυπριακὸν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων τῆς 7.3.2015:

«Ὁ Μητροπολίτης Πάφου Γεώρ-γιος στὸν ἐπιμνημόσυνο λόγο του κατὰ τὸ ἐτήσιο μνημόσυνο τοῦ πρώην Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, πού τελεσθήκει στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Λεμεσοῦ, παρουσία καί τοῦ Προέδρου τῆς Δη-μοκρατίας Νίκου Αναστασιάδη, ἀνέ-φερε πρὸς ὁ ἐλληνισμὸς τῆς Κύπρου βρίσκεται σήμερα σὲ τροχιά αφανι-σμοῦ ἀπὸ τὸν τόπο στὸν ὁποῖο εἶ-δῶ καί 35 αἰῶνες καί ἔχουμε ὑπο-χρέωσθ, τὸ χρωστέμε στὸν Σπύρο Κυπριανοῦ, νὰ ἀντασταθῶμε στὴν ὑλοποίησθ τῶν τουρκικῶν στόχων καί νὰ τοὺς ματαιώσουμε». Ὁφεί-αμε, συνέχισε, νὰ ἀναχατίσουμε τὴ ψυχολογικὴ κατάρρευσθ τοῦ λαοῦ, νὰ ἀνορθώσουμε τὸ ἠθικὸ καί, νὰ τοῦ ἐμπνεύσουμε πίστθ στὴ δύναμεις του, νὰ τοῦ ἐμπέδωσουμε ὅτι, ὅπως ἡ ἐλευθερία δὲν δωριζε-ται ἀλλὰ κατακτάται, ἔτσι καί τὸ μελ-

λον δὲν διαγράφεται παθητικὰ ἀπὸ τὴν τύχῃ ἀλλὰ διαμορφώνεται δυ-ναμικὰ ἀπὸ κάθε λαό. Πρόσθετος, ἐπίσης, πὺς δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀπε-πληρώσουμε τὰ δικαιώματά μας καί νὰ μὴ συμβιβαστοῦμε μὲ κατὶ πὺ θὰ βέτεσι σὲ κίνδυνον τὴν παραιοὶν μας στὴ γῇ τῶν πατέρων μας, ἐκφράζοντας τὴ βεβαιότητά του πὺς, ἂν ζῶσε σήμερα ὁ Σπύρος Κυ-πριανοῦ, θὰ πρωτοστατοῦσε στὴν ἀπεμπλοκῇ ἀπὸ μίᾶ ὄγοντθ διαδικα-σία πὺ ἐξυπηρετεῖ μόνον τὸν ἀμε-τάθετο στόχῳ τῶν Τούρκων γιὰ κα-τάληψθ καί τουρκοποίησθ ὁλόκλη-ρῃς τῆς Κύπρου καί πὺς θὰ ἐπέμει-νε στὴν ἐπαναφορὰ τοῦ προβλήμα-τός μας στὶς σωτέες τὸν διαστά-σεις, ὡς θέματος εἰσβολῆς καί κα-τοχῆς. «Μνημονεύοντας τὸν Σπύρο Κυπριανοῦ καί τῖς ὑποθήκες τους, ὀφείλομε νὰ μὴ ἐχχνόμει οὔτε γιᾶ μίᾶ στιγμή ὅτι κανένας δὲν θὰ φανεῖ πὺ Ἑλληνας ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Ἑλλη-ναι, τὴν διεκδικησθ τῶν δικαιώ-μας», εἶπε ὁ Μητροπολίτης Γεώρ-γιος, σημειώνοντας ὅτι «ἡμεῖς πρώτᾳ θὰ ἀγωνιστοῦμε καί ὑστερα νὰ ἔχουμε ἀπαιτησθ γιὰ συμπαρά-στασθ στὸν ἀγῶνα μας, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι συνεχρῆς καί ἀδιάλει-πτος».

Ἐπίσκεψις μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα

Πολυμελής ἀποστολὴ τοῦ Π.Σ.Ε. ἐπεσεκέρθη τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσο-λύμων καί εἶχε συνάντησιν μετὰ τοῦ Θεοσιτάου Πατριάρχου Ἱεροσολύ-μων κ. Θεοφιλοῦ.

Συμφώνως πρὸς τὸ Δελτίον Τύ-που τοῦ Πατριαρχεῖου τὰ μελῇ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Π.Σ.Ε. φέρονται ὡς ἔχοντα πνευματικὰς ἀνάγκησεις, θεωροῦντες ὅμως εἰ μόνον ἐν ἀκο-λούθησθ τὴν ὠδήσαν τῆς Ὀρδο-δόξου πίστεώς μας, πρόγματι δὲ βοηθήσουν εἰς τὴν προώθησιν ἐπιλύ-σεως τοῦ πολιτικοῦ προβλήματος τῆς Μέσης Ανατολῆς, Χριστιανῶν, Ἰουδαίων καί Μουσουλμάνων πολιτικῶν καί τῶν θρησκευτικῶν ἀντιπροσώπων τῶν τῶν Μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν. Ὡς πρὸς τὸ φαινόμενον τῆς χρησι-μοποιήσεως τῆς θρησκείας ὡς ὅπλου διὰ τὴν πολιτικὴν διένεικν, εἰπώθη ἐπὶ τῶν ἑκκλησιῶν καί τοῦ Π.Σ.Ε. ἡ θρησκεία ὀφείλει νὰ χρησιμοποισθὶ